

Luca - comentarii F. B Hole

În primele versete ale Evangheliei sale, Luca declară scopul pe care și l-a propus scriind-o. El dorește să aducă certitudine duhului unui anume păgân convertit. Dumnezeu îi dăduse lui Luca o cunoaștere deplină a tuturor lucrurilor de la început, de aceea acum le scrie „în ordine”: vom vedea, pe măsură ce înaintăm, că uneori lasă deoparte ordinea istorică pentru a prezenta lucrurile într-o ordine morală și spirituală. Înțelegerea acestei ordini morale și spirituale, adăugată prezentării ordonate a acestor fapte, ar trebui să-i aducă certitudinea lui Teofil, și ne-o va aduce și nouă. Vedem aici cum certitudinea este legată de Sfintele Scripturi: Cuvântul Lui Dumnezeu. Dacă nu am avea Sfintele Scripturi, nu am fi siguri de nimic.

Primul și al doilea capitol ne prezintă faptele cu privire la nașterea Lui Hristos ca și imaginile legate de rămășița evlavioasă din Israel, această rămășiță din care, după carne, a ieșit Hristosul. Prima imagine în versetele 5-25 este cea a preotului Zaharia și a soției lui, Elisabeta. Ei erau „drepti înaintea Lui Dumnezeu” și putem deduce din aceasta că viața lor era caracterizată de credință și deci și de ascultarea de poruncile legii. Totuși, când un înger îi spune lui Zaharia că soția lui, înaintată în vârstă și sterilă, va naște un fiu, cere să-i fie dat un semn în sprijinul Cuvântului simplu al Lui Dumnezeu. În aceasta, arată prea bine că este un „credincios necredincios” deși conform neamului său, pentru că „iudeii în adevăr, cer semne” (1 Corinteni 1:22). Și suportă pedeapsa în guvernare, pentru că semnul acordat este pierderea vorbirii. Dar acest semn este cât se poate de oportun. Psalmistul spusese: „Am crezut, de aceea am vorbit” (Psalmul 116:10). Zaharia nu a crezut, de aceea nu poate vorbi.

Îngerul îi vestește lui Zaharia că fiul lui va fi mare înaintea Domnului și va fi umplut de Duhul Sfânt, astfel încât „În duhul și puterea lui Ilie”, „să pregătească pentru Domnul un popor binevoitor”. În versetele 6, 9, 11, 15, 16 și 17, „Domnul” este echivalentul lui „Cel veșnic” din Vechiul Testament: de aceea venirea Lui Mesia va fi venirea Domnului.

Trebuiau să fie pe pământ oameni gata să-L primească pe Hristos când avea să vină. Această Evanghelie ne prezintă deci la început un preot evlavios împlinind ritualurile legii în templu, și primind o promisiune cu privire la un popor care așteaptă venirea lui Mesia pe pământ. Trebuie să acordăm o atenție deosebită a acestui punct, pentru că vom vedea că această Evanghelie ne face să trecem de la lege la har și de la pământ la cer, atât de bine încât se termină prin harul vestit tuturor națiunilor și prin venirea lui Hristos în ceruri, unde Își va lua slujba de mare preot. În capitolul 1 preotul pământesc este mut. În ultimele versete din Evanghelie, oamenii care vor fi preoți în noua dispensație a Duhului Sfânt sunt în templu și nicidecum muți: Îl laudă și Îl binecuvintează pe Dumnezeu. În versetele 26-38 îngerul îi vestește Mariei zămislirea și nașterea Fiului ei. Maria este vasul ales pentru acest mare eveniment. Trebuie să relevăm pe scurt câteva detalii foarte importante. În primul rând versetul 31 declară fără echivoc că acest Fiu este cu adevărat Om „venit din femeie” conform Galateni 4:4.

În al doilea rând, versetele 32 și 33 declară că El este mult mai mult decât un om obișnuit. El este „mare” cum nimeni nu a fost vreodată, pentru că este Fiu al Celui Preaînalt. Este chemat să fie împărat peste casa lui Iacov și să primescă o împărăție care rămâne pentru totdeauna. Remarcăm că până aici nu există nici o aluzie la orice ar fi în afara acestei așteptări a Lui Mesia, care își avea temeiul în profețiile Vechiului Testament. Fiul Celui Preaînalt venea pentru a domni, și nimic în mesaj nu preciza că această domnie nu se va întemeia imediat.

O dificultate se prezintă duhului Mariei, pe care o exprimă în versetul 34. Copilul care avea să vină trebuia să-l aibă pe David ca tată și totuși să fie Fiul Celui Preaînalt! Maria nu cere un semn, pentru că acceptă cuvintele îngerului, ci o explicație. Cum se va întâmpla aceasta? Întrebarea Mariei și răspunsul îngerului la versetele 35-37 declară clar - al treilea punct - realitatea nașterii miraculoase a Lui Isus și caracterul cu totul supranatural al nașterii Lui umane.

Avea să fie o intervenție a Duhului Sfânt pentru zămislirea Sfântului, apoi puterea Celui Preaînalt urma să o umbrească pe Maria - operație care urma să fie, credem - până la nașterea Sfântului pentru a o proteja. Un vas de carne și de sânge avea să fie astfel pregătit pentru întruparea Fiului lui Dumnezeu. El este cu adevărat Fiul lui David, cum arată sfârșitul versetului 32, dar Romani 1:3 arată că este Fiul Lui Dumnezeu care a devenit Fiul lui David după carne. În versetul 35 din capitolul nostru nu este articol înaintea lui „Fiu al Lui Dumnezeu” - „Sfântul” ... va fi numit „Fiu al lui Dumnezeu” - aceasta arată caracterul mai degrabă decât Persoana Însăși. Când Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul lui David prin intermediul Mariei, a existat o desfășurare a puterii Lui Dumnezeu astfel încât „Sfântul” născut din Maria a fost „Fiu al lui Dumnezeu” în caracter, și în consecință vasul care se potrivea întrupării Lui. Era un miracol de prima ordine, dar îngerul spusese: „nici un lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu”.

Credința Mariei și supunerea ei la buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la ea reies minunat în versetul 38. Versetele 39-45 arată evlavia și duhul de profeție care o caracterizează pe Elisabeta, pentru că văzând-o pe Maria, recunoaște în aceasta pe „mama Domnului meu”. Ea este plină de Duhul Sfânt și Îl recunoaște pe Isus ca pe Domnul ei chiar înainte de nașterea Lui, exemplu instructiv a ceea ce se spune în 1 Corinteni 12:3.

Apoi avem în versetele 46-55 cântarea Mariei cu accente profetice. Aceasta este făcută de convingerea pe care o are Maria despre îndurarea extraordinară al cărei obiect este ea în poziția ei smerită. Deși descinde din David, nu este decât logodnica unui tâmplar umil din Nazaret. În îndurarea al cărei obiect este, ea vede dovada că cei care se tem de Dumnezeu vor fi înălțați și cei mândri și puternici din această lume vor fi risipiți. Ea înțelege, mai mult că venirea copilului ei avea să fie împlinirea promisiunii făcute lui Avraam - promisiune necondiționată a lui Dumnezeu - departe de ea gândul că Israel ar fi meritat ceva sub legământul promisiunii. Cei cărora le fusese foame sunt umpluți de bunătați, bogații sunt scoși afară fără nimic. Dumnezeu lucrează întotdeauna astfel.

Să nu uităm să remarcăm că Maria vorbește de „Dumnezeu, Mântuitorul meu”. Deși a fost mama Mântuitorului nostru, ea însăși își găsea Mântuitorul în Dumnezeu. La timpul așteptat, fiul li s-a născut lui Zaharia și Elisabetei, și în momentul circumciziei copilului gura lui Zaharia s-a deschis. El scrie: „Ioan este numele lui”, arătând că acum acceptă fără rezervă cuvântul îngerului și că astfel numele fiului său este chestiune reglată. Crede în sfârșit, deși este o credință care urmează vederii - după felul iudaic. În consecință Zaharia încetează de a fi mut, Îl laudă pe Dumnezeu și, umplut de Duhul Sfânt, profetește. Este frapant să remarcăm că, deși această profeție este motivată de nașterea fiului său Ioan, acest copil ocupă în duhul lui Zaharia doar un loc secundar și neglijabil. Marea temă a cuvintelor lui este Hristosul lui Dumnezeu care urma să Se nască. El pune toate lucrurile la locul lor cuvenit, consecință a faptului că era umplut de Duhul, care Îl mărește întotdeauna pe Hristos. Dacă Zaharia s-ar fi exprimat pur și simplu în entuziasmul cauzat de nașterea acestui fiu nesperat, ar fi vorbit mai ales sau numai de

acest fiu și de funcția lui înaltă de profet la care era chemat.

Vorbește de venirea lui Hristos ca și cum ar fi avut deja loc și îi celebrează efectele ca și cum s-ar fi realizat deja. Aceasta este caracteristică profeției: el vorbește ca fiind deja împlinite, de lucrurile care, din punct de vedere istoric sunt încă viitoare. Pe moment, profetul este transportat în duhul lui în afara oricărei considerații de timp. În apariția iminentă a lui Hristos, Zaharia îl vedea pe Domnul, Dumnezeu lui Israel vizitându-și poporul pentru a-l răscumpăra. Mântuirea pe care o aducea, îi elibera pe ai Săi de toți dușmanii lor și le permitea să-L slujească în toată libertatea, sfințenia și dreptatea în toate zilele vieții lor. Și toate acestea erau împlinirea promisiunii Sale și a jurământului Său față de Avraam. Să remarcăm cum Duhul Sfânt îl inspiră pe Zaharia ca să vorbească de promisiunea necondiționată făcută lui Avraam, exact cum făcuse Maria. Binecuvântarea lui Israel se va clădi pe această bază și nu pe cea a legământului legii. În toate aceste evenimente, încă nu observăm o distincție netă între prima și a doua venire a lui Hristos. Versetele 68-75 privesc cu atenție lucruri care nu se vor împlini în toată accepțiunea lor decât la a doua Sa venire. Este exact că Hristos a împlinit răscumpărarea la prima Sa venire, dar este o răscumpărare prin sânge, și nu prin putere. Este foarte adevărat că sfințenia și dreptatea cu care poporul lui Israel, restaurat și eliberat, va sluji Dumnezeului Său în timpul mileniului glorios, se vor baza pe lucrarea crucii. Cu toate acestea, în aceste versete, cele două venituri sunt considerate ca un tot.

Versetele 76-77 se referă direct la Ioan, care tocmai se născuse. El va merge înaintea feței Domnului pentru a-l pregăti căile. Va da poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor. Este ceea ce a făcut, cum este indicat în versetul 3 din capitolul 3 în relația cu botezul pe care îl predica. Să remarcăm că aici „poporul Său” ia un sens destul de nou, nu Israel ca națiune, ci cei care alcătuiau rămășița credincioasă în mijlocul acestui popor. Totul se găsește pe terenul îndurării chiar pentru Ioan și slujirea lui asemănătoare celei a lui Ilie. Este „iertarea păcatelor lor, datorită adâncului îndurării Dumnezeului nostru.” (v. 77 și 78).

În versetele 78 și 79, Zaharia revine la venirea lui Hristos, și evident totul se situează pe terenul acestei îndurări, pentru că expresia „în care” leagă ce urmează de bunătatea menționată chiar înainte. „Răsăritul din înălțime” este o descriere a lui Hristos deosebit de frumoasă. Am putea înlocui „Răsărit” prin „Zorii zilei” sau „Răsăritul soarelui”. Venirea lui Hristos marca în adevăr răsăritul unei zile noi. Omul pe pământ a văzut întotdeauna soarele care se ridică la orizont. Această ridicare a soarelui coboară „din înălțime”. Duhul lui Dumnezeu îl împinge pe Zaharia, să vestească răsăritul unei zile noi, deși frumusețea ei extraordinară este încă ascunsă ochilor lor.

El înțelege cu toate acestea că această zi va introduce totodată lumina și pacea pentru oameni. Și aici începe de fapt să vorbească de lucruri care și-au găsit împlinirea fericită la prima venire a lui Hristos. Când a început slujba publică a lui Hristos, lumina a început să strălucească și calea păcii a fost cu adevărat stabilită prin moartea și învierea Sa: cale pe care ucenicii au fost conduși la fel de repede după aceea. Profeția lui Zaharia se termină pe această notă de o frumusețe remarcabilă. Prima mențiune pe care o avem despre Zaharia îl arată ca pe un om tulburat și temător. Ultimul cuvânt despre el pe care îl raportează Scriptura este „pace”. Prin credință, văzuse venirea Mântuitorului, asemenea răsăritului unei zile noi de binecuvântare și aceasta schimbă tot.

Versetul 80 rezumă toată viața lui Ioan până la începutul slujbei lui Dumnezeu. Se ocupă de el în secret în pustiuri, instruindu-l în vederea slujbei solemne care va fi a sa în zilele viitoare: predicarea pocăinței.

Începutul acestui capitol arată cum Dumnezeu poate folosi pe cei mari ai pământului - fără știrea lor - pentru împlinirea planurilor Lui. Cazul despre care este vorba aici este cu atât mai remarcabil cu cât decretul lui August nu a fost executat imediat ci a fost amânat până la perioada în care Quirinius a avut guvernarea Siriei. Profeția indicase totuși că Mesia trebuia să Se nască la Betleem și decretul împăratului sosește la momentul potrivit pentru a-i face pe Iosif și Maria să urce la Betleem, deși o întârziere a intervenit mai târziu pentru recensământul însuși. Fără îndoială din cauza acestei perturbări hanul era plin. Faptul că Hristos S-a născut în iesle dovedește sărăcia lui Iosif și a Mariei, banii putând întotdeauna - ieri ca și astăzi - să înlăture lipsa de confort. Cu toate acestea, acesta este un simbol al locului exterior lumii și spre gloria Sa, pe care Hristos avea să-L ocupe de la început.

Versetele 8-20 se ocupă de episodul cu privire la păstori. Cunoaștem atât de bine acest fapt prin cântările și cântecele de Crăciun, încât suntem poate în pericol să nu le înțelegem întreaga importanță. Păzirea turmelor, nu era o ocupație prea prețuită în acele zile. Și păstori care păzeau turmele în timpul nopții, nu aveau competența celor care se ocupau de ele ziua. Acestor oameni umili și ignorați la extrem, li s-au arătat îngerii. Secretul cerului cu privire la venirea Mântuitorului este dezvăluit unor oameni atât de neînsemnați ca aceștia!

Aceasta pare și mai extraordinar când comparăm acest capitol cu Matei 2. În Evanghelia după Matei scena petrece printre cei mari din Ierusalim: împăratul Irod, curtenii lui, marii preoți și scribii, dar toți aceștia ignoră complet acest eveniment minunat timp de luni de zile și încă nu aud vorbindu-se de el decât prin magii de la Răsărit care sosesc la Ierusalim, personaje complet străine națiunii lui Israel. Explicația ne este dată de cuvintele psalmistului: „Domnul se destăinuie celor care se tem de El.” (Psalmul 25:14). Dumnezeu nu se uită la înfățișare, ci ține seama de cei care sunt smeriți și drepti cu inima înaintea Lui. De aceea nu ține cont de cei mari din Ierusalim și trimite îngeri la acești păstori disprețuiți care își păzesc turma în timpul strajei nopții pentru a le face cunoscută taina celor divine. Acești câțiva păstori făceau parte din rămășița evlavioasă care aștepta pe Mesia, cum ne arată apoi cuvintele și faptele lor.

Mai întâi vine mesajul îngerului și apoi lauda oștirii cerești. Dacă mesajul era un mare motiv de bucurie, este pentru că Mesia venea ca Mântuitor. Israeliiți avuseseră legislatorul și profeții, dar acum venise Mântuitorul, și un Mântuitor atât de mare încât era Hristos, Domnul. Această veste bună este pentru „tot poporul”: pentru moment nu se adresează dincolo de cercul lui Israel. Semnul anunțând acest eveniment extraordinar este astfel încât nimeni nu l-ar fi putut concepe vreodată. Oamenii s-ar fi putut aștepta să vadă un om de război, puternic, așezat pe un tron în ținută de gală. Semnul este un prunc înfășat și culcat într-o iesle. Dar este un semn vestind în ce fel și în ce duh Domnul avea să Se apropie de oameni.

Laudele îngerilor - descrise în versetul 14 - nu sunt exprimate decât în puține cuvinte, cuvinte pline de sens. Ele descriu ultimele consecințe care trebuiau să decurgă din venirea acestui prunc.

Dumnezeu va fi glorificat în cele preaînalte, centru al puterii Sale, chiar locul unde cea mai mică discreditare aruncată asupra Numelui Său ar fi resimțită cel mai puternic. Pe pământ, unde de la cădere, războaie și certuri nu încetează, pacea va fi stabilită. Dumnezeu își va găsi „în oameni bună plăcere”. Din momentul când a apărut păcatul, Dumnezeu nu și-a găsit plăcerea nici în Adam nici în descendența lui: dar iată-L acum pe Cel a cărui natură omenească este altfel decât cea a lui Adam, grație nașterii Lui miraculoase, ceea ce a fost prezentat clar în primul capitol. În El, buna plăcere a lui Dumnezeu se găsește în cel mai înalt grad, cum se va găsi în oamenii care sunt în El, ca roade ale lucrării Lui:

consecință minunată, într-adevăr!

La toate acestea, păstorii dau răspunsul credinței. Ei nu spun: „Să mergem ... și să vedem dacă lucrul acesta a avut loc” ci „să vedem lucrul acesta care a avut loc”. Se duc în grabă și văd Pruncul cu ochii lor. Apoi aduc mărturie altora. Ei pot spune atunci: „Dumnezeu a spus aceasta și noi am văzut” - ei dezvăluie ce le-a făcut cunoscut Domnul și lucrurile la care au fost personal martori. O asemenea mărturie nu poate decât să aibă efect. Mulți se mirau, și Maria păstrează în minte aceste lucruri, cumpănindu-le în mintea ei; pentru că este clar că ea însăși nu înțelege întreaga importanță a acestor evenimente. Cât privește păstorii, după exemplul îngerilor, Îl glorifică și Îl laudă pe Dumnezeu. Astfel, în această mare ocazie, lauda izbucnește la fel de bine pe pământ ca și în cer. Și nu putem crede că, în lauda acestor oameni umili de aici jos, era o notă care lipsea laudei îngerilor puterii Lui în cer. În versetele 21-24, ne este dat să vedem că tot ce poruncește legea a fost împlinit cu privire la Copilul Sfânt. Când acesta este înfățișat Domnului în templu, se află acolo pentru a-L întâmpina - călăuziți de Duhul lui Dumnezeu - doi bătrâni, care umblă în teamă de Domnul. Am remarcat într-un paragraf precedent cum cei mari din Ierusalim erau absolut străini de gândurile lui Dumnezeu și nu aveau nici o cunoștință de El; din contră, erau cei care aveau relații cu El și au fost curând la curent cu vestea cea mare, chiar dacă nu le-a apărut un înger. Duhul Sfânt este peste Simeon și, prin Duhul, nu numai că știe că înainte de a muri, Îl va vedea pe Hristos Domnul, ci în plus, sosește la templu în momentul precis când Copilul Isus este acolo. Este ceea ce se întâmplă și cu Ana. Ora vizitei ei este dirijată de sus, astfel încât să-L vadă pe Domnul.

Citind versetele 28-35, simțim cât de mișcătoare a trebuit să fie această scenă. Bătrânul se adresează mai întâi Lui Dumnezeu, apoi Mariei. El este acum gata să plece în pace pentru că a văzut mântuirea Domnului în Copilul Sfânt. De fapt, el merge mai departe ca îngerul, pentru că recunoaște că mântuirea lui Dumnezeu a fost pregătită „înaintea feței tuturor popoarelor” (De această dată cuvântul „popor” este la plural). Nu numai că Isus avea să fie gloria lui Israel, ci și o lumină pentru a-i lumina pe păgâni. Lui Simeon i se descoperă că harul avea să se răspândească dincolo de limitele restrânse ale lui Israel.

Îi este de asemenea relevat că Hristosul a venit pentru a fi „un semn de împotrivire”. Poate că o vedea nedeslușit, dar era acolo, umbra crucii, când sabia străpungea sufletul Mariei - ceea ce aflăm din cuvintele lui Simeon pentru Maria.

Poate ne mirăm că Simeon, căruia îi fusese acordat să trăiască până ce efectiv, Îl ține pe Mântuitorul în brațele sale, este atât de dispus „să plece ... în pace”. Ne-am fi putut aștepta să fi resimțit o decepție cruntă: vedea cum Dumnezeu începea să intervină și totuși el trebuia să părăsească această scenă înainte ca această intervenție să se termine. Dar în mod vădit, îi este dat, ca profet, să prevadă că Hristosul va fi respins. De aceea nu așteaptă gloria într-un viitor apropiat și este gata să plece.

El vestește că acest Copil va pune pe Israel la încercare. Mulți care erau sus aveau să cadă și cei care erau înjosiți și disprețuiți aveau să se ridice. Și cum Hristosul avea să cunoască împotrivirea și să fie respins, gândurile multor inimi aveau să fie descoperite în clipa în care aveau să fie respins, gândurile multor inimi aveau să fie descoperite în clipa în care aveau să-L întâlnească. În prezența Lui Dumnezeu, toți oamenii sunt obligați să se arate așa cum sunt cu adevărat: de aceea acest caracter cu privire la Hristos este un omagiu involuntar dumnezeirii Sale. Mai mult, Maria însăși va fi străpunsă de durere ca de o sabie: cuvânt care și-a găsit împlinirea când stătea aproape de cruce.

Ana, foarte înaintată în vârstă, completează acest foarte frumos tablou al rămășiței evlavioase în Israel. Ea slujea neîncetat lui Dumnezeu și, când L-a văzut pe Hristos, „vorbea despre El”.

În punctul în care am ajuns, putem rezuma caracteristicile marcate ale tuturor acestor suflete evlavioase.

Puterea păstorilor este o ilustrare a credinței care îi animă. Ei acceptă imediat cuvântul care le este adresat prin intermediul îngerului, apoi ceea ce văd confirmă acest cuvânt, și în sfârșit glorifică și laudă pe Dumnezeu. Maria este un suflet îndemnat să revină și să mediteze asupra lucrurilor pentru înțelegerea cărora se bazează pe Dumnezeu (versetul 19).

Simeon Îl așteaptă pe Hristosul, învățat de Duhul lui Dumnezeu și sub puterea Lui. Așteptarea lui primește satisfacție deplină când Îl întâlnește pe Hristos și profetește cu privire la El.

Ana slujea lui Dumnezeu neîncetat și a adus mărturie despre Hristos de când L-a întâlnit.

În ultimul rând, o grijă extremă a fost depusă împlinirii tuturor detaliilor cu privire la Hristos, cum poruncește legea Domnului. De cinci ori se declară că legea a fost respectată (în versetele 22, 23, 24, 27, 39). Această trăsătură remarcabilă trebuie probabil să-i fie atribuită lui Iosif, soțul Mariei - această ascultare atentă de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi înșine așteptăm acum a doua venire a Domnului. Ce minunat ar fi dacă ne-am distinge prin aceste caractere remarcabile.

Versetul 40 acoperă primii doisprezece ani din viața Domnului nostru: aflăm acolo cum creșterea normală a trupului și a duhului, proprie speciei umane, îl caracterizează și pe Domnul: mărturie a umanității Lui adevărate.

Acesta se mai subliniază prin ceea ce întrevădem despre El când avea doisprezece ani. Nu-i învață pe învățători, ci îi asculta și îi întreba în așa fel încât aceștia se minunau de răspunsurile Lui. Și aici Îl vedem arătând perfect atitudinea care se potrivește unui copil de această vârstă, și în același timp și trăsături supranaturale. Răspunsul pe care i l-a dat mamei Lui arată în aceeași măsură că avea cunoștință de misiunea Lui. Cu toate acestea, timp de mulți ani, avea să-și păstreze poziția de supunere înaintea lui Iosif și a Mariei, arătând astfel desăvârșirea naturii lui omenești în cursul acestei perioade din viața Lui.

Începutul slujbei lui Ioan este arătată cu mare precizie în primele două versete. Aflăm că lucrurile erau cu totul anormale: guvernarea era în mâinile păgânilor, și chiar în Israel domnea dezordinea, pentru că erau doi mari preoți în loc de unul singur. De aceea chemările la pocăință domină în predicarea lui Ioan. Profeții de altădată pledaseră cu Israel pentru a-l aduce înapoi la legea călcată. Ioan nu mai acționează astfel: la pocăință cheamă mulțimile. Israeliții trebuiau să recunoască: pe terenul legii erau pierduți fără speranță și locul lor era în moarte, în apele botezului, predica Ioan. Acesta era „un botez al pocăinței spre iertarea păcatelor”. Dacă îl ascultau pe Ioan și se pocăiau, erau moralmente gata să primească iertarea păcatelor pe care o aducea Cel care avea să vină. Astfel calea ar fi fost netezită înaintea Domnului.

Să remarcăm cum acest citat din Isaia vorbește de venirea Domnului, și cum este vădit că această venire a Domnului și-a găsit împlinirea în Isus. Versetul 5 exprimă același adevăr pe care l-am văzut în versetele 52 și 53 din Capitolul 1 și în versetul 34 din Capitolul 2, numai exprimat în mod mai figurat. Versetul 6 arată că din cauză că Cel care avea să vină nu era mai puțin decât Domnul, mântuirea pe care avea

să o aducă nu va fi limitată la granițele restrânse ale lui Israel ci va fi anunțată oricărei făpturi. Harul avea să vină și să se răspândească în toate direcțiile. Acest har este una din temele particulare ale Evangheliei după Luca.

Dar Ioan nu predica numai pocăința în mod general, face din ea și o chestiune foarte limpede și personală. Mulțimile se îndreptau spre el și botezul lui era pe cale de a le provoca un entuziasm exagerat, aproape de a deveni o distracție pe gustul zilei. Lucrurile se petrec exact la fel astăzi: orice poruncă religioasă, de exemplu botezul, degenerază foarte ușor într-un fel de sărbătoare generală. Este evident că Ioan nu se temea nicidecum ca-și rănește ascultătorii și că își pierde popularitatea. Nimic nu putea fi mai energic decât cuvintele lui relatate în versetele 7-9. El spune foarte clar oamenilor ce sunt; îi avertizează cu privire la mânia care vine; cere pocăința adevărată care aduce roade. Le arată că nici un privilegiu religios nu le va folosi, pentru că Dumnezeu va judeca lucrurile chiar din rădăcină. Securea avea să-și facă lucrarea, nu să curețe ramurile ci să lovească la rădăcină pentru a doborî tot pomul: și avea aici o imagine foarte realistă a ceea ce se va împlini, nu în executarea unei judecăți exterioare ca cea care va marca venirea a doua, ci în această judecată morală care a fost făcută la cruce. Venirea a doua va fi caracterizată prin focul care va mistui pomul mort - prima venire duce la cruce, unde sentința judiciară a condamnării a fost promulgată împotriva lui Adam și a rasei lui: cu alte cuvinte, pomul a fost doborât.

Ioan cere fapte, nu cuvinte, ca roade practice ale pocăinței, și aceasta duce la întrebarea pe care o pun mulțimile, relatată în versetul 10. Vameșii și soldații urmează cu întrebări asemănătoare. Prin răspunsurile pe care le dă în fiecare caz, Ioan pune degetul pe păcatele particulare care marcau diferitele clase de oameni. Deși răspunsurile variază, vedem totuși că pofta este la baza tuturor relelor de care se ocupă el. Din toate buruienile care înfloresc în inima omului, pofta este poate cea mai adânc înrădăcinată și cea mai greu de smuls: precum păpădia, rădăcinile ei sunt foarte adânci. Adevărata pocăință conduce la o convertire adevărată - părăsire a căii păcatului - și aceasta, Ioan o știa.

Astfel Ioan nu numai pregătește calea Domnului, ci în toată credințioșia, îndreaptă privirile către El, fără a lăsa nici o clipă mulțimile să aibă o părere înaltă despre el însuși. El declară că nu este decât cel mai umil dintre slujitorii minunatei Persoane care urma să vină - atât de umil încât nu era vrednic să îplinească această slujbă foarte umilă de a dezlega cureaua sandalelor Sale. Cel care avea să vină era atât de mare încât va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc: Cu Duhul Sfânt în binecuvântare, cu foc în judecată, cum clar explică versetul următor. Remarcăm din nou aici că nu există o diferență foarte netă între cele două venituri. A fost un botez al Duhului, reletat în Fapte 2, ca rezultat al primei venituri, dar botezul cu foc, conform versetului 17, este rezervat pentru a doua venire.

Luca ne relatează deci slujirea în credințioșie a lui Ioan, apoi îl îndepărtează rapid din relatare pentru a ceda locul lui Isus. Închiderea lui Ioan nu a avut loc în acel moment dar Luca părăsește ordinea istorică pentru a pune înaintea noastră evenimentul într-o ordine morală și spirituală. Slujba lui Ioan - asemănătoare celei a lui Ilie - pălește înaintea Celui care avea să fie vasul harului lui Dumnezeu, care a fost botezat și astfel introdus în slujba Lui. Nici măcar nu ni se spune aici că Ioan L-a botezat pe Isus, dar ni se spune că Acesta Se ruga când a fost botezat ceea ce nu este menționat nicăieri în altă parte. Această Evanghelie insistă de o manieră evidentă asupra desăvârșirii naturii umane a Domnului nostru. Harul față de om aparține Celui care este Omul desăvârșit, și prima caracteristică a desăvârșirii în om este cea a dependenței față de Dumnezeu. Rugăciunea este o expresie a acestei dependențe și vom vedea în această Evanghelie de câte ori se relatează că Isus Se roagă. Avem aici primul caz.

Peste acest Om dependent în rugăciune, Duhul Sfânt coboară, ca un porumbel, și în același timp vocea Tatălui declară că Acesta este Fiul Său preaiubit, Obiect al întregii Lui plăceri. Astfel este în sfârșit revelat adevărul Trinității. O clipă putem vedea Duhul, Îl auzim pe Tatăl, și Fiul este acolo, sânge și carne, și în consecință, putem nu numai să-L vedem și să-L auzim ci să-L și atingem. Este un lucru minunat că cerul este deschis și toată atenția sa este concentrată asupra unui Om care Se roagă, pe pământ. Dar în Acest Om care Se roagă, Dumnezeu avea să Se facă cunoscut, pentru că „întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El” (Coloseni 1:19).

Tatăl proclamând astfel că Isus este Fiul preaiubit, Luca introduce acum genealogia Sa prin Maria, pentru a arăta cum este cu adevărat Om. Matei face ca originile Lui să meargă până la Avraam care a primit promisiunea, și până la David care a primit regalitatea. Luca face ca Isus să mergă până la Adam și la Dumnezeu, pentru că problema este pur și simplu natura Lui umană - transmisă prin Maria, Iosif fiind numai tatăl Lui presupus. Isus este cu adevărat Om, deși Fiul al lui Dumnezeu. El este Omul al doilea, Domnul venit din cer, Cel care aduce din belșug harul lui Dumnezeu.

Începutul acestui capitol ni-l prezintă pe Isus, plin de Duhul Sfânt, întorcându-Se de la Iordan. Dar înainte de a-și începe slujba, trebuie să fie ispitit patruzeci de zile de diavol. Duhul Îl duce la această încercare și vedem aici contrastul minunat între Omul al doilea și primul.

Când a fost creat primul om, Dumnezeu a declarat că totul era foarte bun, dar Satan a venit fără întârziere să-l ispitească pe om și a fost cauza ruinei lui. Omul al doilea a apărut, vocea Tatălui s-a făcut auzită pentru a declara excelența Fiului Său, de aceea Satan se grăbește din nou să vină în acest loc: dar de această dată Îl întâlnește pe Omul, plin de Duhul Sfânt, pe care vicleniile diavolului nu-L pot atinge. Când primul om a căzut, nu a cunoscut chinurile foamei, pentru că locuia în grădina roditoare sădită de Creatorul Său. Omul al doilea este victorios, deși grădina a fost transformată în deșert și El Însuși cunoaște foamea.

Este clar că Luca ne dă isпитirile în ordinea morală, și nu în ordinea istorică. Matei ne dă ordinea istorică și ne arată că ultima ispitire este cea când Domnul îi poruncește lui Satan: „Pleacă”, ispitire relatată în versetul 8 din Capitolul nostru. Ordinea pe care o avem aici corespunde analizei lumii pe care o face Ioan în Capitolul 2 din prima lui epistolă. Prima ispitire avea clar ca scop să se adreseze poftei cărnii, a doua poftei ochilor și a treia trufiei vieții. Dar Domnul nostru este străin de orice poftă, de orice mândrie: aceste trei încercări nu servesc decât la a releva desăvârșirea Lui absolută.

Ca răspuns la prima ispitire, Domnul Isus, Om adevărat, ia locul cuvenit omului, de dependență completă față de Dumnezeu. Viața naturală a omului depinde de pâinea pe care o asimilează, paralel viața lui spirituală depinde de Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl asimilează și pe care îl ascultă.

La a doua ispitire, Domnul răspunde prin întreaga Lui consacrare față de Dumnezeu. Putere, glorie, stăpânire în ele însele nu sunt nimic pentru El. El nu are decât un scop: să-L adore și să-L slujească lui Dumnezeu

Domnul face față celei de a treia ispitiri - unde satan Îl incită să pună credințioșia lui Dumnezeu la încercare prin încrederea Lui neclintită în Dumnezeu. Marele adversar nu găsește nici un mijloc de a-L ataca. Domnul Se încrede în Dumnezeu fără a avea nevoie să-L pună la

încercare.

Aceste trei trăsături expuse astfel de o manieră atât de marcată - dependență, consacrare, încredere - sunt cele care Îl disting pe Omul desăvârșit. Le vedem clar în Psalmul 16, care prin Duhul de profeție, Îl prezintă pe Hristos în desăvârșirile Lui ca Om.

După ce a fost ispitit de Satan și a ieșit victorios din aceste încercări prin puterea Duhului Sfânt, Domnul Isus se întoarce în Galilea pentru a-Și începe slujba publică în puterea aceluiasi Duh: primele cuvinte care ne sunt relatate despre El sunt rostite în sinagoga din Nazaret, locul unde fusese crescut. El citește la început din Isaia 61 și Se oprește la locul unde profeția trece de la prima venire la a doua. „Ziua răzbunării Dumnezeului nostru” nu venise încă. Dar oprindu-se la acest loc, unde traducerea noastră nu are nici un semn de punctuație, Isus Își poate începe predica spunând: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o” (v. 21) Acest pasaj Îl prezintă pe Domnul ca Cel pe care L-a uns Duhul lui Dumnezeu, în care plinătatea harului lui Dumnezeu avea a se face cunoscută oamenilor.

A-L prezenta astfel pe Domnul pare să caracterizeze Evanghelia după Luca. Deși era Dumnezeu în plinătatea Persoanei Sale, Domnul ni Se prezintă totuși ca Omul dependent, plin de Duhul Sfânt, vorbind și lucrând în puterea Duhului și revărsând har față de oameni. Cei care Îl așteptau la Nazaret se minunau de „cuvintele de har care ieșeau din gura Lui”. Legea lui Moise fusese adesea vestită în incinta sinagogii, dar niciodată înainte harul nu fusese vestit astfel acolo. Totuși, nu era suficient să vestești harul în teorie: Domnul continuă explicând ce este harul pentru ca ascultătorii Lui să înțeleagă ce implică aceasta. El citează două exemple luate din propriile lor Scripturi unde bunătatea lui Dumnezeu se arătase, și în cele două cazuri beneficiarii acestui har erau păcătoși dintre păgâni. Văduva din Sidon era într-o situație disperată - „fără putere”. Soldatul sirian era dintre „dușmanii” lui Dumnezeu și ai poporului Său. Astfel aceste două cazuri clarifică foarte potrivit Romani 5:6-10, pentru că femeia a fost salvată și hrănită, omul a fost făcut curat și reconciliat. Această minunată prezentare a harului în acțiune nu place oamenilor din Nazaret. Cuvintele de har sunt foarte plăcute în teorie, dar de când acești oameni își dau seama că harul implică în mod necesar că cei care îl primesc nu îl merită, se ridică revoltați și mândrii, plini de furie, și L-ar fi omorât pe Isus, dacă acesta, trecând prin mijlocul lor, nu ar fi plecat. Efectele fericite ale harului erau binevenite, dar nu le vroiau pe terenul harului, pentru că aceasta presupunea că nu erau mai buni decât păcătoșii dintre păgâni. În toată probabilitatea, duhul modern ar accepta ca harul să fie predicat în cocioabe, dar ar considera ca un afront să fie predicat în sinagogă. Minteia iudaică nu putea nici măcar suferi să fie adus în cocioabe!

Astfel harul este respins de o manieră categorică chiar dată când este vestit: și aceasta nici măcar nu se petrece la Ierusalim printre scribi și farisei, ci în ținuturile cele mai sărace ale Galileii, chiar în locul unde fusese crescut Domnul. Acolo era foarte cunoscut și aceasta pune ca un vâl pe inimile lor.

În lumina a toate acestea, sfârșitul capitolului este foarte frumos. Dacă un sevicu oferit într-un duh de har este refuzat cu dispreț și violență, binefăcătorul se ofensează și se îndepărtează cu dezgust. Nu așa acționează Isus. Dacă așa ar sta lucrurile, unde am fi? Isus Se retrage atunci din Nazaret, dar coboară la Capernaum și predică acolo. Învățătura Lui îi uimește, fără îndoială din cauza acestei note noi de har care era caracterul ei marcant, și apoi și pentru că această învățătură era îmbrăcată cu autoritate divină.

În sinagogă Domnul intră în conflict cu puterile întunericului. Sinagoga era ceva mort, de aceea oamenii posedați de demoni puteau să se afle acolo fără să fie cunoscuți ca atare. Dar de când Domnul este acolo, demonul se manifestă și arată în aceeași măsură că știe cine este Isus, chiar dacă oamenii înșiși ignoră acest lucru. Isus era într-adevăr „Sfântul lui Dumnezeu”, dar în loc să accepte mărturia demonului, îl muștră și îl alungă din victima lui. Isus arăta astfel puterea Cuvântului Său.

În versetul 36 avem și autoritatea și puterea, acest ultim cuvânt având sensul dinamismului. În versetul 32, este cu adevărat autoritatea. Astfel avem harul Cuvântului Său, urmat de autoritatea Cuvântului Său și de puterea Cuvântului Său. Nu este surprinzător că oamenii spun: „Ce este cuvântul acesta!” Și noi înșine, care am primit acum Evanghelia harului lui Dumnezeu, avem aceleași motive de a gândi la fel. Ce minuni de regenerare spirituală nu împlinește Evanghelia astăzi!

Ieșind din sinagogă, Isus vine la casa lui Simeon unde domnea boala. Aceasta dispare la Cuvântul Său. Apoi, seara, se produce această extraordinară desfășurare a puterii lui Dumnezeu în plinătatea harului. Oamenii chinuți de toate felurile de boli și de mizerii sunt aduși la Isus și toți sunt eliberați. „Punându-Și mâinile pe fiecare dintre ei, i-a vindecat”. El arată astfel în mod practic ce este harul lui Dumnezeu, pentru că a merge către fiecare fără a ține cont de merite sau de greșeli, este tocmai caracterul harului. Din partea lui Dumnezeu, harul este oferit în mod liber fiecăruia. Versetul 40 a inspirat o cântare care începe astfel: „Seara, când soarele apunea ...” și cu siguranță nouă tuturor ne place să cântăm:

„Măinile tale nu au pierdut nimic din puterea lor de altădată,

Nici un Cuvânt nu poate să iasă de pe buzele Tale fără să aducă roade”.

Dar deși aceeaș cântare este foarte frumoasă, realitatea exprimată în acest verset 40 o întrece în frumusețe. Acesta este harul Lui Dumnezeu.

Și harul desfășurat în această seară memorabilă nu a secătuit pentru atâta. Isus Se duce de altfel să predice Împărăția lui Dumnezeu - o Împărăție a cărei temelie se va baza nu pe faptele legii ci pe roadele lucrării Lui - produse de har.

În capitolul precedent, L-am văzut pe Domnul Isus înaintând prin puterea Duhului pentru a vesti harul lui Dumnezeu, și lovindu-se imediat de respingerea din partea omului. Am văzut că, în ciuda a orice, Domnul nu Se lasă întors de la lucrarea Lui de har. Acest capitol ne oferă acum o serie de scene delicioase care ilustrează ce împlinește harul la cei care îl primesc. Patru oameni apar înaintea ochilor noștri: Petru, leprosul, paralizatul, Levi - fiecare marcat de un caracter diferit. Ei se succed într-o ordine care este morală, nu riguros cronologică. Matei și Marcu ne povestesc amândoi cum a chemat patru pescari ca să devină ucenicii Lui, dar numai Luca ne înștiințează despre pescuirea minunată care a făcut impresie atât de profundă asupra lui Petru și vroia să-i fie dator, dar harul, în schimb, răspândește peste Petru o binefacere atât de bogată. Aceasta este cu atât mai surprinzător cu cât pescarii tocmai se obosiseră toată noaptea în eforturi complet sterile. Acum nu este numai abundență ci supra-abundență; acolo unde eforturile zadarnice se înmulțiseră, acolo se înmulțesc prinderile plasei. Singura umbră în scenă vine din capacitatea lor slabă de a reține ce a dat harul.

Barca lui Petru a ieșit de două ori pe lac, o dată noaptea când te puteai baza pe pește, o dată ziua când nu te bazai pe el. Locul este același, în cele două dăți, și aceeași oameni cu același material. De unde vine diferența? Dintr-un lucru, din unul singur. Hristos urcase în barcă. Ochii

lui Petru au fost deschiși la acest fapt și este clar că aceasta a făcut ca Mântuitorul să strălucească asupra lui ca o lumină care venea de la Dumnezeu. A se găsi în prezența lui Dumnezeu, Chiar dacă este Dumnezeu prezent în plinătatea harului, produce în inima lui Petru convingerea stării lui de păcat.

Ori acesta este primul lucru pe care harul îl aduce cu el - convingerea de păcat. El o produce într-un mod mult mai profund decât a făcut-o vreodată legea, și atrage, producând în același timp această convingere de păcat. Acolo se găsește acest minunat contrast. Legea lui Moise, când a fost dată în Sinai, a făcut poporul să simtă carența ei, dar aceasta îi respingea și îi îndepărta de muntele arzător. Harul, în Persoana lui Isus, a adus o asemenea convingere la Petru încât și-a mărturisit starea de păcat și s-a aruncat cu toate acestea la picioarele lui Isus, apropiindu-se de Mântuitorul atât cât putea.

Incidentul următor - urmare foarte potrivită - privește un om care nu este propriu-zis umplut de păcat, ci plin de această lepră care este o imagine a păcatului. Era atât de plin de lepră încât simțea că oferea o priveriște prea respingătoare pentru a putea cu adevărat să se bazeze pe bunătatea lui Isus. Era convins de puterea Lui dar nesigur cu privire la harul Său. De aceea se apropie spunând: „Dacă vrei ...”, relevă astfel că trupul lui este plin de lepră și că inima lui este plină de îndoială. Imediat, harul Domnului își arată deplina lui măsură. Cuvântul Lui era cu totul puternic, totuși Domnul întinde mâna și îl atinge ca pentru a înlătura pentru totdeauna din mintea leproșului ultima îndoială care persistă și pentru a-l liniști pe deplin.

Vedem deci aici că harul aduce vindecarea, o vindecare pe care legea nu o aducea, deși conținea instrucțiuni, pentru ca preoții să poată recunoaște orice vindecare care era făcută prin puterea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Dumnezeu este la lucru în plinătatea harului: scenă minunată în adevăr! Nu suntem surprinși că „mari mulțimi se adunau ca să-L asculte și să fie vindecate” (v. 15).

Să nu neglijăm versetul 16. Isus a luat locul Omului care rămâne înaintea lui Dumnezeu și lucrează în puterea Duhului. Harul a picurat, abundent, din Persoana Sa și El consacră timp comuniunii în rugăciune, departe de locurile frecventate de om, înainte de a lua din nou contact cu nevoile omenești. Apoi vine cazul omului lovit de paralizie și redus la o stare de completă dependență. Nu se spune nimic despre credința lui personală, deși credința arătată de oamenii care aduc bolnavul este extraordinară și activă, și Domnul îi răspunde din plin. Fariseii și învățătorii legii, care sunt acolo, formează un fel de arierplan întunecat al tabloului. Ei aveau numeroase nevoi și puterea Domnului era acolo ca să-i vindece, pentru că harul aduce resursele lui abundente cu generozitate pentru fiecare. Totuși ei sunt acolo pentru a da și nu pentru a primi. Ceea ce aduc sunt critici, care se arată a fi eronate. Își lansează cu violență criticile și trec pe lângă binecuvântare.

Paraliticul este cel care primește binecuvântarea - și puterea îi este acordată. Este tocmai ceea ce are nevoie. Omul plin de păcat are nevoie nu numai de curățire de păcatele sale ci de putere asupra păcatului, această putere fiind legată de iertare. În cazul acestui om, paralizia lui era în mod vădit rezultatul păcatului și Domnul se leagă de rădăcina răului înainte de a se ocupa de rău. Întotdeauna aceasta este calea care urmează harului pentru că nu este niciodată nimic superficial în felul în care lucrează. Fariseii, cu toate criticile lor, nu puteau să elibereze trupul bolnavului de influența paraliziei lui, mai mult decât puteau să-i elibereze sufletul de vina păcatelor lui. Isus poate să facă și una și cealaltă: demonstrează că are puterea să împlinească miracolul iertării - ceea ce ochiul omenesc nu putea observa - împlinind miracolul vindecării înaintea ochilor lor.

Fariseii aveau dreptate să creadă că nimeni nu poate ierta păcatele, decât numai Dumnezeu. Dar când îl aud pe Isus iertând păcatele, îl acuză de a rosti hule. Noi deducem din aceasta că Isus este Dumnezeu. Fiecare dintre noi se găsește în mod obligatoriu înaintea acestei alegeri clare și bine definite și suntem fericiți dacă alegem bine. Vindecarea a cărui obiect este acest om, îi este acordată în mod divin. El se ridică, după ce și-a regăsit puterile, capabil, imediat, să-și ia micul pat și să meargă la casa lui, ceea ce face glorificându-L pe Dumnezeu.

În al patrulea rând, Levi apare în scenă; el arată că harul are grijă de inima unui obiect. Când Isus îl cheamă, Levi este ocupat cu o muncă plăcută: cea de a primi bani. Imediat ce mintea și inima lui se întorc de la acești bani și încep să-L urmeze pe Domnul, în așa fel că îl vedem apoi acționând invers: își împarte banii, dând celor în nevoie conform Psalmului 112:9 („El răspândește și dă săracilor”). Levi invită o mare mulțime de vameși și alți oameni la ospățul lui, arătând că gândurile lui s-au pus imediat în acord cu cele ale noului său Stăpân, și că înțelesese spiritul harului. Hristos totuși este adevăratul Obiect al ospățului, pentru că ne spune: „Levi l-a făcut un ospăț mare în casa lui” (v. 29). Fariseii erau totalmente insensibili la acest duh de har, dar obiectiile lor nu servesc decât la a face să se vestescă prin Domnul acest mesaj minunat: „N-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe păcătoși” (v.32)

Tot ce am spus s-ar putea rezuma astfel: harul produce convingerea de păcat și apoi lucrează curățirea păcatului. Apoi conferă puterea și mai mult, îl face pe cel care îl primește conform cu Cel care este expresia lui. Hristos devenind Ținta inimii lui Levi, vedem cum acesta începe să fie impregnat de duhul Stăpânului Său.

Din versetul 33 și până în Capitolul 6, un alt punct este destul de clar pus în relief: că harul face să ieși din robie și duce la libertate. Fariseii disprețuiau harul și erau foarte legați de posturi, rugăciuni și ceremoniile prescrise de lege. Legea produce robie dar harul aduce libertate: este ceea ce ne învață pe larg Epistola către Galateni. Deplinul adevăr expus în această epistolă nu putea să fie revelat înainte de moartea și învierea lui Hristos, nici înainte ca Duhul să fi fost dat; totuși vedem aici pe Domnul începând să vorbească de lucruri care într-un viitor apropiat avea să fie clar arătate. El folosește parabole sau ilustrații, dar gândirea Lui este clară. Fiind adevăratul Mesia, El este „Mirele” și prezența Lui lângă ucenici îi împiedică să fie supuși constrângerilor indicate în versetul 33. Apoi puțin mai departe, Domnul introduce ceva nou. În El, harul începe să strălucească, și ca o bucată de postav nou, nu te puteai servi de el ca de o bucată pusă la haina veche a legii. Țesătura nouă ar impune o asemenea solicitare țesăturii vechi încât ar rupe-o; pe lângă aceasta, noul și vechiul nu se potrivesc. Se dovedesc cu totul incompatibile. Apoi, noua ilustrație: harul, prin puterea lui, poate fi comparat cu acțiunea vinului nou, în timp ce formele și poruncile legii au caracterul rigid al butoaielei vechi. Dacă am încerca și punem vinul nou al harului în butoiul vechi al legii, putem fi siguri de catastrofă. Trebuie găsite vase noi capabile să conțină puterea nouă.

În acest mod remarcabil Domnul arată că harul lui Dumnezeu, care venise în Persoana Sa, avea să producă propriile sale condiții noi și că rânduielile cărnii instituite în Israel sub lege nu erau impuse decât „până la un timp de îndreptare” (Evrei 9:10). Dar în același timp Domnul arată că oamenii, prin temperament, preferă legea harului - vinul vechi le convine mai mult decât cel nou. Există un motiv evident pentru aceasta: chiar faptul de a da legea omului presupune că el este capabil să o împlinească - în timp ce harul esete oferit pe temeiul dovedit că omul este o ființă iremediabil pierdută.

La începutul acestui capitol, îi vedem pe farisei și pe scribi încercând să limiteze acțiunile ucenicilor, ca și puterea în har a Domnului, în limitele sabatului iudaic, după cum aveau obiceiul să-l respecte. Aceasta ilustrează învățătura Domnului dată la sfârșitul capitolului 5: în consecință „butoiul” sabatului iudaic se sparge și harul se răspândește în ciuda fariseilor.

Expresia „a doua zi după sabat” se referă, credem noi, la Levitic 23:9-14 și este folosită pentru a ne arăta că „snopul legănat” fusese deja adus, de aceea nu era nimic de obiectat cu privire la modul de a acționa al ucenicilor, în afara modului strict în care fariseii țineau sabatul. Răspunsul Domnului la obiecția lor este formată din două elemente: mai întâi poziția Sa, apoi Persoana Sa.

Poziția Sa este analoagă celei a lui David când a intrat în casa Lui Dumnezeu și a luat pâinile punerii înainte. David era împăratul uns de Dumnezeu și totuși respins: nu era în gândul lui Dumnezeu să-L lase pe Unsul Său și pe cei care erau cu El să le fie foame pentru a respecta măruntele detalii ale legii. La fel, aici fariseii se îngrijorează de leacuri respingându-l în același timp pe Isus.

Versetul 5 pune în relief Persoana lui Hristos Omul, când a fost creat, a fost făcut stăpân al creației pământești. Fiul Omului este Domnul unei sfere mult mai vaste. El nu este legat de sabat, sabatul este la dispoziția Sa. Cine este deci acest Fiu al Omului? Ceea ce fariseii nu știau, dar Domnul își arată măreția prin acest titlu pe care îl revendică.

Incidentul care se referă la omul cu mâna paralizată vine apoi în versetele 6-11. Aici din nou este ridicată problema sabatului, și fariseii ar fi împins subtilile lor obiecții până la interdicerea îndurării în acea zi. Vedem aici nu revendicarea poziției Domnului nici a Persoanei Sale, ci a puterii Sale. El are puterea să vindece în har, și această putere o exercită, fie că fariseii vor sau nu. Domnul acceptă provocarea lor și, făcându-l pe om să se ridice înaintea lor, îl vindecă în văzul tuturor. Prinții filistenilor încercaseră să lege mâinile lui Samson cu șapte funii noi, dar o făcuseră în zadar. Căpeteniile lui Israel încercau aici să facă funii cu legea sabatului pentru a lega cu ele mâinile pline de har ale lui Isus, și ei de asemenea o fac în zadar.

Nereușind, sunt plini de mânie și se apucă să comploteze pentru a-L face să moară pe Isus. În fața acestei uri în creștere, Acesta Se retrage în solitudinea comuniunii cu Dumnezeu. În capitolul precedent, L-am văzut retrăgându-Se ca să se roage, în clipa când mari mulțimi se adunau în jurul Lui și când părea pe punctul de a cunoaște triumful. El face exact același lucru când norii groși ai opoziției par să-L înconjoare. În toate împrejurările, rugăciunea este ajutorul Omului desăvârșit.

Mai mult este semnificativ că ceea ce a urmat acestei nopți de rugăciune a fost alegerea pe care o face a celor doisprezece care aveau să fie trimiși ca apostoli. Printre ei se găsea și Iuda Iscarioteanul; de ce trebuia să facă parte dintre ei? Aceasta rămâne un mister pentru noi. Orice ar fi, Domnul l-a ales, și alegerea Lui era bună. Nici o eroare nu putea urma după această noapte de rugăciune.

Pornind de la versetul 17, până la sfârșitul capitolului, avem învățătura pe care Domnul a dat-o ucenicilor Săi, și îndeosebi celor doisprezece. Putem rezuma cuvintele Sale spunând că Domnul îi învață pe ucenici cu privire la caracterul care urma să fie produs în ei prin harul lui Dumnezeu pe care îl făcea cunoscut. Această cuvântare seamănă mult cu predica de pe munte din Matei 5-7, dar se pare că aceasta fusese făcută la un moment diferit. Nu există îndoială că Domnul a repetat în mai multe rânduri lucruri foarte asemănătoare, unor mulțimi diferite.

Cu acest prilej, Domnul Se adresează ucenicilor înșiși. În Evanghelia după Matei, El descrie o anumită clasă de oameni și spune și Împărăția este „a lor”. Aici, El spune: „a voastră este Împărăția” (v. 20), identificând această clasă cu ucenicii. Ucenicii Lui sunt săracii, cei cărora le este foame, cei care plâng, cei care sunt urâți și insultați. O asemenea descriere arată că Domnul consideră deja respingerea Lui ca sigură, și versetele următoare (24-26) arată că împarte oamenii în două clase. Erau cei care se identificaseră cu El însuși, luând parte la suferințele Lui, și cei care erau din lume și luau parte la bucuriile ei trecătoare. Asupra celor dintâi invocă o binecuvântare, asupra celor din urmă un blestem. Aceasta implică evident o profundă antinomie: cei care sunt întristați sunt cei preafericți; cei care sunt fericiți și populari sunt sub judecată. Dar primii merg pe urmele Fiului Omului și suferă pentru Numele Lui, în timp ce alții urmează cărarea profeților falși. Chemând astfel o binecuvântare asupra ucenicilor Săi, Domnul le dă instrucțiuni pe care, dacă le urmează, vor arăta că reflectă duhul de har al Domnului. În fapt, încă nu își trimite ucenicii, ci îi instruește în vederea misiunii pe care o vor avea de a-L reprezenta și a sluji intereselor Lui. Acest duh de har este marcat în special în versetele 27-38. Dragostea care poate să se arate și chiar să facă bine unui dușman nu este omenească, ci vine de la Dumnezeu; în timp ce orice păcătos poate arăta dragoste cui îi arată. Ucenicul lui Isus se recunoaște pentru că iubește, binecuvântează, dă. Pe de altă parte, nu trebuie să judece și să condamne. Aceasta nu înseamnă că un ucenic nu trebuie să-și exercite facultățile pentru a judeca sănătos și a lucra cu discernământ, ci dimpotrivă, că nu trebuie să fie caracterizat de un duh de critică prompt să impute altora motive rele și astfel să-i judece. Aceste învățături se aplică în egală măsură celor care sunt chemați să-L urmeze în timpul absenței Lui din ceruri. Acum este ziua harului, în timpul căreia Evanghelia Harului este predicată, și de aceea este de cea mai mare importanță să fim marcați de duhul de har. Vai, cum purtarea noastră a dezmințit adesea cauza cu care suntem identificați! Efectul unei predicări repetate pline de har poate fi complet anulat dacă există lipsă de har în purtarea predicatorului sau a prietenilor săi. Manifestând dragoste arătăm că suntem adevărații copii ai lui Dumnezeu - ai Dumnezeului care „este bun cu cei nemulțumitori și răi” (v.35)

Nu este ușor să pătrundem în lăuntru de învățătură conținută în versetele 39-49, dar ea se găsește acolo cu siguranță. Acești ucenici urmau nu peste mult timp, să fie trimiși ca apostoli, de aceea trebuiau să fie ei înșiși persoane capabile să vadă. Pentru a fi capabili să vadă, trebuiau să fie învățați; și pentru acesta, trebuia să ia locul de umilință la picioarele Stăpânului lor. Nu era mai presus de El: El era mai presus de ei și ținta așezată înaintea lor era să-l semene. El era desăvârșirea și, o dată ce „vremea studiilor” lor se va fi terminat, vor fi asemenea Lui.

Pentru ca să fie astfel, trebuie cultivat un duh de judecată de sine. Tendința noastră naturală este să-i judecăm pe alții și să remarcăm cele mai mici paie. Dacă ne judecăm noi înșine, se poate să descoperim adevărate bârne. Și dacă ne judecăm cinstit noi înșine, vom putea poate atunci să-i ajutăm pe alții.

Începând de la versetul 43, este examinată mărturisirea exterioară a ucenicului. Vorbind astfel, se poate ca Domnul să fi avut în mod particular în vedere pe cineva ca Iuda. Printre cei care luau locul ucenicilor, se va găsi poate „un om rău”, ca și „un om bun”. Aceștia vor fi deosebiți prin roadele lor, văzute totodată în cuvintele și acțiunile lor. Natura se revelează prin roade. Nu ne este posibil să pătrundem secretele naturii fie într-un pom, fie la un om. Dar putem recunoaște natura - fără greutate și fără greșeală - după roade.

Aceasta conduce la a fi conștient că simpla mărturisire nu are nici o trecere. Oamenii pot, în repetate rânduri, să numească pe Isus Domnul lor, dar dacă ascultarea de Cuvântul Său lipsește, Domnul nu îi recunoaște ca ucenici. Singura temelie care nu poate fi clătinată de încercări

este cea care este întemeiată pe ascultare. A asculta pur și simplu Cuvântul fără a te supune lui poate ridica un edificiu care să semene cu lucrul adevărat; dar în ziua încercării, va fi dezastru.

Să ne așezăm toți sub puterea pătrunzătoare a acestui Cuvânt. Credinciosul cel mai sincer are nevoie să rămână înaintea lui și nici unul din noi nu poate să scape din vedere aceasta. Aceasta se aplică sferei complete a adevărului. Nimic nu ne aparține cu adevărat și deplin până ce nu ne supunem cu ascultarea credinței - nu numai acceptarea credinței, ci ASCULTAREA credinței. Atunci - și numai atunci - vom fi întemeiați în adevăr, astfel încât vom fi „întemeiați pe stâncă”.

Aceste cuvinte ale Domnului nostru ne dezvăluie, fără nici o îndoială, secretul frecvenței căderi tragice a adevăraților credincioși în mărturia lor; ca și căderea și părăsirea mărturisirii de ucenic din partea celor care nu s-au angajat în aceasta sans réalité.

La réalité este ceea ce - mai presus de toate lucrurile - cere Domnul.

Luca tocmai a reletat că Domnul Și-a ales cei doisprezece apostoli, apoi, că le-a dat învățături care priveau în mod special duhul de har și la réalité care trebuia să-i caracterizeze. Constatăm că nu-i trimite imediat în misiune, ci îi reține lângă El ca să continue să învețe de la El, și prin cuvintele și faptele Sale. Trimiterea ucenicilor nu are loc înainte de începutul capitolului 9.

Am remarcat deja cum această Evanghelie se caracterizează prin desfășurarea harului. Acest capitol urmărește subiectul arătând în mod surprinzător până unde se desfășoară el. Binecuvântarea va atinge păgânii, morții, depravații. Mai mult felul în care se primește harul este clar revelat: prin pocăință și prin credință.

Primul caz raportat este cel al păgânului. Trimițând pe bătrânii iudeilor să mijlocească pentru el, centurionul arată că își acceptă locul printre cei care erau „înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii” (Efeseni 2:12). Bătrânii, credincioși învățaturii primite a legii ar fi anulat complet harul prezentându-l pe centurion ca fiind „vrednic”. Meritul lui, după ei, consta în faptul că arăta bunătate - prin atitudinea și prin faptele sale - față de poporul evreu. Era întrutotul tipic pentru mintea iudaică. În loc să vadă cum propria lege îi condamnă, o considerau ca pe o onoare care le era conferită, era plini de sine, făceau din ei înșiși și din felul în care erau tratați, măsura după care îi judecau pe alții. După părerea lor, acest păgân era un om „vrednic”.

Cu toate acestea, centurionul însuși nu avea iluzii în această privință. El mărturisește că nu este vrednic și arată astfel un duh de pocăință. În același timp arată o credință remarcabilă în harul și în puterea Domnului. El ocupa un rang subaltern în ierarhia militară a Romei, totuși puterea lui era absolută în cercul său restrâns. Discerne în Domnul pe Cineva care deținea autoritatea într-un domeniu de altminteri mai vast, și are încredere că un cuvânt al Domnului ar opera rezultatul dorit. Ar trebui să menținem același limbaj. Ajunge ca Domnul să spună un cuvânt, nu ne trebuie nimic mai mult. Credința care îl ia pur și simplu pe Dumnezeu pe cuvânt, fără să fie nevoit de raționamente, de sentimente, sau de experiențe, este o credință mare potrivit Domnului nostru. Vedem, mai mult, cum credința și pocăința sunt intim legate. Ele merg mână în mână.

De la cazul centurionului trecem la cel al mortului care era dus la mormânt. Aici credința nu este deloc vizibilă: îndurările și activitatea Domnului umplu scena. Harul și autoritatea se folosesc în mod egal și armonios. Compasiunea divină strălucește în aceste cuvinte: „Nu plânge”, pe care Domnul le adresează mamei îndurerate. Autoritatea Lui se manifestă prin faptul că, de când atinge sicriul tot cortegiul funerar se oprește. Apoi cuvântul Lui de putere îl aduce pe tânăr la viață.

Aici vedem pe Cineva care vorbește, și mulți i se supun. „Ție îți spun, ridică-te!” (versetul 14) Cine este acest „Eu”? Putem să punem această întrebare. Oamenii în mod vădit și-au pus-o și au conchis că Dumnezeu ridicase un mare profet între ei. Veștile despre aceste fapte se răspândesc și ajung până la Ioan Botezătorul în închisoarea lui. Ori în acel timp, mintea lui Ioan era obsedată de această întrebare: Cine era El de fapt? De aceea incidentul privind trimișii lui Ioan survine la timp în circumstanțele momentului.

Versetele 19-35 par să fie un fel de paranteză: ne arată că puterea exercitată în har - și nu în pompa exterioară - este dovada prezenței lui Mesia. Le este îngăduit trimișilor lui Ioan să fie martorii unor dovezi abundente ale acestei puteri în har. Îl văd făcând ceea ce Isaia 61:1 prezisese. Era o dovadă suficientă pentru a arăta cine era Isus.

Apoi, întorcându-Se spre mulțimi, odată ce mesagerii lui Ioan, au plecat, Isus face să se observe că Ioan însuși, precursorul Său, nu fusese un personaj insignifiant și nici nu venise cu pompă și opulență. Întreaga lui misiune fusese în perfectă armonie cu caracterul Celui pe care îl anunța, care era infinit de mare și totuși venise în umilință și în har. Isus îl numește pe Ioan un profet, atât de mare încât nu a fost nici unul mai mare. Immediat, aceasta pune în evidență că atunci când mulțimea vorește de Hristos însuși ca de un „mare profet”, rămâne mult sub adevăr în ceea ce-L privea.

Cât despre Ioan, deși a fost atât de mare, cel mai mic în Împărăția Lui Dumnezeu care va veni, va fi mai mare decât el - nu moralmente, ci în poziția care va fi a sa. Din punct de vedere moral, Ioan era foarte mare în adevăr, și mărturia lui era de o asemenea importanță încât destinul oamenilor era fixat prin atitudinea lor față de el. Vameșii și păcătoșii îi acceptă aceasta și astfel îndreptățind pe Dumnezeu, sunt în cele din urmă conduși la Hristos. Fariseii și învățătorii legii îl resping apoi vine momentul când îl resping pe Hristos. Acest verset 28 nu se poate înțelege decât când face deosebire între această mărire morală care depinde de caracterul unui om și mărirea care provine din poziția la care lui Dumnezeu îi poate plăcea să ne cheme și care variază urmând dispensațiile. Domnul arată apoi, într-o scurtă și remarcabilă parabolă, caracterul generației necredincioase care îl înconjoară. Acești oameni sunt asemenea unor copii iritabili cărora nu le convine nimic: nu acceptă nici ce este plăcut, nici ce este serios. În același chip, iudeii nu vor să se plece în fața mărtuirii incisive a lui Ioan, nici să se bucure în slujirea de har a lui Isus. Acuză pe Unul de a fi posedat de un demon, și îl blamează pe celălalt pe nedrept. Orice ar fi, există cei care înțeleg înțelepciunea divină a acestor două mărturisiri, aceia sunt adevărații copii ai înțelepciunii.

Toate acestea sunt ilustrate în chip remarcabil în incidentul care încheie acest capitol. Simon fariseul făcea parte din oamenii care criticau, pe care nimic nu-i mulțumea, deși îl invită pe Isus la masă la el. Biata femeie din cetate face parte din cei care îi dădeau dreptate lui Isus și prin acest fapt, arată că este un adevărat copil al înțelepciunii, de aceea ea însăși este îndreptățită.

Durerea și mâhnirea adâncă a acestei femei nu îl impresionează pe orgoliosul fariseu. Mulțumit de el însuși, îl critică în secret pe Isus, atribuindu-i sentimentele pe care le-ar avea el față de o asemenea persoană. În consecință, este sigur că Isus nu este deloc profet. Versetul 16 ne-a arătat că cel puțin oamenii obișnuiți credeau că Isus era profet, chiar un mare profet, Simon nu. Ei percepeau o strălucire, el era complet

orb, pentru că o religie falsă este lucrul care vorbește cel mai mult pe pământ. Cu toate acestea domnul îi va da imediat lui Simon un exemplu al marii puteri de profeție pe care o are.

Simon nu face decât sa-și zică în sine. Credea că Isus nu avea discernământ cu privire la această femeie. Prezintă-i parabola celor doi datornici, Domnul îi arată imediat că-i cunoștea ipocrizia și îi citea gândurile ascunse. Unul din datornici avea datorii de zece ori mai mari decât celălalt; totuși, pentru că nici unul dintre ei nu are cu ce plăti, amândoi deopotrivă sunt în stare de faliment. Și crediciosul îi tratează în același fel: harul iartă datoriile fiecăruia. Scopul acestei parabole este să-l facă pe Simon să înțeleagă că, deși păcatele lui sunt poate mai puține decât cel e ale femeii, și el este complet insolubil și are nevoie de harul care iartă și șterge datoriile, la fel ca ea.

Ori de obicei datornicii nu-și iubesc creditorii, totuși un sentiment al harului care iartă stârnește bine dragostea, și chiar și Simon știa să judece drept în această privință. Dar atunci aplicația este ușoară. Simon se ferise în mod intenționat să arate Domnului atențiile cele mai elementare pe care le cereau obiceiurile epocii. Nici apa pentru picioare, nici sărutarea de bun venit, nici undelemnul pentru cap nu fuseseră oferite. Simon îl primise pe Domnul într-o manieră care echivala cu un afront; dar biata femeie subliniase din belșug tot ce lipsea. Simon nu avea nici un sentiment de vinovăție, nici dragoste pentru Cel care venea în harul iertării; femeia, ea simțea o pocăință reală și profundă, adăugată credinței în Isus și unei dragoste înflăcărate pentru El.

Astfel vedem cum harul se răspândește față de depravații, și din nou cum pocăința și credința merg mână în mână: ele sunt ca cele două fețe ale aceleiași monede. Harul care a izvorât către această femeie este cu atât mai uimitor pentru că el îl așteaptă în chip pur spiritual. Aceasta nu venise cu dureri și slăbiciuni fizice de vindecat; durerile ei erau spirituale! Povara ei era cea a păcatelor sale. Harul îi acordă iertarea din belșug - este ceea ce Domnul îi spune clar lui Simon. Dar Domnul nu-i vorbește fariseului numai de iertarea pe care o acordă femeii, i-o anunță personal ei. Ce ușurare pentru duhul ei obosit au trebuit să fie aceste patru cuvinte: "Iertate sunt păcatele tale" (versetul 48)! Sfinții din vechea economie aduceau jertfa corespunzătoare pentru fiecare vină sau pentru fiecare păcat și știau atunci că acest păcat particular era iertat; nu cunoșteau mai deloc o iertare de păcate atât de completă ca cea pe care cuvintele lui Isus i-au dat-o acestei femei. Cei care erau acolo puteau întreba într-adevăr: „Cine este Acesta care iartă și păcatele?” (versetul 49). Dumnezeu, în plinătatea harului, era prezent în Mântuitorul umilit.

Nu numai că Isus iartă femeia, dar îi dă și siguranța mântuirii și în plus declară că mijlocul pentru aceasta a fost credința ei. Dacă nu ar fi fost acest cuvânt, ar fi putut crede că mâhnirea sau lacrimile ei îi aduseseră mântuirea. Dar nu: credința stabilește contactul absolut necesar cu Mântuitorul care aduce mântuirea. Ea poate într-adevăr să se ducă „în pace”, pentru că nu a primit doar iertarea - care acoperea tot trecutul ei - ci mântuirea - ceea ce înseamnă eliberarea de răul care o robise.

Aceasta face harul.

Primele versete din acest capitol prezintă modul minunțios și metodic în care Domnul Isus evangheliza cetățile și satele. EL vestea Împărăția lui Dumnezeu, ceea ce implică faptul că prin judecată, autoritatea lui Dumnezeu este stabilită și mântuirea omului asigurată. Nu venise încă timpul să fie predicată Evanghelia din 1 Corinteni 15:1-4, deși, acum că avem această Evanghelie am putea încă predica Împărăția lui Dumnezeu în forma sa actuală. Cei doisprezece erau cu Domnul, primind învățătură sub privirea Lui. Celelalte Evanghelii ne prezintă aceasta, dar numai Luca ne vorbește de aceste câteva femei pe care puterea Domnului le eliberase și care, îl urmau și îi slujeau din bunurile lor. Aceste detalii sunt introduse foarte la timp după relatarea mântuirii aduse femeii păcătoase din cetate.

În versetele 4-15, avem parabola semănătorului și interpretarea sa. Aceasta ne face să cunoaștem mijlocul prin care harul divin produce rezultatele lui salutare: Cuvântul lui Dumnezeu. Rodul de care vorbește parabola nu este ceva natural omului: nu este produs decât de Cuvânt, când acest Cuvânt este primit cu inimi pregătite. În starea noastră naturală, inimile noastre prezintă același caracter de insensibilitate ca o margine de drum întărită, sau sunt superficiale, fără convingere, sau încă preocupate de îngrijiri sau de plăceri. Inima pregătită ca pământul cel bun este cea care a fost trezită și deprinsă de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Când inima este făcută astfel „cinstită”, Cuvântul este reținut cu precizie, în sfârșit a făcut rod.

Versetul 16 adaugă aceasta: în același timp cu rodul, lumina este produsă când Cuvântul este primit în mod sincer. Ori, la fel ca îngrijorările, bogățiile, plăcerile înăbușă Cuvântul la fel cum un „vas” - care vorbește de munca și de truda cotidiană - sau un „pat” - care vorbește de confort, pot să ascundă lumina când a fost aprinsă. Orice lumină care se aprinde când Cuvântul este primit, trebuie să fie așezată bine în evidență pentru ca alții să profite de ea. Să luăm toți cunoștință foarte clar că, de fapt, dacă lumina este cu adevărat acolo, nu poate fi ascunsă complet, cum arată versetul 17. Dacă, an după an, nu se arată nimic, se impune o singură concluzie: nu e nimic de arătat.

Toate aceste reflecții ne arată în concluzie cât de necesar ne este să auzim corect Cuvântul. Deci, felul în care auzim este de toată importanța. Ce auzim este de importanță egală, și aceasta este pusă în relief de Marcu 4:24. Dacă nu auzim corect, pierdem chiar și ce păream să fi avut. Este ceea ce enunță versetul 18, și ilustrația este dată mai jos, în cazul ascultătorilor a căror inimă este asemenea marginii drumului, trenului stâncos sau terenului plin de spini. Versetele 19-21 adaugă ceva remarcabil: dacă este primit corect Cuvântul îl pune pe cel care îl primește în relație cu Hristos Însuși. Domnul indică aici clar că relația pe care avea s-o recunoască nu era bazată pe carne și sânge, ci pe relații spirituale: pe ascultarea și punerea în practică a Cuvântului. Acest gând este dezvoltat în epistole: de Pavel care vorbește de „auzirea credinței” (Galateni 3:2; Romani 10:8-17), de Iacov care vorbește de fapte de credință, căci „fără fapte, credința este moartă” (Iacov 2:20). Dacă ne referim la Matei și la Marcu, vom ajunge probabil la concluzia că incidentul cu privire la mama și frații Domnului nu se plasează exact în acel moment, ci odată mai mult, Luca se conformează unei ordini morale mai degrabă decât istrice. Cuvântul primit prin credință aduce rod pentru Dumnezeu, lumină pentru oameni, și introduce într-o relație adevărată cu Hristos Însuși. Există o înlănțuire morală în aceste lucruri.

Cu versetele 22-25, ajungem la furtuna de pe lac, care a fost liniștită într-un mod atât de miraculos. Și aici, ni se pare că vedem o înlănțuire morală. Domnul tocmai a remarcat că relația pe care o recunoștea avea un fundament spiritual, și ucenicii intraseră în ea. Trebuie acum să-și dea seama că relația cu Domnul înseamnă împotrivire și necaz din partea lumii. Puterea vântului ridică apa lacului în valuri furtunoase, la fel cum Satan, „conducătorul autorității văzduhului” (), împinge oamenii și națiunile să se ridice cu violență împotriva lui Hristos și a tuturor celor care sunt legați de el. Ucenicii au înfruntat acea furtună din cauza identificării lor cu Domnul.

Aceasta a fost, pe moment, o experiență înspăimântătoare, dar care, mai târziu, a trebuit să le aducă o mare încurajare. Pentru că aceasta a fost pentru Domnul o ocazie de a manifesta autoritatea absolută pe care o avea peste vânturi și mare, și peste puterea care este în spatele

lor. În acest ceas credința ucenicilor este mică. Se gândesc la propria lor siguranță și încă nu înțeleg deloc cine este El. Când mai târziu, au primit Duhul și au înțeles pe deplin toate lucrurile, trebuie să se fi mirat de lipsa lor de pricepere, de a-și fi dat seama atât de puțin de mărțișia acțiunii Domnului. Numai de și-ar fi dat seama, inimile lor s-ar fi liniștit, în același timp ca apele lacului.

Pe lac Domnul a triumfat asupra puterii lui Satan care acționa asupra elementelor; ajuns în ținutul gadarenilor, Domnul se găsește în prezența aceleiași puteri, dar exercitată asupra omului într-un mod mult mai direct, prin intermediul demonilor. Este de așteptat ca ei să se împotrivescă, dar puterea Cuvântului Domnului este supremă. Omul pe care îl întâlnim aici prezintă un caz extrem de posesiune demonică. Era în această stare „de mult timp”; era dotat astfel cu o putere supraomenească, astfel încât nici o piedică obișnuită nu-l putea stăpâni; era dus în pustiuri și în locul morții: mormintele. Mai mult acest om era sub robia nu numai a unui singur demon, ci a multora. Pentru un motiv sau altul, devenise asemenea unei fortărețe pe care o întreagă legiune de demoni o părăseau cu energie pentru Satan. De aceea când îl întâlnește Isus, există, în fapt, dovada de forță.

Strigătul omului posedat de demon, prin care recunoaște că Isus este „Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt” (versetul 28) oferă un contrast remarcabil cu exclamația ucenicilor: „Cine este Acesta?” (versetul 25). Demonii nu aveau nici o îndoială cu privire la Persoana lui Isus și știau că-L întâlniseră pe Stăpânul lor suprem, care ar fi putut cu un singur cuvânt, să-i alunge „în adânc”. În loc de aceasta, le îngăduie să intre în porci. Aceasta înseamnă eliberare pentru om, dar catastrofă pentru porci. Fie spus în treacăt, trebuie ca a fost o umilință pentru demoni să părăsească un trup de om pentru a se duce să locuiască în porci, dar nu a fost pentru mult timp: câteva clipe mai târziu, porcii mureau înecați în lac. Cu doar o oră în urmă, lui Satan i-ar fi plăcut să-l înghită pe învățător și pe ucenicii Lui; în fapt, porcii pe care îi luase în stăpânire prin reprezentanții săi, demonii, au fost înecați. Dar felul cum vântul și valurile ascultaseră de cuvântul Domnului, și demonii au trebuit să asculte. Omul este complet eliberat și toată ființa lui este schimbată. În cuvintele folosite: „șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și întreg la minte” (versetul 35), putem vedea o frumoasă imagine a ceea ce harul împlinește astăzi pentru oamenii care au fost ținuți robi sub puterea lui Satan. Putem de asemenea să vedem la acest om eliberat un alt lucru care este aplicabil pentru noi astăzi. Nici nouă nu ne este încă îngăduit să fim cu Mântuitorul nostru: trebuie să ne întoarcem la prietenii noștri și să le arătăm lucrarea care a fost înfăptuită în noi. Cu cât schimbarea făcută a mai fost deplină, ca în cazul acestui om, cu atât mai mult o asemenea mărturie va avea efect.

Cu toate acestea mărturia este pierdută pentru gadareni, care și-au pierdut porcii. De porci făceau mare caz; de har, de loc, de aceea Îl refuză pe Mântuitorul. Isus le îndeplinește cererea și se întoarce pe celălalt mal al lacului pentru a continua acolo lucrarea de har.

Ucenicii fuseseră martori ai triumfului Domnului lor asupra împotrivirii întâlnite și pe lac și în ținutul gadarenilor; avea acum să vadă alte triumfuri pe țărmul Capernaumului. Lumea demonilor recunoscuse puterea Domnului cum o făcuseră elementele naturale; acum boala și moartea vor ceda înaintea Lui. Este demn de remarcat că prima persoană care se apropie de Domnul nu avea să fie prima care va primi binecuvântarea.

Iair era un fiu reprezentativ al lui Israel; moartea își întindea umbra peste casa lui, și el face apel la Domnul, care primește de îndată cererea sa. În drum spre casa lui Iair, Isus este oprit în trecere de această femeie - al cărei nume nu ne este dat - care suferă de o boală incurabilă. Cu credință, atinge marginea hainei Lui și primește o vindecare instantanee. Deși a venit după Iair și modul ei de a acționa a fost insolit; este prima care face experiența harului Domnului în eliberare. Putem înțelege aici o analogie cu căile actuale ale lui Dumnezeu. Atunci când este încă pe cale de a reda viața și binecuvântarea „fiicei lui Israel”, alții - printre aceștia mai ales păgânii - se apropie prin credință și primesc binecuvântarea.

Ea nu face altceva decât să atingă numai marginea hainei Domnului, cu toate acestea binecuvântarea este acordată acestei femei, deplin: ilustrare a faptului că măsura credinței noastre nu determină măsura de binecuvântare acordată prin har - pentru că femeia este complet vindecată. Înțelegem de aceea că în sine, a-L atinge pe Domnul nu aducea nimic pentru că dojenile lui Petru dovedesc că, din diverse motive, mai mulți Îl atinsese. A contat numai contactul unde intervenea credința. Cu alte cuvinte, credința era lucrul absolut esențial și aceasta o putem cunoaște astăzi, deși numai în chip spiritual și nu material.

Prin întrebările Lui, Isus aduce femeia la mărturisire. În acord cu spiritul Evangheliei, trebuia ca a ei credință a inimii să fie urmată de mărturisirea buzelor, și aceasta îi dă binecuvântarea, pentru că Domnul îi spune: „credința ta te-a vindecat; du-te în pace” (versetul 48). Dacă nu ar fi fost aceste cuvinte, mintea ei ar fi putut fi invadată de teama unei recidive a bolii ei. Credința ei, exprimată prin gestul ei, a adus vindecarea; dar mărturisirea ei a primit un răspuns de pace, care a dat siguranță deplină minții ei. La câți astăzi nu le lipsește poate siguranța deplină a mântuirii pentru că le-a lipsit curajul de a mărturisi clar Numele Domnului!

În acel moment sosește vestea morții copilei și aceasta va oferi un nou prilej ca să fie pusă în relief importanța credinței. Pentru oameni, moartea alungă orice speranță; totuși Isus spune: „Nu te teme, crede numai” (versetul 50). Pentru părinții și prietenii copilei, ea era moartă, dar pentru Domnul, dormea numai; totuși, necredința chiar a celor care jeleau ne permite să înțelegem că tânăra era cu adevărat moartă, cum spunem. Necredințioșii badjocoritori sunt toți scoși afară, și numai câțiva care cred sunt martori ai lucrării de putere a Domnului. La cuvântul Său, duhul copilei se întoarce în ea și ea este chemată la viață.

Recomandarea de a nu spune nimănui ce se întâmplase era în întregime contrară oricărei idei omenești. Oamenilor le place notorietatea, Domnului, nu. Domnul lucra pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu, și numai credința înțelegea lucrurile lui și era întărită.

Ucenicii au avut acum orice prilej de a înțelege mai bine duhul Stăpânului, felul Lui de a lucra, puterea Lui. De aceea sunt trimiși să predice, și versetele 1-6 ne spun în ce fel misiunea lor le este încredințată. „Și, după ce i-a chemat pe cei doisprezece, le-a dat... i-a trimis... le-a zis”.

Ordinea în care apar aceste patru verbe este foarte instructivă. Domnul alege, nu noi. Apoi nu numai adună, dar și dă autoritatea și puterea pe care o are slujba la care îi cheamă. Nu trimite decât după ce a dat puterea. Atunci, trimițând, dă instrucțiuni particulare care trebuie să conducă și să-i călăuzască pe ucenici în slujba lor. Instrucțiunile pe care li le-a dat se potriveau întocmai oamenilor trimiși pentru a sprijini mărturia făcută de Mesia, Fiul Omului, prezent în persoană pe pământ.

Mărturia pe care suntem chemați să o aducem astăzi nu-L primește pe Mesia, ci mai degrabă pe Hristosul înviat și glorificat în ceruri; întotdeauna orice slujbă pe care o putem împlini este supusă exact acelorași condiții. Trebuie ca învățătorul să cheme și să trimită. Dacă-l cheamă pe vreunul dintre noi, va da puterea și harul necesar pentru lucrare; și când suntem trimiși, trebuie și noi să avem grijă să respectăm instrucțiunile pe care ni le-a lăsat.

Ucenicii se duc susținuți de puterea Domnului lor, și mărturia înmulțindu-se astfel, chiar un monarh necredincios ca Irod își are atenția îndreptată asupra Domnului. Marea întrebare este: „Cine este acesta?” (versetul 9). Mulțimile și-o pun și fac presupuneri. Irod și-o pune, cu duhul chinuit, pentru că deja i-a tăiat capul lui Ioan. Dorința lui de a-L vedea pe Isus a fost satisfăcută, dar fără îndoială nu cum gândise (a se vedea cap. 23: 8-11).

Toate detaliile misiunii ucenicilor sunt trecute sub tăcere. Versetul 10 relatează că s-au întors și povestesc Învățătorului lor tot ce au făcut; apoi îi i-a cu El deoparte. Va fi la fel cu noi toți când vom merge în întâmpinarea Lui la venirea Sa. Aceasta vrea să spună că vom fi arătați înaintea tribunalului Său, și aceasta va fi în intimitatea și odihna prezenței Lui.

Cu această ocazie, Domnul cunoaște foarte puțină odihnă. Deși locul era pustiu, mulțimile îl urmează și El nu trimite înapoi pe nimeni. Îi primește, le vorbește de Împărăția lui Dumnezeu, îi vindecă și, când se apropie seara și le este foame, îi hrănește.

Ucenicii ni se aseamănă: avem mult de învățat. Deși fuseseră trimiși ca mesageri a Domnului, cunoșteau puțin puterea Lui și îndestularea deplină a resurselor Sale; de aceea consideră această situație dificilă în lumina puerii lor și a resurselor lor personale, în loc să vadă orice lucru în funcție de El. Când le spune: „Dați-le voi să mănânce!” (versetul 13), ucenicii se gândesc la pâinile și la peștii pe care îi au - atât de mici, vai, și într-o cantitate atât de mică. Ar fi putut spune: „Doamne, la Tine privim: le vom da cu bucurie tot ce ne dai”.

Ce ușor găsim ce ar fi putut spune, în același timp ne arătăm la fel de inconsecvenți ca ei! Trebuie să învățăm că dacă poruncește Domnul, dă capacități. Este ceea ce face cu acea ocazie, și Domnul îi folosește pe ucenicii Săi la împărțirea bogățiilor Sale. Ei află astfel tot belșugul resurselor Sale.

Înainte de a înmulți pâinile și peștii, Isus privește către cer, asociind astfel public pe Dumnezeu la ceea ce face. În versetul 18, îl regăsim rugându-Se deoparte, exprimând astfel locul de dependență pe care l-a luat în umanitatea Sa. Harul era harul lui Dumnezeu, deși răspândindu-se prin El către oameni. După ce a făcut astfel ca desăvârșirea Sa să fie întrezărită de ucenicii Lui, Domnul îi avertizează de respingerea Lui viitoare și de ceea ce va rezulta din aceasta pentru ei înșiși. Mulțimile încă ignorau complet cine era El, dar Petru - și cu siguranță și ceilalți apostoli - strigau că El era Hristosul lui Dumnezeu, Mesia. La această mărturisire a lui Petru, Domnul răspunde interzicându-le să spună ceva despre aceasta cuiva. Această poruncă trebuie că i-a surprins mult, pentru că până atunci vestea fericită că îl găsiseră pe Mesia fusese punctul principal al mărturiei lor. Cu toate acestea, venise acum momentul pentru ca ucenicii să știe că ceea ce-l stătea în față Domnului, nu era gloria pământească a lui Mesia, ci moartea și învierea. Anunțându-le această veste, Domnul vorbește de El Însuși ca de Fiul Omului - titlu de însemnătate mai vastă. Mesia trebuie să domnească peste Israel și națiuni conform Psalmului 2; Fiul Omului trebuie să aibă toate lucrurile la picioare conform Psalmului 8.

Vorbind de El Însuși în acest fel, Domnul începea să le îndrepte gândurile către evoluția viitoare a evenimentelor, fără a revela totuși încă ce va fi această evoluție. Cu toate acestea le dă să audă foarte clar că dacă moartea era înaintea Lui, ea era și înaintea lor. Este cu siguranță sensul cuvintelor: „să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea” (versetul 23). A renunța la sine însuși înseamnă a accepta moartea în ființa sa interioară, moarte aplicată mișcărilor proprii sale voințe. A-și lua crucea în fiecare zi înseamnă, în comportamentul său exterior, a accepta moartea, pentru că dacă am vedea un om ducându-și crucea, am ști că se găsește sub o sentință de moarte.

Versetele 24-26 dezvoltă acest gând. Este vorba de viața pe care o concepe lumea, făcută din toate lucrurile care se adresează gusturilor naturale ale omului. Dacă noi căutăm să salvăm această viață, nu facem decât să o pierdem. Calea pentru ucenic este să piardă această viață pentru dragostea lui Dumnezeu, și astfel să salveze viața în adevăratul sens, cea care este cu adevărat viața. Omul din lume profită cu aviditate de viața acestei lumi și pentru a termina, se pierde pe el însuși - și aceasta este o pierdere ireparabilă și eternă. Ucenicul care pierde viața acestei lumi nu pierde la sfârșit. Versetul 26 nu vorbește decât de cel care se rușinează. Totuși, reciproca este adevărată. Cel care nu se rușinează va fi recunoscut de Fiul Omului în ziua gloriei Sale.

Domnul știa că aceste cuvinte pe care le pronunța aveau să cadă ca o palmă pe duhul ucenicilor, de aceea face să fie urmate imediat de o încurajare prețioasă, nu atât prin cuvinte cât îngăduindu-le să vadă gloria Sa. Aceasta le este acordat nu tuturor, ci la trei ucenici privilegiați, și aceștia pot să împărțască această altora. În transfigurare, au văzut Împărăția lui Dumnezeu, pentru că în timpul acestor momente scurte au fost „martori oculari ai măreției Sale” (2 Petru 1:16). Expresia folosită de Domnul: „a gusta moartea” este demnă să fie remarcată. Aceasta cuprindea nu numai faptul de a muri cu adevărat, ci și experiența spirituală pe care o indicase în versetul 23. La fel este pentru noi în principiu. Numai când vedem Împărăția lui Dumnezeu prin credință suntem gata să gustăm moartea în această manieră experimentală.

Odată în plus, îl găsim pe Domnul în rugăciune, și numai Luca relatează că schimbarea la față a avut lor în timp ce Se ruga. Este remarcabil că Acest Om dependent și smerit strălucește puternic în glorie ca Împărat. Cu mult înainte David spusese: „Cel care stăpânește peste oameni va fi drept, stăpânind în temere de Dumnezeu” (2 Sam. 23:3). Îl vedem aici pe Cel care va lua Împărăția și o va păstra pentru Dumnezeu, stăpânind ca un Om dependent. Toate elementele Împărăției viitoare erau acolo în chip simbolic. Împăratul Însuși este arătat ca centru. Moise și Ilie apar venind din lumea cerească, invizibilă, reprezentând sfinții cerești care vor apărea cu Împăratul, când Acesta va fi arătat; Moise reprezentând sfinții care vor fi fost înviați dintre morți, și Ilie pe cei care vor fi luați la cer fără să cunoască moartea. Apoi Petru, Iacov și Ioan îi reprezintă pe sfinții care vor fi pe pământ binecuvântați în lumina gloriei Lui.

În timp ce ucenicii erau îngreuiți de somn, sfinții cerești vorbesc cu Domnul lor despre moartea Lui viitoare, care va asigura temelia pe care trebuie să se clădească gloria. Luca vorbește despre aceasta ca despre „plecarea” sau „ieșirea” (exodul) Lui, pentru că aceasta însemna că Domnul avea să iasă din ordinea pământească în care intrase, apoi va intra, prin învierea dintre morți, în lumea în care se găseau Moise și Ilie. Când ucenicii se trezesc în sfârșit, singurul gând al lui Petru este să perpetueze această ordine pământească și să-L păstreze acolo pe Învățătorul Său. I-ar fi reținut și pe Moise și pe Ilie, dacă i-ar fi fost îngăduit să facă aceste trei corturi. Nu pricepea încă realitatea ordinii cerești a lucrurilor desfășurate înaintea ochilor săi, și nu avea încă percepția corectă a gloriei supreme a lui Isus.

În consecință, chiar în acest moment vine norul - evident norul binecunoscut al prezenței divine - care îi acoperă cu spendoarea sa și îi reduce la tăcere prin teamă. Atunci vocea Tatălui vestește gloria supremă a lui Isus și îl desemnează ca fiind singura și unica Persoană pe care trebuie să o asculte toți. Un Moise, un Ilie, nu pot fi asociați cu El nici o clipă. Într-adevăr, Isus trebuie Să se afle singur. Deși, în acel moment, Petru nu a înțeles sensul profund a toate acestea, și în consecință nu a spus nimănui nimic: „în acele zile”, a făcut-o mai târziu, cum arată atât de clar pasajul din a doua epistolă a sa, referindu-se la transfigurare. Era o confirmare pentru el, și pentru noi de asemenea, a cuvântului profetic dându-le certitudinea că, dacă așteptăm „Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11), nu urmăm

„basmе iscusit alcătuite” (1:16) ci ne bazăm pe un adevăr de neclătinat.

Ce contrast imens când în ziua următoare coboară de pe munte! Sus, totul fusese glorie - puterea și gloria lui Hristos - cu ordinea și pacea care le însoțește. Jos, totul era sub puterea lui Satan, cu confuzie și necaz. Cei nouă ucenici lăsați la poalele muntelui fuseseră puși la încercare de cazul copilului posedat de un demon deosebit de violent, și nu putuseră să facă nimic. Tatăl bulversat face apel la Domnul, deși în mod vădit fără mare speranță că poate face ceva. Isus acționează imediat pentru a elibera copilul „toți erau uimiți de măreția lui Dumnezeu” (v. 43). Puterea plină de măreție pe care o manifestă în mijlocul infuziei care domnea la poalele muntelui mergea mână în mână cu gloria desfășurată în vârful muntelui în ziua precedentă.

Apoi o dată în plus, chiar după ce Și-a manifestat astfel puterea, vorbește de moartea Sa: „Să pătrundă în urechile noastre cuvintele acestea” (versetul 44). Care cuvinte? Ne putem întreba, pentru că Luca nu a relatat cuvintele particulare pronunțate cu ocazia vindecării copilului posedat de duhul necurat. Acest cuvânt se referă poate la întâlnirea pe muntele sfânt, cu privire la moartea Sa. Dar pentru ucenici dificultatea constă atunci în faptul că nu-și puteau detașa duhul de speranța unei împărății pămânești imediate, pentru a deveni conștienți că Domnul urma să moară. Vedem trista consecință în versetul 46. Din fire, suntem ființe îndrăznețe, ne plac importanța și măreția mai presus de toate; și carnea la un ucenic nu este diferită de carnea la un necredincios. Isus ia contrariul gândirii inimii lor: Așază un copilăș lângă El și îi învață că adevărata măreție se află într-un suflet care se aseamănă cu un copilăș și care, văzut acolo ca cel mai mic, este cu adevărat acolo în Numele Stăpânului Său. A primi un copilăș neînsemnat, înseamnă a-L primi pe Învățătorul divin, dacă acest copil este primit „în Numele Meu” (versetul 48). Importanța se găsește în Nume, nu în copil.

Este foarte clar, acest episod a atins conștiința lui Ioan, atât de bine încât menționează un caz care avusese loc cu câțva timp înainte. Văzuseră pe cineva alungând demoni, și îi interzisese „pentru că nu Te urmează cu noi” (versetul 49). Ucenicii dădeau mult prea multă importanță lui „noi” care, după toate, se compune doar din indivizi din care nici unul nu are importanță în sine. Toată importanța, cum tocmai le-a arătat Domnul, se găsea în Nume. Dar cel care tocmai a alungat demoni – chiar lucrul pe care ei nu-l putuseră face – o făcuse „în Numele Tău” (versetul 49). Astfel el avea puterea Numelui și ei pretinsa importanță a lui „noi”. Domnul Se ocupă de Ioan cu blândețe dar și cu fermitate. Nu trebuie împiedicat omul. Era pentru Domnul, nu împotriva Lui.

Luca alătură acum patru alte incende la sfârșitul capitolului. Se pare că Domnul, după ce a arătat ucenicilor puterea harului Său și a Împărăției lui Dumnezeu, îi instruieste acum cu privire la duhul care se potrivește celor care au fost aduși sub această putere; îi avertizează în egală măsură despre lucrurile care aveau să fie obstacole.

Primul obstacol este în mod vizibil egoismul. Aceasta poate îmbrăca o formă externă de personală ca în versetul 46, sau poate fi colectiv ca în versetul 49. sau poate fi sub aparența zelului pentru reputația Învățătorului, și aceasta este forma sa cea mai subtilă. Atitudinea samaritenilor era cu totul rea. Dar Isus urca la Ierusalim pentru a muri acolo, în timp ce Iacov și Ioan doreau să revendice importanța Lui - și în treacăt a lor - aducând moartea altora. Cu siguranță, Ilie acționase în acest mod când se găsisese în prezența violenței unui împărat apostat, dar Fiul Omului este animat de un duh diferit. Ceea ce lipsea ucenicilor, este faptul că nu intrau încă în duhul de har – harul care îl caracteriza pe Învățătorul lor.

Cele trei incidente care termină scurt capitolul nostru ne arată că vrem cu adevărat să fim ucenicii, și ca ucenici buni pentru Împărăție, trebuie să nu ne încredem în simpla energie naturală. O energie superioară energiei naturale este necesară dacă vrem să urmăm un Hristos respins. Și în aceeași măsură, nu trebuie să fie o inimă împărțită sau șovăitoare. Drepturile Împărăției trebuie să treacă înaintea oricărui alt lucru.

După ce ucenicii au fost instruiți astfel, Domnul mai mărește câmpul mărturiei care trebuia să fie adusă în legătură cu prezența Lui pe pământ, rânduiind și trimițând alți șaptezeci de ucenici, doi câte doi, înaintea feței Sale. Ceea ce spune cu privire la secerișul mare și la numărul mic de lucrători pare, după Matei 9: 37-38, să fi fost rostit într-o altă ocazie. În Matei, rugăciunea primește răspuns prin trimiterea celor doisprezece, în Luca, prin trimiterea celor șaptezeci.

Indicațiile pe care Domnul le dă celor șaptezeci sunt la fel cu cele date celor doisprezece. Trebuia să fie aceeași simplitate, aceeași absență a prea multelor îngrijiri de sine, aceeași dependență de Domnul ca răspuns la nevoile lor. Ei primesc totuși avertizări suplimentare care indică o opoziție crescândă din partea poporului. Domnul îi trimite ca pe niște miei în mijlocul lupilor, imagine dintre cele surprizătoare. Totuși, chiar dacă nu erau primiți, ei trebuiau să-i facă să înțeleagă bine pe oameni că Împărăția lui Dumnezeu se apropie de ei.

Acești șaptezeci nu au poziția privilegiată a celor doisprezece, dar cu toate acestea îl reprezintă deplin pe Domnul, cum versetul 16 exprimă cu claritate. Acest verset stabilește același principiu ca versetul 48 din capitolul precedent, numai că aici, Domnul aduce lucrurile la „Cel care M-a trimis pe Mine”. Erau poate oameni umili que acești șaptezeci, totuși lucruri mari depindeau de atitudinea oamenilor față de mesajul lor. Capernaum și celelalte cetăți din acea vreme, auzind această mărturie, vor avea responsabilități mai mari, și refuzul lor va aduce o judecată mai severă decât cea a cetăților cărora o asemenea mărturie nu le fusese adusă niciodată.

Nici un detaliu nu este dat despre ceea ce s-a întâmplat în timpul slujbei celor șaptezeci, și un singur verset (cap. 9: 6) a fost de ajuns pentru a rezuma ce făcuseră cei doisprezece înainte. Facem remarcă aceasta fiindcă Luca a fost ales de Dumnezeu pentru a consemna lucrarea ucenicilor în Cartea Faptelor; dar aceasta a fost după ce fusese dat Duhul Sfânt. Înainte de venirea Duhului Sfânt, lucrarea lor avusese mult prea puțină importanță și orice lumină se afla în ea era eclipsată de lumina care strălucea în desăvârșire la Învățătorul lor. În versetul 17 asistăm la întoarcerea lor, la sfârșitul slujbei lor.

Se întorc cu bucurie, bucurându-se mai ales de ceea ce era cel mai spectacular: chiar și demonii le sunt supuși în Numele Învățătorului lor. Ori aceasta era cu siguranță un lucru mare, și dovada că Satan va fi în cele din urmă alungat din cer. Versetul 18 nu face aluzie – credem – la căderea originală a lui Satan ci la expulzarea finală prezisă în Apocalipsa 12: 7-9. Trecutul este folosit adesea în cuvintele profetice pentru a descrie evenimentele viitoare. El este folosit în aceste versete din Apocalipsa ca și în Isaia 53: 3-9. Astfel Domnul confirmă autoritatea – care se exercitase peste toată puterea dușmanului, dar în același timp arată ceva care depășește orice putere exercitată pe pământ.

Le spune: „Numele voastre sunt scrise în ceruri ” (v. 20). Este mai mult ca probabil că atunci nu au fost foarte sensibili la extraordinarul acestei declarații. Trebuie că au fost mai târziu. Ar trebui să fim sensibili la ea pentru că ni se aplică și nouă. Simbolul ei este simplu. Numele noastre sunt scrise în orașul sau districtul unde se găsește domiciliul nostru. Domnul spune într-adevăr acestor oameni: un drept de cetățenie

cerească va fi partea voastră, și este un mai mare motiv de bucurie decât orice putere acordată pe pământ. Evanghelia după Luca ne prezintă în mod special trecerea de la lege la har, de la pământ la cer, și acest verset reprezintă un punct de reper precis în această tranziție. Este prima anunțare a adevărului relevat pe deplin în Filipeni 3:20 : „Cetățenia noastră este în ceruri”.

Chiar în acest ceas - ceasul când cei șaptezeci se bucurau – Însuși Isus Se bucura. El vede nu numai căderea viitoare a lui Satan, și în consecință, răsturnarea tuturor planurilor lui perverse, ci și activitatea Tatălui în vederea împlinirii tuturor planurilor Sale. Aceste planuri glorioase au ca temelie faptul că El Însuși va fi descoperit și cunoscut în desăvârșire și „pruncii” mai degrabă decât cei înțelepți și pricepuți din această lume vor primi descoperirea.

Fiul S-a făcut Om pentru a-L descoperi pe Tatăl oamenilor. Și nu numai aceasta, El Însuși este moștenitorul tuturor lucrurilor. Omul dependent pe pământ știa că toate lucrurile îi fuseseră date de Tatăl Său. Pe lângă aceasta, chiar faptul că devenise Om adaugă aici un element care scapă oricărei înțelegeri umane. A devenit Om pentru ca Tatăl să fie cunoscut - ca Om, El este moștenitorul tuturor lucrurilor - dar nici o ființă omenească să nu prindă că pătrunde taina care trebuie să înconjoare o coborâre atât de incomensurabilă! Dacă noi credem că suntem înțelepți, și pricepuți putem încerca să o facem, dar aceasta ar fi ruina noastră. Dacă suntem într-adevăr prunci, vom accepta taina cu un duh de smerenie și de supunere, și ne vom bucura mai degrabă de tot ceea ce Fiul ne-a descoperit despre Tatăl și planurile Tatălui.

După ce S-a bucurat de propria Lui slujbă și de harul care ia „prunci” neînsemnați, Domnul Se întoarce spre ucenici pentru a le arăta măreția privilegiului lor actual. Ei vedeau lucruri pe care oamenii evlavioși din secolele precedente doriseră să le vadă. Vedeau și auzeau lucruri care se refereau la manifestarea Tatălui pe pământ și asistau la împlinirea unei lucrări care va duce la chemarea unui popor pentru cer. Toate acestea erau pentru moment o taină rezervată ucenicilor.

În afara acestui cerc intim, totul nu era decât conflicte. Întrebarea învățătorului legii, relatată pusă cu un motiv nemărturisit și răuvoitor. Întrebă ce trebuia să facă, și Domnul, care cunoștea mobilul omului, îl ia pe propriul lui teren. Legea era cea care cerea omului să facă ceva: de unde întrebarea Domnului. Spunând că cerința supremă a legii era a iubi: mai întâi pe Dumnezeu apoi pe aproapele său, omul a răspuns bine. Isus nu are să spună decât: „Fă aceasta și vei trăi” (v.28), - nu: „vei avea viața eternă”, ci pur și simplu: „vei trăi”. Nu există viață pentru pământ decât dacă legea este păzită.

Învățătorul legii avea intenția să-L prindă pe Domnul în cursă și acum se găsește prins în propria lui cursă prin răspunsul pe care tocmai l-a dat. Dornic să se îndreptățească, întreabă cine este aproapele lui; ca și cum subînțelegea că, de ar avea aproape suficient de simpatic, nu i-ar fi greu să-l iubească. Acestă întrebare primește răspuns în parabola despre samaritean: rămâne învățătorul legii să judece cine este aproapele lui. O dată în plus, omul răspunde bine, în ciuda antipatiei pe care iudeii o resimt pentru samariteni. După ce a judecat astfel, răspunde la propria lui întrebare, și se află sub obligația de a acționa ca samariteanul de pe o parte, și de a iubi samariteanul ca pe el însuși, pe de altă parte.

Cu toate acestea învățătura acestei parabole depășește simplul răspuns la întrebarea acestui om. În felul de a lucra al samariteanului, avem o imagine a harului care a marcat venirea Domnului Însuși. Preotul și levitul, reprezentanți ai economiei legii, trec pe partea cealaltă. Legea nu a fost instituită pentru a-i ajuta pe păcătoși, și mai puțin pentru a-i mântui, și dacă omul pe jumătate mort ar fi murit în brațele lor, preotul și levitul ar fi fost amândoi întinați, nepotrivii deci un anumit timp să-și îndeplinească slujba. Ca samariteanul, Isus a fost omul respins, și totuși El venea să îndeplinească o slujbă de har și de mântuire. Dacă, în versetul 20, vedem sugerată trecerea de la pământ la cer, în acest pasaj, este trecerea de la lege la har.

În lumina a toate acestea, este la fel de clar că Domnul Isus a fost Aproapele cel mai bun și cel mai credincios pe care L-a avut vreodată omul - de fapt Aproapele în desăvârșirea Sa. El era în aceeași măsură Dumnezeu, desăvârșit descoperit și cunoscut. În El, Dumnezeu și Aproapele erau la un loc, și oamenii urându-L și respingându-L, au călcat în același timp și fără speranță cele două cuvinte ale legii. Dar nu toți L-au respins pe Fiul; unii L-au primit. Și astfel urmează, la sfârșitul acestui capitol și chiar la începutul capitolului 11, indicații prețioase despre mijloacele prin care asemenea suflete sunt puse în legătură cu El. Aceștia sunt: Cuvântului Său, rugăciunea, și în curând darul Duhului Sfânt.

Maria descoperise puterea Cuvântului Său. Avea, prin el, acces la gândurile lui Dumnezeu, de aceea era așezată la picioarele lui Isus și asculta. Marta, prin slujba ei, nu făcea, se pare, decât să îndeplinească o slujbă care era în mod normal a ei. Greșeala ei era de a vrea să facă mult. Dorea să se achite onorabil de sarcina ei, și era „distrasă” de acest lucru; până acolo că vorbește în mod nepoliticos nu numai surorii ei, ci și Domnului. Marta reprezintă chinul îngrijorărilor, Maria comuniunea.

Distragerea Martei venea din faptul că era prinsă de prea multă slujire, lucru care în sine este foarte bun. Ea se îngrijorează și se tulbură pentru multe lucruri, și lasă să treacă singurul lucru necesar. Maria descoperise că tot ce putea face pentru Domnul nu era nimic în comparație cu ce avea El să-i aducă. A primi Cuvântul Său este singurul lucru necesar, pentru că de acolo decurge orice slujire plăcută Învățătorului. Este partea cea bună, care nu va fi luată.

Credeam că o mare parte a slăbiciunii care caracterizează pe creștinii de astăzi se poate explica prin acest singur cuvânt: distragere. Atâtea lucruri venind din toate părțile - și destul de inofensive în ele însele - ne sunt oferite, încât suntem distrași de la singurul lucru important. Poate nu suntem întotdeauna îngrijorați și tulburați în privința lor; suntem poate numai atrași și absorbiți. Dar rezultatul este același: trecem pe lângă singurul lucru necesar. Deci suferim cu adevărat o pierdere.

O dată în plus îl găsim pe Domnul în rugăciune, și aceasta trezește la ucenicii Lui dorința de a învăța să se roage. Ei nu aveau încă Duhul cum îl avem noi astăzi, de aceea nu puteau ști ce înseamnă să se roage „prin Duhul” (Iuda 20) sau să cunoască ajutorul și mijlocirea Duhului de care vorbește Romani 8: 26-27, cum putem noi. Domnul era atunci Cel care era „Mângâietorul” și Conducătorul lor, în afară lor; noi avem „un alt Mângâietor” care este în noi. Ca răspuns la dorința lor, Domnul le dă rugăciunea model și adaugă o ilustrare pentru a sprijini necesitatea de a fi inoportun. Dacă un om vrea să se scoale la miezul nopții la stăruința supărătoare a unui prieten, putem veni la Dumnezeu cu încredere.

Domnul îi învățase pe ucenici să se adreseze lui Dumnezeu ca Tată, și promisiunile pe care le dă în versetul 10 merg în același sens, la fel ca declarațiile din versetele 11-13. Nu trebuie să ni-L închipuim pe Tatăl din ceruri ca fiind mai puțin interesat și mai puțin îndatoritor ca tatăl nostru de pe pământ. Nu va da nimic necomestibil sau dăunător dacă fiul Lui cere să mănânce. Și nici nu va da - putem adăuga - un lucru inutil sau dăunător dacă, postește, îl dorim și îl cerem. Putem fără îndoială explica astfel faptul că multe rugăciuni rămân fără răspuns.

Omul în starea lui pierdută știe să dea lucruri bune copiilor săi; Tatăl ceresc va face celor care Îi cer cel mai prețios dintre darurile: Duhul Sfânt. Îl vedem aici pe Domnul continuându-și învățătura îndreptând gândurile către evenimentele care aveau să se desfășoare în curând. Duhul Sfânt nu a fost dat înainte ca Isus să fie glorificat, cum știm după Ioan 7:39; dar când a fost dat, a venit peste un grup de bărbați și de femei care stăruiau în rugăciune și rugămintă fierbinte, cum ne relatează Fapte 1:14. Trăim în perioada când a fost dat Duhul; și astfel ne putem bucura în roadele prezenței Lui, la fel ca în puterea Cuvântului lui Dumnezeu și în rugăciune.

Paragraful următor (versetele 14-28) prezintă respingerea definitivă a harului, și a Domnului Însuși care îl descoperise; ceea ce îl conduce pe Domnul să dezvăluie teribilele consecințe ale acestei respingeri și de asemenea să insiste din nou asupra importanței ascultării de Cuvânt.

Odată ce demonul mut este alungat, schimbarea la omul a cărui victimă fusese este impresionantă și de netăgăduit. Totuși sunt mulți cei care aleg să denigreze ceea ce nu pot nega. Remarca privitoare la Beelzebul nu este atribuită fariseilor ca în Matei. Fără îndoială ei erau instigatorii, dar oamenii obișnuți îi susțineau, după cum relatează Luca aici. Alții, închizând ochii asupra numeroaselor semne deja date, au nerușinarea să ceară un semn din cer. În răspunsul Lui, Isus arată în primul rând că acuzația lor era complet nesăbuită: implică această absurditate: Satan acționând împotriva lui însuși. În al doilea rând, El arată că, dacă acuzația lor era adevărată, se întorcea asupra capetelor fiilor lor, dacă nu asupra alor lor.

Dar în al treilea rând - și este punctul cel mai important - El dă adevărata explicație a ceea ce făcea. Venise pe acest tărâm mai puternic decât Satan. Înainte de venirea lui Isus, Satan își reținea prizonierii fără să fie în nici un fel neliniștit. Acum cel care era mai tare îi elibera pe acești prizonieri. Venirea Lui pune pe fiecare dintre ei la încercare: erau fie cu El, fie împotriva Lui. A nu fi cu El echivala cu a nu exista teren neutru. Oamenii puteau părea să se adune, dar dacă nu erau cu El, aceasta avea să ducă doar la dispersare. Este o chestiune pe care facem bine să o băgăm în seamă. O mare mișcare se face simțită astăzi pentru a-i aduna pe oameni în toate felurile de asociații sau grupuri; dar dacă nu este cu Hristos, în jurul Lui și sub autoritatea Sa, este o lucrare de dispersare care va sfârși prin a se descoperi ca atare.

Este clar că versetele 24-26 sunt profetice. În acel moment, duhul necurat al vechii lor idolatrii ieșise din Israel, dar deși casa era „măturată și împodobită”(versetul 25) în exterior, erau pe cale să-L respingă pe Cel pe care Dumnezeu Îl trimisese să locuiască acea casă. În consecință, vechiul duh necurat se va întoarce cu altele mai rele decât el, și astfel starea lor va fi mai rea decât cea dintâi. Acest cuvânt al Lui Isus își va găsi împlinirea când Israel necredincios îl va primi pe Antihrist în zilele din urmă.

Totuși nu toți Îl respingeau. O femeie din mulțime înțelege ceva din excelența Sa, și declară că mama Domnului este preafericită. Dar Domnul arată ceva și mai fericit. Binecuvântarea cea mai mare, pentru noi, este să primim și să păzim Cuvântul lui Dumnezeu. Legătura spirituală formată prin Cuvânt este mai strânsă și mai durabilă decât orice legătură potrivit cărnii. Domnul îndreaptă gândurile ucenicilor Săi către aceste adevăruri spirituale, și ascultarea Cuvântului este această parte bună, cum tocmai am văzut în cazul Mariei.

Domnul începe acum să vorbească de indiferență care caracterizează pe poporul în zilele slujirii Lui. Ei cereau un semn, ca și cum nici un semn nu le fusese dat. Le rămâne un singur semn despre care El vorsește ca „semnul lui Iona” (versetul 29). Iona predicase ninivitenilor, dar el însuși era un semn pentru ei prin faptul că apăruse în mijlocul lor ca cineva care ieșise din ceea ce părea o moarte sigură. Fiul Omului era pe cale să intre cu adevărat în moarte apoi să iasă din ea prin înviere, și aceasta era cel mai mare dintre toate semnele; mai mult, arăta printre ei o înțelepciune mult mai mare decât cea a lui Solomon și predica Lui mergea dincolo de cea a lui Iona. De ce deci mulțimile nu erau atinse?

Nu pentru că nu strălucea nici o lumină. Oamenii nu aprind o lumină ca să o ascundă, cum spune versetul 33. Domnul venise în lume ca adevărata lumină ale cărei raze îi luminau pe oameni. Ceea ce era rău, nu era lumina, ci ochii oamenilor. Versetele 34-36 fac să reiasă aceasta. În mod obiectiv soarele este lumina trupului nostru dar în mod subiectiv ochii noștri sunt lumina. Dacă soarele ar dispărea, ar fi întuneric pe pământul întreg, dar dacă ochiul meu s-ar stinge, întunericul ar fi totul pentru mine. Dacă ochiul meu spiritual este rău, duhul meu este plin de întuneric; dacă este curat, totul este lumină. Cu alte cuvinte, starea celui peste care strălucește lumina este de cea mai mare importanță. Starea mulțimilor era rea, de acolo lipsa lor de sensibilitate la lumina care strălucea în Hristos.

Dar dacă mulțimile nu primeau lumina care ar fi fost binecuvântarea lor, Domnul avea cel puțin să îndrepte razele adevărului asupra stării lor. El începe cu fariseii, și restul capitolului ne arată de ce îi acuză! Fariseul care Îl invită pe Domnul este conform sectei sale: critic și obsedat de detalii rituale. Venise ceasul ca cenzorul să fie el însuși cenzurat și demascat. Nimic nu pute fi mai incisiv decât Cuvintele Domnului. Citindu-le, ne putem face o idee despre faptul în care oamenii vor fi cercetați în ziua judecării.

Fățărnicia lor este subiectul versetelor 39-41. Curățenia (întreținută cu ostentație) locurilor expuse privirilor oamenilor, merg altundeva. Și mai mult o neîmblânzită grijă de sine se ascundea sub aparența lor de evlavie. Erau plini de „jefuire”. Cuvântul „dați” din versetul 41 este în contrast cu acest termen. Dacă ar fi vrut să dea mai degrabă decât să pună mâna pe bunul altuia, toate lucrurile ar fi fost curate pentru ei, interiorul ca și exteriorul. O schimbare atât de radicală ar implica convertire autentică.

Versetul 42 face să reiasă judecata lor pervertită. Erau meticuloși în lucruri care nu erau nici importante, nici prețioase, și neglijau valorile cele mai înalte. Versetul 43 arată că dragostea de notorietate și de adulație din partea celor ca ei părea să-i devoreze. De aceea deveniseră pentru alții, și fără știrea acestora, focare de murdărie, cum arată versetul 44. Le făceau rău altora ca și lor înșiși. Acuzația teribilă, ce-i drept, dar acuzația care se aplică în chip întristător, în grade diferite, și în toate timpurile, celor a căror religie nu este decât aparență și forme.

Unul din învățătorii legii a protestat atunci că aceste cuvinte constituiau insulte pentru ei înșiși. Acuzația nu a fost decât împinsă și mai mult(a fond) împotriva Lui. Acești învățători ai legii se agitău să pună poveri asupra altora; dădeau legi pentru alții și în mod nerușinat nu țineau deloc cont de lege pentru ei înșiși. Mai mult, se făceau remarcați prin respingerea Cuvântului lui Dumnezeu și prin respingerea profeților care îl aduseseră, deși după ce profeții fuseseră uciși, îi onoraseră zidindu-le morminte sperând astfel să dobândească prestigiul numelor lor, acum că nu mai erau judecați de cuvintele lor.

Abilă stratagemă aceasta! dar care nu este necunoscută, chiar în zilele noastre. Este ușor să ridice în slăvile cerului, la un secol după moartea sa, un om căruia i s-au împotrivit cu putere în timpul vieții lui de mărturie. Cuvintele Domnului implică faptul că ce făcuseră părinții, făceau și fiii lor. Generația căreia Se adresa era vinovată nu numai de sângele profeților de altădată, ci de sângele Fiului lui Dumnezeu Însuși.

În sfârșit, în versetul 52, vedem, pe de o parte, că fariseii întinau alte persoane (versetul 44), iar pe de altă parte, că învățătorii legii luau cheia cunoștinței. Satan făcea la fel împiedicând oamenii să intre în cunoștința adevărată a lui Dumnezeu. I-au omorât pe profeți și au închis calea vieții.

Este clar că Dumnezeu a rostit aceste acuzații teribile fără ca nimic să fi afectat calmul Său divin. Cei mai buni oameni ar fi vorbit diferit. Din această cauză, ne este dată porunca: "Mâniați-vă și nu păcătuiți" (Efeseni 4:26). Păcățuim cu ușurință mâniindu-ne împotriva păcatului. Domnul nu avea nevoie de un asemenea îndemn. Vrajmașii Lui credeau că ajungea să continue să-L provoace pentru a-L face cu ușurință să cadă. El nu a făcut nimic din ce prevedeau ei, cum arată capitolul următor.

Departe de a se lăsa iritat de opoziția violentă a cărturarilor și a fariseilor, Domnul Se folosește de ocazie pentru a-i învăța cu calm pe ucenicii Săi în prezența mării mulțimi pe care o adunase disputa. Tocmai îndreptase proiectorul adevărului asupra căpeteniilor religioase, acum îndreaptă aceeași lumină asupra ucenicilor și asupra căii lor.

În primul rând, îi pune în gardă împotriva fățarniciei pe care tocmai o dezvăluise la farisei. Este cu adevărat un "aluat", adică un rău de o natură astfel încât, dacă nu este judecat, dospește și crește. Scopul pe care îl urmărește fățarnicia este de a avea toate lucrurile "acoperite": ascunse lui Dumnezeu în primul rând, apoi privirilor semenilor. Totuși totul vine la lumină, atât de bine încât lunga fățarnicie se descoperă zadarnică. Cu toate acestea, în prezent, este absolut funestă sufletului care are de-a face cu Dumnezeu în orice fel ar fi. De aceea din punctul de vedere moral, punerea în gardă împotriva fățarniciei trebuie să vină în primul rând. Pentru ucenicul lui Hristos, nimic nu trebuie să fie ascuns de ochii Domnului.

În al doilea rând, îi pune în gardă împotriva temerii de oameni (versetele 4-11). Nu le ascunde că vor înfrunta respingerea și persecuția. Dacă vroiau să se păzească de fățarnicie în mijlocul unei lumi care este sub stăpânirea acesteia într-o mare măsură, nu puteau să se aștepte să cunoască popularitatea. Dar, pe de altă parte, dacă vroiau să nu aibă nimic ascuns de ochii lui Dumnezeu, vor fi capabili să se poarte fără lașitate în prezența persecutorilor. Cei care se tem mult de Dumnezeu se tem puțin de oameni.

Domnul nu-i îndeamnă pur și simplu pe ucenicii Săi să nu aibă nici o teamă de oameni. Le face de asemenea cunoscute lucruri care se vor dovedi foarte încurajatoare. Pentru că sunt prietenii Lui, pot înfrunta vrajmașia lumii - ceea ce putem și noi. Apoi, în versetele 6 și 7, pune înaintea lor, într-un mod foarte mișcător grija lui Dumnezeu față de ei. Ea este atât de profundă încât nici un fir de păr din capul nostru nu este uitat - ci sunt toate numărate.

În versetul 12 îi asigură că, în circumstanțele lor critice se puteau baza pe învățătura Duhului Sfânt. Nu vor avea deloc nevoie să pregătească o apărare minuțioasă când vor fi aduși la judecată înaintea autorităților. Ura și împotrivirea oamenilor aveau să apese asupra învinuirii lor, dar ce sprijin mai minunat ca prietenia lui Hristos, grija lui Dumnezeu, învățătura Duhului Sfânt. Și pe lângă aceasta, dacă îl mărturiseau pe Hristos înaintea oamenilor ostili, Fiul Omului îi va mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu - ceea ce va fi răsplata lor.

În acest punct al discursului Său, Domnul este întrerupt de cineva care dorea să-L vadă intervenind în favoarea sa într-o problemă de bani. Dacă ar fi fost reformatorul social sau socialistul care unii își imaginează că a fost, se prezenta aici ocazia pentru El ca să stabilească normele juste ale unei împărțiri a moștenirii. El nu face nimic cu privire la aceasta; în loc de aceasta, dezvăluie cupiditatea care îl condusese pe om să-și prezinte cererea, apoi rostește parabola binecunoscută a bogatului nebun. A-și rezidi grânarele pentru a păstra toate roadele pe care marea dărnicie a lui Dumnezeu i le acordase, era simplă prudentă. A aduna toate acestea pentru el însuși și a neglija toate bogățiile divine pentru suflet, este ceea ce constituia nebunia sa.

Bogatul nebun era plin de avariție, pentru că el considera toate bunurile lui ca garanția împlinirii programului său: "odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!" (versetul 19). Este tocmai programul omului obișnuit din lumea actuală: timp liber din belșug, hrană și băuturi din belșug, plăceri și distracții din belșug.

Dar credinciosul este "bogat în ce privește Dumnezeu", cum arată clar versetul 32. De aceea, când Domnul își reia discursul față de ucenicii Săi, în versetul 22, începe prin a-i liniști cu privire la îngrijorările care sunt atât de firești. Pentru că am devenit bogați, după ce am primit Împărăția, nu trebuie să fim caracterizați de lăcomie; și nu trebuie să ne împovărăm cu nici o îngrijorare, pentru că grija lui Dumnezeu față de noi este pe deplin de ajuns. Domnul spune: "Tatăl vostru știe" (versetul 30). Astfel, îi învață pe ucenici să recunoască în Dumnezeu pe Cel care, cu un înțeles paternal, se ocupă de ei, ca și de nevoile lor pentru viața prezentă.

Dar El acționează astfel pentru ca ucenicii să aibă mintea liberă pentru a urmării lucruri care în prezent se află în afara acestei vieți. Nu există contraindicație între versetele 31 și 32. Împărăția ne este dată și totuși trebuie să o căutăm. Trebuie să o căutăm pentru că nu este încă arătată; în consecință, nu o găsim în lucrurile acestei vieți, ci se găsește în realitățile spirituale și morale legate de sufletul celor care sunt aduși sub autoritatea divină. Cu toate acestea, Împărăția trebuie să fie o realitate manifestată în această lume, și titlurile ei de proprietate sunt deja asigurate pentru copii lui Dumnezeu. Astfel noi căutăm Împărăția Lui Dumnezeu, pentru că gândurile noastre și viețile noastre astăzi sunt pline de lucrurile lui Dumnezeu și de slujirea Lui.

Din această cauză, viața ucenicilor trebuie să fie trăită după principii diametral opuse celor ale prietenilor acestei lumi. În loc să strângă bunuri și să ducă o viață de înlesniri și de bucurii, ucenicul trebuie să fie cineva care dă, care strânge comori în ceruri, cineva al cărui mijloc este încins pentru activitate și slujire și a cărui mărturie este o lumină care strălucește. Pe scurt, trebuie să fie asemenea unui om care așteaptă întoarcerea stăpânului. Am remarcat deja lucrurile care nu trebuie să ne caracterizeze; aici avem lucrurile care trebuie să ne caracterizeze.

Ca slujitori, trebuie să-L așteptăm pe Domnul nostru, și nu numai să așteptăm, ci să veghem (versetul 37), trebuie să fim gata (versetul 40), și trebuie să facem (versetul 43): să facem slujba care ne este dată. Ceasul răsplătirii va veni la întoarcerea Domnului. Atunci Însuși Domnul Se va ocupa să aibă grijă de binecuvântarea deplină a celor care vor fi vegheat pentru a-L aștepta. Acest lucru, pe care îl găsim în versetul 37, indică o răsplată mai specială care va fi dată celor care vor fi caracterizați de o slujire credincioasă și sânguincioasă în interesul Stăpânului lor. Discursul Domnului față de ucenicii Săi se prelungește până la sfârșitul versetului 53. Reies câteva puncte:

1 - Cerul este din nou prezentat ucenicilor. În capitolul 10, după cum am remarcat, îi învață că cetățenia lor este în ceruri. Acum îi învață să lucreze în așa fel încât comoara lor să fie în ceruri, și deci și inima lor. Ei trebuie să trăiască după principii complet opuse celor care îl conduc pe bogatul nebun.

2 - Domnul subînțelege respingerea Sa de-a lungul discursului Său și vorbește despre aceasta și mai deschis la sfârșit: în versetele 49-53. "Focul" este simbolul Celui care cercetează și care judecă, și fusese deja aprins prin respingerea Sa. Prin "botezul" Său, înțelege moartea Sa, și până ce avea să fie împlinită, era în "strămtorare", adică "reținut". Numai când ispășirea va fi fost împlinită, dragostea și dreptatea puteau

să se răspândească din belșug. Atunci în sfârșit, focul fiind aprins și botezul împlinit, totul se va termina și linia de demarcație va fi clar stabilită El va deveni piatra de încercare, și va fi dezbinare chiar în cercurile cele mai intime. Devansând în trecut aceste evenimente, subânțelege absența Sa, și în consecință vorbește de a doua Sa venire în toată libertatea.

3 - La întrebarea lui Petru (versetul 41), Domnul nu dă un răspuns direct. Nu limitează explicit remarcile Sale la cercul restrâns al ucenicilor Săi, și nici nu lărgeste cercul pentru a îngloba miile lui Israel care îl înconjurau. În loc de aceasta, insistă în toate cuvintele Sale asupra responsabilității ascultătorilor Săi. Dacă cineva se găsea înaintea Lui în poziția de slujitor - oricare ar fi drumul care îl adusesse acolo - va fi răsplătit după faptele lui, fie că vor fi arătate a fi credincioase sau rele. Slujitorul cel rău nu dorește prezența Domnului și în consecință El întârzie în gând întoarcerea Lui. Relația lui cu Stăpânul fiind rea, relațiile lui cu ceilalți slujitori devin rele și rea de asemenea viața lui personală. Când va veni Domnul, partea sa va fi cu cei necredincioși, pentru nu s-a arătat a fi decât un necredincios. Versetele 47 și 48 arată clar că pedeapsa ca și răsplata vor fi măsurate echitabil, corespunzător gradului de responsabilitate.

4 - Adevăratul slujitor se caracterizează prin devotamentul său față de interesele Stăpânului său în timpul absenței Lui; și răsplata lui, îl așteaptă până ce El Se va întoarce. De trei ori în acest discurs Domnul vorbește de a mânca și a bea, imagini ale unei vieți plăcute. Omul din lume s-a bucurat în timpul vieții lui (versetul 19), și aceasta se termină prin moarte. Servitorul cel rău are partea sa de plăcere când se apucă "să mănânce și să bea și să se îmbete" (versetul 45), dar aceasta se termină prin pedeapsa la sosirea Stăpânului său. Omul din lume nu făcea decât să se bucure; era beat, ceea ce este mai rău. În realitate, când neconvertiții mărturisesc că sunt slujitorii lui Dumnezeu, par să cadă mai ușor ca oricine altcineva sub influența amănitoare a seducătoare concepte religioase și filosofice. Slujitorul credincios își așteaptă Stăpânul care îl va pune să stea la masă și îl va sluji din cauza bucuriei lui (versetul 37). Atunci va veni, pentru el, timpul bucuriei Lui.

În versetul 54, Domnul, întorcându-Se de la ucenici spre mulțimi, le adresează cuvinte de avertizare: erau într-o situație dintre cele mai periculoase și ignorau aceasta; știau să deosebească bine cum va fi vremea, dar erau incapabili să deosebească "timpul acesta" (versetul 56). Pentru că îl resping pe Domnul, îl constrâng să devină "adversarul" lor, adică partea adversă într-un proces. Dacă persistau în această atitudine, iar lucrarea lor venea înaintea Judecătorului tuturor, erau în întregime vinovate și le va aștepta pedeapsa cea mai mare: vor avea de plătit "și cel din urmă bănuț" (versetul 59)

Chiar în acel moment, unii din cei care erau prezenți, menționează cazul acelor nefericiți galileeni care suferiseră pedeapsa capitală sub Pilat. Li se părea că aceștia din urmă erau păcătoși, de cea mai joasă speță. Domnul îi acuză în mod singur pe ascultătorii Săi de o vinovăție la fel de mare și le declară că și ei vor pieri. Apoi citează și cazul celor optsprezece victime ale prăbușirii turnului din Siloam. După opinia curentă, erau evenimente excepționale care arătau o nedreptate excepțională. Oamenii care îl ascultau se făceau vinovați de o vinovăție și mai mare pentru că erau orbi în fața ocaziei care le era dată; și, respingându-L, nu vor scăpa. Îi avertizează astfel despre pedeapsa care avea să vină peste ei. În parabola smochinului se găsește expus motivul răsplătirii (versetele 6-10). Dumnezeu era pe deplin îndreptățit să aștepte rod din partea poporului; a căutat, dar nu a găsit nimic. Atunci, timp de un an, pomul va primi îngrijiri; nimic nu se va cere de la el. Isus era printre ai Săi, administrându-le îngrijirile harului lui Dumnezeu în loc să-i pună sub ultimele exigențe ale legii. Dacă aceasta ar rămâne fără răspuns, atunci ar trebui să cadă lovitura. În toate acestea, învățătura Sa continuă de la sfârșitul capitolului 12, și nu este de fapt o întrerupere între capitole.

Acum, în versetele 10-17, vine incidentul mișcător în care este expus în imagine ceea ce harul va împlini acolo unde va fi primit. Biata femeie, deși gârbovită și în starea ei de slăbiciune, făcea parte din cei care împlineau slujirea lui Dumnezeu în sinagogă. Starea ei fizică simboliza într-adevăr starea spirituală a numeroase persoane, împovărate de mizerie spirituală și copleșite sub jugul legii, în așa măsură incapabile să se îndrepte și să-și îndrepte privirile în sus.

Această femeie era o "fiică a lui Avraam" (versetul 16), adică un adevărat copil al credinței (de văzut Galateni 3:7). Totuși Satan avea un rol în trista ei stare, profitând de neputința ei. Mai mult, conducătorul sinagogii ar fi folosit legea și ritualul ei pentru a o împiedica să fie vindecată. Dar Domnul îndepărtează toate acestea. Spune un cuvânt, pune mâinile peste ea și sperează o eliberare imediată de neputința ei. Numeroși sunt cei care ar putea spune: "La mine era legea, neputința, o robie fără speranță, puterea lui Satan, până a intervenit Hristos în puterea harului Său, atunci ce schimbare!" Astfel de eliberări acoperă vrajmașii de rușine, și umplu pe mulți alții de bucurie. Acestea sunt cu adevărat „lucrurile glorioase pe care le făcea El” (versetul 17)

În acest punct, Domnul arată că deși harul și puterea Împărăției erau introduse, nu rezultă pentru aceasta o stare de lucruri absolut perfectă. Parabolele grăunțului de muștar și a aluatului date aici, arată că, în timp ce forma exterioară a Împărăției cunoștea o creștere și o expansiune extraordinară, aceasta va fi însoțită de elemente nedorite, și chiar de corupție.

Cu versetul 22 din capitolul nostru, o tranziție marcată se produce din punct de vedere istoric. Îl vedem acum pe Domnul urmându-și drumul spre Ierusalim, învățând în același timp prin cetățile și prin satele pe care le străbătea. Dar în ciuda acestui lucru, nu pare să fie o tranziție netă în învățătura care este relatată. Întrebarea din versetul 23 pare să fi fost sugerată de curiozitate, și, ca răspuns, Domnul dă un cuvânt de învățătură și de avertizare care este cu totul în acord cu ceea ce tocmai s-a întâmplat. Dacă venirea harului Împărăției avea să antreneze o stare de lucruri amestecată, descrisă în parabolele grăunțului de muștar și a aluatului, atunci calea strâmtă a vieții trebuie să fie căutată cu multă sinceritate și fervoare.

Cuvântul „Străduiți-vă” din versetul 24 nu semnifică muncă de vreun fel, ci o fervoare de o asemenea intensitate încât este aproape dureroasă. Este ca și cum Domnul ar spune: „Nu menajați nici o suferință pentru a intra pe ușa cea îngustă atât timp cât aveți prilejul.” Mulți caută o intrare mai lată prin lucruri complet exterioare, cum indică versetul 26. Dar va conta numai ce este personal și spiritual. Nu există intrare adevărată în afara căii strâmte a pocăinței. Astfel Domnul arată din nou neînsemnătatea unei religii cu totul exterioară. Trebuie să aibă în ea realitatea interioară.

Parabolele din versetele 18-21 arată că va fi amestec în Împărăție în forma sa actuală; dar versetul 28 arată că, în forma sa viitoare, nu va fi. Atunci patriarhii vor face parte din ea, și cei a căror religie nu este decât formalism vor fi aruncați afară. Versetul 29 sugerează chemarea națiunilor care era iminentă, pentru că harul avea să se răspândească în lumea întreagă cu rezultate considerabile. Harul, cum am văzut chiar la începutul acestei Evanghelii, nu poate fi mărginit la limitele sau formele iudaice. Ca vinul nou va face să se spargă butoaiile. Iudeul era din punct de vedere istoric primul, dar în prezența harului, legalismul lui inveterat îi era adesea un obstacol, astfel încât ajungea ultimul. Păgânul care nu era împiedicat în acest mod ajunge primul când harul intră în scenă.

Capitolul se termină pe o notă foarte solemnă. Acum nu pe iudei, ci pe Irod îl va ajunge judecata. Irod își ascundea animozitatea cu viclenia unei vulpi, dar Isus îl cunoștea în profunzime. Știa pe de altă parte, că propria Sa viață, caracterizată de îndurare față de om, avea să-și găsească sfârșitul în moarte și înviere. Ura lui Irod era totuși un lucru neînsemnat. Lucrul cel mare era respingerea, de către Ierusalim, a lui Hristos și a oricărui har care era în El. Iudeii erau poporul căruia Dumnezeu îi adresase prin intermediul profeților și pe care vroia să-l adune prin Fiul Său. Ilustrația folosită este foarte frumoasă. Profeții chemaseră poporul la îndatoririle lui sub legea călcată, și vestiseră venirea lui Mesia. El venise acum în plinătatea harului, și poporul ar fi putut găsi protecție la adăpostul aripilor Lui. Cu toate acestea totul era în zadar.

Ierusalimul se fălea cu casa minunată care se găsea în mijlocul lui. Isus vorbise înainte de ea ca de „Casa Tatălui Meu”, acum o reneagă: este „casa voastră” și le-o lasă pustie și goală. Ierusalimul nu prinsese ocazia oferită și în curând nu-l va mai vedea pe Mesia al Său, până ce se va face auzit strigătul din Psalmul 118:26, care provine din „casa Domnului”. Nu înainte de a doua venire a Domnului. Ierusalimul va face să fie auzit acest strigăt.

În ultimele versete din capitolul precedent, Domnul vorbește deschis de respingerea Lui și vestește rezultatele ei cât privește Ierusalimul; cu toate acestea nu-și încetează lucrările de har, nici învățătura Sa de har, cum arată începutul acestui capitol. Fariseii doreau să folosească legea lor a sabatului pentru a face din ea o funie cu care să lege mâinile pline de îndurare ale Domnului și să-l restrângă lucrarea. El le rupe funia și arată că va avea cel puțin atâta îndurare față de omul chinuit cum aveau ei în mod obișnuit față de animalele lor domestice. Harul Său abundă și se pune deasupra tuturor prejudecăților lor legale.

Începând de la versetul 7, Luca reia prezentarea învățăturilor Domnului, și nu găsim o altă relatare a lucrărilor Sale înainte de a ajunge la versetul 11 din capitolul 17. În primul rând, Domnul pune accent pe purtarea care trebuie să-i caracterizeze pe beneficiarii harului. Natura omenească se pune în față și se arată arogantă; dar harul nu poate fi primit decât dacă se arată smerenia. Invitatul poftit la nuntă ia parte la ospăț în virtutea generozității celui care îl invită, nu pentru că are dreptul sau merită, și trebuie să se poarte în consecință. Se poate observa că în societatea modernă, astăzi, a se arăta cu nerușinare arogant nu ar fi considerat de bun gust. Recunoaștem aceasta, și este o mărturie în felul în care idealurile creștine predomină încă. În mediile păgâne, s-ar aplauda o asemenea obrăznicie, și vom vedea că ea se va arăta din ce în ce mai mult pe măsură ce predomină idealurile păgâne.

Vedem câteodată în această viață coborârea celui care se înalță și înălțarea celui care se coboară, dar aceasta se va vedea pe deplin când Cel care S-a coborât El Însuși în cea mai mare măsură, chiar până la moarte de cruce, va fi ridicat sus în ochii tuturor, și orice genunchi se va pleca înaintea Lui. În versetul 11, putem deosebi cei doi Adam: primul a căutat să se ridice și a căzut; ultimul Adam S-a coborât El Însuși, și este acum așezat la dreapta Măririi în locurile preînalte.

În următoarele trei versete, îl găsim pe Domnul care învață nu pe invitat, ci pe stăpânul casei. Și el trebuie să acționeze de o manieră care se potrivește harului. Natura umană este egoistă, chiar în binefacerile pe care le arată, și va face invitații cu speranța de a avea avantaje din ele în viitor. Dacă sub influența harului, ne gândim la cei care nu au nimic să ne ofere, nu căutăm o răsplată pentru aici jos. Există totuși răsplată, chiar pentru acțiunile dictate de har, dar aceasta va avea loc în lumea învierii pe care o vom cunoaște mai târziu.

Învățăături ca acestea fac pe cineva să exclame: „Ferice de cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!” (versetul 15). Aceasta s-a spus foarte probabil sub impresia că intrarea în Împărăție era un lucru foarte greu, și că cel care va mânca pâine acolo trebuie să fie favorizat în mod deosebit. Această remarcă îl face pe Domnul să dea parabola cinei celei mari, în care arată că ușa pentru a intra în Împărăție este deschisă tuturor, și că dacă cineva nu intră în ea, este din propria lui vină. În această parabolă, există un element profetic: Domnul anticipează și vorbește de lucruri care își găsesc împlinirea în perioada în care suntem. Este înainte de toate parabola Evangheliei.

„Un om oarecare a făcut o cină mare și i-a invitat pe mulți” (versetul 16). Pentru el, cheltuielile și osteneala, dar mulți vor fi beneficiarii. Primii invitați erau oamenii care aveau deja un bun: un câmp, boi, o soție. Aceștia îi reprezintă pe iudei și pe conducătorii lor religioși din țară, care au fost primii care au auzit mesajul. Luați în ansamblul lor, refuză invitația, și privilegiile religioase pe care le au deja sunt cele care îi orbesc asupra valorii darului Evangheliei care le este oferit.

Când slujitorul a raportat stăpânului său că invitații refuzau să vină, acesta, ni se spune, s-a mâniat. În Evrei 10:28-29, se spune că cel care „l-a insultat pe Duhul harului” este socotit vrednic de o „cât mai rea pedeapsă” față de cel care „a disprețuit legea lui Moise”. Ceea ce avem în capitolul nostru este în raport cu ce se spune în Evrei 10. Mânia stăpânului are într-adevăr ca rezultat că nici unul din cei care i-au disprețuit astfel invitația nu va gusta din cina lui (cum se arată în versetul 24), totuși aceasta nu închide simțul lui pentru îndurare. Dimpotrivă, slujitorul primește porunca să se ducă repede și să aducă pe săraci și pe nevoiași – pe cei care, din punct de vedere omenesc, erau cel mai puțin pregătiți să vină.

Dar aceștia trebuiau să fie adunați din „piețele și străzile cetății” (versetul 21); de aceea, ei reprezintă, credem noi, pe cei săraci, întristați, persoanele nedemne din Israel; vameșii și păcătoșii, în opoziție cu cărturarii și fariseii. Domnul Însuși se întorcea acum către ei, și printre acești oameni lucrarea avea să continue până în zilele de care ne vorbesc primele capitole din Faptele Apostolilor. Apoi vine clipa când invitația a fost din plin transmisă printre toți acești nefericiți, și deși mulți au acceptat, fericitul anunț: „mai este loc” (versetul 22) este făcut de către suitor. Aceasta conduce la o extindere a acestei generoase invitații. Stăpânul spune din nou: „ieiși” (versetul 23) și acum biete epave umane de la drumuri și garduri, în afara limitelor cetății trebuie să fie aduși pentru a umple casa. Aceasta reprezintă vestirea Evangheliei națiunilor și ne gândim de aceea la sfârșitul Faptelor unde apostolul Pavel spune: „Mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă națiunilor; și ele vor auzi” (Fapte 28:28).

Această parabolă expune în mod explicit problema văzută din punctul de vedere al lui Dumnezeu mai degrabă decât din punctul de vedere al omului. Dumnezeu pregătește cina, îl trimite pe Slujitorul Său, lucrează urmând propriul Său plan și își umple casa în ciuda perversității omului. Slujitorul pe care îl trimite este Duhul Sfânt, pentru că nimeni în afară de El nu este destul de puternic pentru a exercita o putere absolut constrângătoare. Slujitorii care sunt sub ordinele Lui, chiar cineva atât de remarcat ca apostolul Pavel, nu pot să facă mai mult decât să-i înduplece pe oameni (se vedea 2 Corinteni 5:11); numai Duhul Dumnezeului celui viu poate lucra în inimile lor destul de eficace pentru ca să fie „constrânși” să intre. Dar binecuvântat fie Dumnezeu, aceasta este ceea ce face El, este ceea ce a făcut pentru fiecare dintre noi.

La auzul unor asemenea lucruri, mari mulțimi mergeau cu El. Numeroși sunt cei cărora le place să audă vorbindu-se de ceva ce se poate avea gratuit. Domnul Se întoarce și pune înaintea lor condițiile pentru a fi ucenici. Harul lui Dumnezeu nu impune condiții, dar Evanghelia care anunță acest har nu uită să ne conducă pașii pe cărarea care-l caracterizează pe un ucenic al Învățătorului: nu putem umbla pe ea cu toată

sinceritatea decât dacă ne supunem unor condiții foarte riguroase. Patru sunt menționate aici: 1 – Învățătorul trebuie să fie obiectul suprem al acțiunilor ucenicului: în așa măsură încât orice altă dragoste trebuie să fie ca ura în comparație cu dragostea pentru Învățător. 2 – El ne face să purtăm crucea urmându-L adică trebuie să fim gata să acceptăm o sentință de moarte din partea lumii. 3 – Trebuie să calculăm cheltuiala în ce privește resursele noastre, să evaluăm corect tot ce ne aparține în Hristosul pe care îl urmăm. 4 – Trebuie în egală măsură să evaluăm corect puterile desfășurate în noi.

În cazul în care calculele noastre sunt neîntemeiate în privința uneia sau alteia dintre aceste evaluări, va rezulta, sau că vom depăși probabil măsura noastră, sau vom fi umpluți de teamă și vom cădea la învoială cu dușmanul. Dacă, așa cum spune versetul 33, părăsim cu adevărat tot ce avem, ne vom arunca total asupra resurselor Învățătorului suprem pe care îl urmăm, atunci calea se va deschide înaintea noastră în chip minunat: vom fi ucenici.

Dar adevăratul ucenic este sare – și sarea este bună. În Matei 5, îl vedem pe Isus care zice: „Voi sunteți sarea pământului” (versetul 13), dar El spune aceasta ucenicilor (versetul 1). Dacă ucenicul cade la învoială, devine ca sarea care și-a pierdut gustul, nu mai este bun la nimic. Ce cuvânt pentru noi! Harul ne-a chemat și a deschis înaintea noastră o cale pe care avem de mers ca ucenici. Respectăm noi condițiile solemne în așa fel încât să devenim cu adevărat ucenici? De am putea avea cu adevărat urechi de auzit!

După primele două versete din acest capitol, ar părea că aceste cuvinte privind harul și poziția ucenicului i-au atras pe vameși și pe păcătoși la Domnul, în timp ce îi respingeau pe farisei și pe cărturari.

Este într-adevăr adevărat că Domnul primea pe păcătoși și mânca împreună cu ei: un asemenea fel de purtare este în acord chiar cu natura harului Său. Fariseii își lansau remarcă precum un reproș. Domnul o accepta ca pe un compliment; și continuă, prin parabole, să arate că nu numai că primea pe păcătoși, ci mai mult, îi căuta, și să descopere astfel ce fel de primire îi așteaptă când sunt primiți.

Mai întâi parabola oii pierdute. Vedem aici în păstor o imagine a Domnului Însuși. Cele nouăzeci și nouă, care reprezintă clasa fariseilor și a cărturarilor sunt lăsate nu în țarcul oilor, ci în pustiu – loc de sterilitate și de moarte. Oaia pierdută reprezintă clasa vameșilor și a păcătoșilor: cei care sunt pierduți și care o știu: păcătosul „care se pocăiește” (versetul 7). Păstorul găsește oaia: pentru El, munca și osteneala. După ce a gasit-o, o pune în siguranță și o ia în grijă. Umerii Lui devin siguranța ei. O duce acasă și bucuria Lui deja începe. Niciodată nu va spune: „Întristați-vă împreună cu Mine pentru că mi-am găsit oaia care fusese găsită”. Este imposibil de găsit pe pământ cei „nouăzeci și nouă de oameni dreți care n-au nevoie de pocăință” (versetul 7), deși, vai, este ușor de găsit nouăzeci și nouă de persoane care își imaginează că sunt astfel. Totuși dacă s-ar găsi, este mai multă bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește decât ar putea fi în privința lor. Toate miile de îngeri sfinți din cer nu au provocat niciodată atâta bucurie ca un singur păcătos care se pocăiește. Suntem uimiți de un asemenea har! Parabola drahmei pierdute urmează aceeași teamă generală, dar cu câteva detalii particulare. Femeia cu activitățile ei în casă reprezintă lucrarea subiectivă a Duhului în sufletul oamenilor, mai degrabă decât lucrarea obiectivă a lui Hristos. Duhul aprinde o lumină în adâncul inimii pline de întuneric și produce o tulburare care se termină prind descoperirea drahmei. Aici se spune că este lucrarea înaintea îngerilor lui Dumnezeu; adică, nu este bucuria îngerilor, ci a Dumnezeirii, înaintea căreia stau ei. Apoi urmează parabola „fiului risipitor”. Ea începe cu cuvinte foarte semnificative. Domnul spuse: „Care om dintre voi... nu... merge?” (versetul 4), „Care femeie... nu caută cu grijă?” (versetul 8). Nu putea să spună: „Care om dintre voi” dacă are un fiu risipitor și se întoarce, nu aleargă și cade pe gâtul lui și nu-l sărută mult? Ne îndoiim că un om ar vrea într-adevăr să meargă atât de departe ca tatăl din această parabolă: marea majoritate a oamenilor cu siguranță nu ar face-o. Această parabolă pune în valoare harul lui Dumnezeu Tatăl. O dată în plus, este o imagine a păcătosului care se pocăiește, și ne este permis să vedem acum, sub forma unei parabole, adâncimile de unde este scos păcătosul și înălțimea la care este ridicat prin Evanghelie, în conformitate cu inima Tatălui.

În haina cea mai bună vedem simbolul primirii noastre în Preaiubitul; în miel, simbolul unei relații eterne stabilite; în sandale, semnul calității de fiu, căci slujitorii intrau, cu picioarele goale în casa stăpânului lor. Vițelul cel îngrășat și petrecerea familială exprimă veselia mare a cerului și în particular bucuria Tatălui. Fiul fusese mort moralmente și din punct de vedere spiritual, dar acum era ca înviat la o viață nouă. Dacă fiul cel mai tânăr îl reprezintă pe păcătosul care se pocăiește, fiul cel mai mare reprezintă exact spiritul fariseului. Unuia îi era foame și intră, celălalt era mândru și rămâne afară. Venirea harului împarte întotdeauna oamenii în aceste două grupuri: cei care știu că nu meriă nimic, și cei care își imaginează că merită mai mult decât au. Fiul mai mare spune: „Mie nu mi-ai dat niciodată un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei” (versetul 29). Astfel și el își găsea tovărășia și plăcerea într-un cerc de prieteni, în afara cercului tatălui său. Singura diferență era în caracterul prietenilor: cei ai fiului mai tânăr erau puțin recomandabili, în timp ce cei ai celui mare erau precum se pare respectabili. Fariseul chiar drept, nu este mai mult în comuniune reală cu inima tatălui decât este fiul risipitor. Și pentru a termina, rămâne afară, în timp ce risipitorul este introdus în casă.

Parabolele din capitolul 15 erau adresate fariseilor, dar cea cu care începe acest capitol 16 se adresează ucenicilor. Ea îi învață cu privire la poziția în care se găsesc oamenii înaintea lui Dumnezeu și cu privire la purtarea care se potrivește să o aibă în această poziție. Suntem administratori, și am fost necredincioși în administrarea noastră. Administratorul este acuzat aici înaintea stăpânului său „că-i respinge averea” (versetul 1). Această expresie face legătură cu parabola precedentă, pentru că fiul mai tânăr „și-a risipit averea, trăind în destrăbălare” (15:13). Tot ce avem vine din mâna lui Dumnezeu, astfel încât, când risipim pentru noi înșine ce putem avea, în realitate risipim bunurile Stăpânului nostru.

Administratorul necredincios se găsește concediat, și hotărăște atunci să profite de anumite posibilități, pe care poziția lui prezentă i le oferă încă, pentru a avea beneficiu mai târziu. Administratorul era nedrept – Domnul o spune clar – cu toate acestea stăpânul lui nu poate decât să laude înțelepciunea subtilă cu care a lucrat, deși aceasta a fost în detrimentul stăpânului însuși. În materie de chibzuință în lucrurile acestei vieți, copiii acestui veac biruie față de copiii lui Dumnezeu. Versetele 9-13 sunt aplicația parabolei pentru noi toți. Bunurile pământului, bani și lucruri de același gen, sunt „bogăția nedreptății” (versetul 9), pentru că sunt lucrurile în care nedreptatea omului se arată cel mai mult, deși nu sunt nedrepte în ele însele. Trebuie să folosim bogățiile pentru a strânge „pentru viitor o temelie bună” (a se vedea 1 Timotei 6: 17-19), sau într-adevăr, cum spune versetul nostru: „pentru ca, atunci când se vor termina, să fiți primiți în corturile eterne” (versetul 9).

Acest verset 9 ne arată deci că trebuie să acționăm pe principiul adoptat atât de înțelept de administrator; versetul 10 arată că trebuie să ne deosebim complet de el în aceasta: ce a făcut prin nedreptate, trebuie să facem în toată credincioșia. Bogățiile nedrepte, pe care oamenii caută prin eforturile lor să le dobândească în mod atât de îndârjit, și adesea atât de necinstit, sunt după toate „foarte puțin” (versetul 10). La drept vorbind, nu ne aparțin deloc: sunt ale „altuia”, pentru că „al Domnului este pământul și tot ce conține el”. Dar există bogăția adevărată,

de care Domnul vorbește ca fiind „ce este al vostru” (versetul 12). Dacă înțelegem cu adevărat că ce avem, este ce avem în Hristos, vom folosi tot ce avem în această viață – bani, timp, ocazii, inteligență – în vederea intereselor Stăpânului nostru. În orice caz, nu putem sluji la doi stăpâni. Fie Dumnezeu, fie Mamona (bogațiile) va stăpâni asupra noastră. Să veghem ca Dumnezeu să stăpânească. Deși toate aceste lucruri fuseseră spuse ucenicilor, erau farisei care ascultau, și care își băteau joc pe față de Domnul. Pentru duhul lor lacom, o asemenea învățătură era ridicolă. Erau partizani sălbatici ai legii, și legea nu prescriesese niciodată asemenea lucruri. Domnul le răspunde în două puncte. Mai întâi, se ocupau de ce era exterior, sub privirea oamenilor, interesându-se pur și simplu de ceea ce prețuiau oamenii. Lăsau deoparte pe Dumnezeu care Se ocupă de starea inimii omului, și ale cărui gânduri sunt în întregime opuse celor ale omului. În sfârșit, gândurile lui Dumnezeu vor prevala și cele ale omului vor fi înlăturate.

Dar în al doilea rând, legea cu care se mândreau era pe cale să se facă înlocuită de Împărăția lui Dumnezeu. Legea prescriesese lucrurile necesare vieții omului pe pământ și profeții vestiseră Împărăția lui Dumnezeu care va fi înemeiată. Vremea Împărăției vizibile, universale nu venise încă; cu toate acestea, această Împărăție era introdusă sub o altă formă prin predicare și, în această formă spirituală, oamenii începeau să intre în ea, dând năvală. Fariseii refuzau să o vadă, și rămâneau afară. Dar deși legea era pe cale să fie înlocuită în acest fel, nu va cădea o singură frântură de literă din lege. În domeniul ei, rămâne în picioare toată măreția ei. Ea este „sfântă și dreaptă și bună” (a se vedea Romani 7:12); poruncile ei rămân. Porunca particulară pe care insistă Domnul în versetul 18 era fără îndoială un atac teribil împotriva fariseilor, care erau foarte slobozi în asemenea lucruri, când se ocupau activ de zeciuiele lor „din mentă și din rută și din orice verdeață” (11:42).

Această critică viguroasă este urmată în versetele 19-31 de parabola înfricoșătoare a bogatului, dacă într-adevăr este o parabolă. Domnul folosește câteva expresii figurate ca „sânul lui Avraam”, dar relatează totul ca fiind fapte. Versetele 19-22 relatează fapte foarte obișnuite din această viață, terminându-se cu moartea și îngroparea și acolo, cortina cade pentru toți. Cum ajungem la versetul 23, Domnul ridică această cortină și ne face să vedem lucrurile care se găsesc dincolo.

Bogatul lucrează pe principiul absolut opus celui al administratorului de la începutul capitolului. Tot ce avea, folosise pentru plăcerea lui egoistă a momentului și lăsase viitorul să aibă grijă de el însuși. Domnul nu se leagă de bogății, ci de întrebuintarea egoistă pe care le-o dă omul fără a ține cont de Dumnezeu. Bogatul nu se interesa decât de prezent, decât de această lume; Împărăția lui Dumnezeu nu era nimic pentru el.

Cuvântul pe care-l folosește Isus aici pentru „infern” este Locuința morților, nu iazul de foc, ci lumea invizibilă a morților. Ne arată decă că și aceasta este, pentru cei care nu sunt mântuiți, un loc de chin. De patru ori, El declară că Locuința morților este un loc de chin.

Arată de asemenea că, odată ce sufletul este în Locuința morților, nici o schimbare nu este posibilă. „O prăpastie mare” „este întărită” (versetul 26). Nu există nici o posibilitate de a trece de la chinuri la binecuvântare. Aici nu există „a doua șansă”. Acum că este în Locuința morților, bogatul este animat de un spirit misionar: dorește ca un trimis de dincolo de mormânt să fie trimis la frații lui ca ei să scape de acest loc îngrozitor. Domnul ne arată că nici o vizită de dincolo de mormânt, chiar dacă s-ar putea produce, nu ar opri oamenii, dacă nu sunt opriți de Cuvântul lui Dumnezeu.

Astăzi Dumnezeu Se adresează oamenilor prin Noul Testament ca și prin Moise și profeți, și în Noul Testament este relatată viața Celui care a înviat dintre morți. Dacă oamenii resping Biblia, care este pentru astăzi Cuvântul lui Dumnezeu complet, nimic nu-i va convinge, și vor ajunge în locul de chin.

O, de am fi constrânși de o convingere, dată de Dumnezeu, de realitatea acestor lucruri! Atunci, „bunătatea lui Dumnezeu nostru Mântuitor și dragostea Sa față de oameni” vor constrânge și inimile noastre, vom fi plini de zel pentru suflete. Vom semăna mai mult acelui creștin (*) evlavios din secolul 17 cu privire la care istoria relatează că era „plin de o dorință insațiabilă pentru convertirea scumpelor suflete!” Și ar trebui să fim plini de zel pentru suflete cât este încă timpul potrivit și ziua mântuirii.

Ultima parte a capitolului precedent, de la versetul 14 la sfârșit, se adresa fariseilor; la începutul acestui capitol, Domnul Se adresează din nou ucenicilor Săi. Bunurile bogatului fuseseră pentru el un prilej de cădere și îl duseseră în infern, și acum Dumnezeu le spune ucenicilor Săi că, lumea fiind așa cum este, „prilejurile de poticnire” sau de cădere sunt inevitabile. Lucrul important este de a evita de a fi un prilej de cădere pentru oricine ar fi, chiar pentru micuți. Consecințele sunt atât de grave încât orice ar fi mai bine decât aceasta.

Totuși, aceasta nu vrea să spună că nu ar trebui să vorbim niciodată fratelui nostru de teamă de a nu-i fi o piedică. Dimpotrivă: dacă se abate de pe calea cea dreaptă și păcătuiește, trebuie să-l muștrăm, și de îndată ce se pocăiește, să-l iertăm; și aceasta, chiar dacă lucrul se repetă de mai multe ori. Am putea crede că riscăm să-i fim o piedică muștrându-l, dar, de fapt, nu a-l muștra comportă acest risc. Se înțelege de la sine că mustarea este adresată, nu sub efectul unei mâni omenești, ci în puterea Dragostei lui Dumnezeu.

O învățătură ca aceasta îi face pe ucenici să simtă că au nevoie de o credință mai mare. Răspunsul Domnului pare să implice că nu este vorba atât de o credință mare, cât de o credință vie. Un grăunte de muștar este foarte mic, dar este viu! O credință vie obține rezultate cu caracter miraculos. De multe ori, pietre de pavaj grele au fost scoase de mlădițe delicate provenite de la semințe vii ascunse dedesubt. Chiar viața vegetală are o putere care pare miraculoasă, și este cu atât mai adevărat pentru credința vie. Totuși, nu credința pe care o avem, nu slujirea pe care o împlinim ne dau vreun drept înaintea lui Dumnezeu. Nu putem niciodată împlini mai mult decât era datoria noastră să facem. Se pare că acesta este adevărul întipărit în versetele 7-10.

Domnul este acum pe drum pentru a merge la Ierusalim, și ajungem la incidentul cu privire la cei zece leproși. Toți aveau o anumită măsură de credință în El, pentru că fac apel la El ca Stăpân, și ascultă de instrucțiunile pe care li se dă de a merge la preoți, deși în acel moment nu a fost o schimbare în starea lor. Totuși, când au fost curățiți, nouă dintre ei și-au continuat drumul către preoți pentru a îndeplini curățirea ceremonială cât mai grabnic posibil. Unul singur lasă pe mai târziu împlinirea ceremoniei pentru a da primul loc Binefăcătorului Său. Mintea iudaică era legată mai mult de ce era ritual; bietul samaritean era liber să aducă laude și mulțumiri Mântuitorului înainte de orice și să fie declarat curat apoi de preoți. Îndurarea suverană fusese dată, și scurta viziune a Persoanei care a dat îndurarea îl ridică pe Samaritean deasupra obiceiurilor legii. În consecință primește chiar de pe buzele Domnului asigurarea că este curățit, cu declarația că instrumentul fusese credința lui. Aceasta avea într-adevăr mai multă valoare decât orice asigurare pe care o putea primi de la preoți. Credința inteligentă îl pune întotdeauna pe Hristos înainte. În versetele 20 și 21, Luca pune în opoziție scepticismul neinteligent al fariseilor cu credința samariteanului. Pentru ei, Împărăția lui Dumnezeu nu putea veni decât cu o desfășurare de pompă, astfel încât să fie remarcată de fiecare.

Domnul le spune că nu era timpul să vină în acest fel, dar că era deja în mijlocul lor, la fel cum El – Împăratul – era acolo. Împărăția se găsea în mijlocul lor pentru că El însuși se găsea în mijlocul lor. Fariseii aveau ochii cu totul închiși pentru a o vedea, dar samariteanul evident o întrezărise, de unde graba lui de a se întoarce pentru a se arunca la picioarele Lui mulțumindu-l.

În versetul 22, Isus Se întoarce din nou către ucenicii Lui, vorbind de „zilele Fiului Omului”; evident Fiul Omului va trebui să ia Împărăția, când va veni ceasul când va fi stabilită în mod public, cum Daniel 7: 13-14 făcuse cunoscut de mult. Dar ucenicii, ca samariteanul, aveau credință și vedeau deja puterea lui Dumnezeu încredințate Domnului Isus. Ei aveau deci, la timpul potrivit, să-L vadă pe Fiul Omului descoperit în gloria Sa: versetul 30, ca și versetul 24, vorbesc despre aceasta. Dar înainte, avea să fie respins, și cuvintele relatate până la sfârșitul capitolului le erau evident adresate: ei îi reprezentau pe sfinții care vor fi pe pământ înainte de venirea Sa în glorie. Numeroși sunt cei care au dorit să vadă una din zilele Fiului Omului și nu au văzut-o.

Când ceasul venirii Lui se va apropia, două lucruri vor caracteriza acele zile. Mai întâi, va fi multă activitate din partea puterilor răutății. Impostorii se vor prezenta ici și colo, cum arată versetul 23. În al doilea rând, oamenii în general vor fi absorbiți de lucrurile pământului. În zilele lui Noe și în zilele lui Lot oamenii erau absorbiți de plăcerile lor, de afacerile lor, de proiectele lor; în consecință judecata i-a luat pe nepregătite și toți au pierit. La fel va fi în ziua desoperirii Fiului Omului. Marele gând cuprins în versetul 33 se întânsește nu mai puțin de șase ori în Evanghelii, și Domnul pare să-l fi rostit în patru ocazii diferite. Contextul aici îl face foarte frapant. Oamenii se afundă în lucrurile de pe pământ, căutând să-și scape viața. În consecință, nu fac decât să o piardă. Credinciosul trebuie să părăsească aceste lucruri în favoarea lucrurilor mult mai mari care îi sunt descoperite. Își păstrează viața, cum va fi evident când va veni Domnul. Soția lui Lot este o ilustrare a acestui principiu. Îngerii au făcut-o să iasă (trupește) din Sodoma, dar inima ei era încă acolo. A pierdut tot ce avea, și și-a pierdut și viața. Facem bine să ne amintim de ea.

Cei care vor fi pe pământ când va veni Domnul, vor face bine să-și amintească și ei. Atunci, nu se vor gândi să ia lucrurile pe care le-au lăsat acasă, nici să se întoarcă înapoi de la câmp. Acea zi va veni cu rezeziuniunea vulturului care se năpustește asupra prăzii lui. La fel cum vulturii se adună oriunde se găsește prada lor, tot așa judecata lui Dumnezeu îi va atinge pe toți cei care sunt pasibili de ea. Împărăția, când va fi întemeiată, va fi marcată de o judecată discriminatorie împotriva răului. Păcătosul va fi luat pentru judecată și cel drept lăsat să se bucure de binecuvântare, atât de strâns legați pe cât ar fi putut fi. Dacă fariseii și-ar fi dat seama că întemeierea publică a Împărăției comporta aceasta, nu ar fi cerut poate ca acest eveniment să aibă loc.

Este interesant de remarcat că cele trei cazuri menționate de Domnul, în versetele 34-36, evocă respectiv noaptea, zori zilei și miezul zilei. Când va veni El, oamenii vor fi surprinși înopinat în toate locurile pământului, în ocupația lor momentană.

Prezentând parabola cu care începe acest capitol, Domnul continuă în aceeași linie de gândire cum arată aplicația pe care o face în versetele 7 și 8. Când va veni Împărăția, aceasta va însemna judecată pentru cei răi, dar zilele care o vor precede vor fi marcate de necaz pentru sfinți. Resursa lor va fi rugăciunea. Chiar un judecător nedrept va fi împins să facă dreptate unei văduve, dacă este suficient de supărătoare; la fel un sfânt se poate încrede permanent în Dumnezeu cu siguranța de a fi auzit la timpul potrivit. Nu este nici cea mai mică îndoială cu privire la venirea Fiului Omului ca răspuns la strigările aleșilor Săi. Singura îndoială care se ridică se raportează la credință: o credință vie se va găsi printre cei aleși? Domnul pune întrebarea: „Va găsi El credință pe pământ?” (versetul 8) dar nu răspunde la ea. Se pare că putem deduce din aceasta că această credință va fi în declin, ceea ce concordă cu ceea ce El însuși afirmă în altă parte fără înconjur: „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). Dacă avem motiv să credem că sfârșitul dispensației prezente se apropie, vom face bine să punem aceasta la inimă și să ne înviorăm cu privire la credință și la rugăciune. Numai dacă ne rugăm constant nu ne vom pierde curajul.

Omul care se roagă se încrede în Dumnezeu. Din nefericire, mulți se încred în ei înșiși și în propria lor dreptate. Acestora li se adresează parabola următoare. Fariseul și vameșul sunt tipuri de oameni. Domnul consideră ca admis faptul că harul lui Dumnezeu, care aduce îndreptățirea oamenilor, este la libera lor dispoziție, dar arată că totul depinde de atitudinea celui care are nevoie de el. Fariseul îl reprezintă exact pe fiul mai mare din capitolul 15, pe bogatul din capitolul 16, pe tâlharul nepocăit din capitolul 23. Vameșul îl reprezintă pe fiul mai tânăr, pe Lazăr și pe tâlharul care se pocăiește.

La fariseu, totul se învârteste în jurul lui însuși, a caracterului său, a faptelor sale. La vameș: mărturisirea păcatului, și nevoia lui de ispășire: „ai milă” fiind literalmente: „fii bun”. Cât de plin de sens este versetul 13! Locul pe care îl ia vameșul: „stând la distanță” arătând că știe că nu are nici un drept să se apropie: atitudinea lui: neridicându-și ochii spre cer: cerul nu era un loc pentru un om ca el; gesturile lui: „se bătea în piept”, mărturisind astfel că este omul care merită să fie lovit; cuvintele lui: „ai milă de mine, păcătosul”, (păcătosul, mai degrabă decât un păcătos). Fariseul spusese: „Nu sunt ca ceilalți oameni” (versetul 11), lovindu-i pe ceilalți oameni mai degrabă decât pe el însuși. Vameșul îl lovește pe cel care merită, și smerindu-se, primește binecuvântarea.

Cum se potrivesc toate acestea în chip uimitor cu tema particulară a acestei Evanghelii. Harul se găsea acolo în abundență în Fiul Omului desăvârșit, dar dacă, din partea noastră, nu există un duh de smerenie și de pocăință, vom trece pe lângă tot ce oferă el.

Incidentul următor, pe care Luca îl relatează pe scurt în versetele 15-17, întărește tocmai acest element. Simplită copilași nu contează în estimarea lumii, dar din cei ca ei este alcătuită Împărăția. Nu este, cum am fi putut crede, necesar ca pentru a intra acolo copilașul să trebuiască să ajungă la starea de om matur, ci trebuie ca adultul să revină la starea de copilaș. Primul caz s-ar fi putut cuveni legii lui Moise, dar aici este vorba de har. Incidentul următor, privitor la tânărul bogat, un mai – mare al poporului, insistă în egală măsură asupra aceluiași punct. Domnul tocmai vorbește de primirea Împărăției ca un copilaș, și mai – marele poporului întreabă atunci: „Ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” (versetul 18). Revenea mental la faptele legii, nu știa ce ne spune Pavel în Romani 4:4: „Celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie”. Abordând întrebarea pe această bază, Domnul îl trimite la lege, la îndatoririle pe care i le impune vizavi de aproapele său, și cum el dădea asigurare că păzise aceste lucruri din tinerețea lui, Domnul îl cercetează mai departe cu privire la relația lui față de El însuși. „Vino, urmează-Mă!” (versetul 22). Cine este acest „Mă”? Iată întrebarea supremă, de care depinde totul, atât pentru mai – marele poporului ca și pentru noi înșine.

Mai – marele se adresase Domnului spunând: „Bunule Învățător” (versetul 18), și acest epitet flatant, Domnul îl refuză dacă nu îl recunoștea în același timp ca Dumnezeu. Într-adevăr, El era Dumnezeu, și era bun, și Se prezintă tânărului, invitându-l să renunțe tot ce avea și să-L urmeze, exact cum Levi o făcuse cu câțva timp înainte. Chiar legea cerea omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima sa. Mai – marele îl iubea pe Dumnezeu în acest fel? Vai, nu. Putea într-adevăr să afirme că păzise poruncile referindu-se la aproapele lui; șovăie complet când prima din toate poruncile este în chestiune. În ochii lui, bogățiile sale aveau în ele însele o valoare mai mare decât Isus.

Este într-adevăr greu ca un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că este atât de greu să ai bogății fără să cuprindă inima excluzându-L pe Dumnezeu. Pentru cei care gândeau că bogățiile erau semne ale bunăvoinței lui Dumnezeu, toate acestea păreau foarte tulburătoare, dar adevărul este că mântuirea este un lucru imposibil la om, cu toate aceste posibil la Dumnezeu. Aceasta ne aduce la punctul în chestiune. Împărăția nu se poate merita, încă și mai puțin viața eternă. Totul trebuie primit ca dar de la Dumnezeu. Și dacă, primind darul, alte lucruri trebuie părăsite, este o amplă compensație și acum, și în lumea viitoare.

Ceea ce Domnul spune în versetele 29 și 30 are o importanță foarte generală. În timpul prezent, este mult mai mult pentru toți cei care au lăsat lucrurile bune ale pământului din dragoste pentru Împărăție. Orice greutate am avea de a înțelege aceasta provine din faptul că nu ajungem să apreciem la valoarea lor binecuvântările spirituale conținute în „mult mai mult” (versetul 30). Pavel ne dă o ilustrare a acestor cuvinte. Să citim Filipeni 3 și să vedem cum face socoteala acestor bogății spirituale turnate în sânul său după ce a socotit toate lucrurile o pierdere. Asemenea unei cămile lipsite de toate zdrențele pe care le purtase, nu trecuse prin urechea acului decât pentru a se găsi copleșit de favorurile din cealaltă parte.

Toate acestea trebuiau să pară foarte surprinzătoare minții iudaice, dar faptul care explica totul era că Fiul Omului nu avea să ia Împărăția în acea vreme, ci mai degrabă să urce la Ierusalim pentru a muri acolo. Astfel, din nou în acel punct, Isus vorbește de moartea care era acum înaintea Lui. Profeții vestiseră că aceasta era calea prin care va intra în gloria Sa, deși ucenicii nu reușiseră să înțeleagă. Și chiar când Domnul îi învață din nou, nu reușesc să priceapă. Aceasta este puterea pe care ideile preconceptionale o pot avea asupra minții.

Domnul împlinește acum ultima Lui călătorie către Ierusalim, și Se apropie de Ierihon pentru ultima oară. Cu credință orbul îl oprește pe Domnul în trecere. Mulțimea îi spusese că Isus din Nazaret trecea pe acolo, totuși se adresează imediat lui numindu-L Fiul lui David și cerându-l să aibă milă de El. Tânărul bogat întrebase ce trebuia să facă, în timp ce Domnul vorbise de primirea Împărăției. Cerșetorul orb spune că ar vrea să primească atunci când Domnul întreabă ce ar trebui să-i facă. Nu a rezultat nimic din întâlnirea cu mai – marele; un rezultat se produce numai dacă în cazul cerșetorului. Contrastul între aceste două cazuri este cu totul semnificativ. Cerșetorul își recapătă vederea, și Domnul îi spune: „Credința ta te-a vindecat” (versetul 42). Aceasta arată că acțiunea împlinită este mult mai profundă decât recăpătarea vederii lui fizice. Cerșetorul devine un ucenic al lui Isus, care urca la Ierusalim și mergea spre cruce; Dumnezeu este glorificat și prin cerșetor și prin martorii scenei. Un caz la fel de clar de binecuvântare spirituală se prezintă Domnului când intră în Ierihon și trece prin el.

Dacă, ajunși acolo, comparăm Evanghelia după Luca, Matei 20:29-34, și Marcu 10:46-52, apare o gravă contradicție. Luca plasează foarte explicit vindecarea orbului când Isus Se apropie de Ierihon; și ceilalți doi evangheliști o plasează nu mai puțin explicit când părăsea Ierihonul. Cu cunoștințele noastre limitate, părea imposibil de conciliat diferitele relatări asupra acestui punct. Dar când au fost făcute săpături în regiunea Ierihonului, arheologii au scos la lumină temelii de două cetăți la Ierihon: una cetatea străveche, veche, cealaltă, la o anumită distanță, Ierihonul roman. Orbul care știa cum să-și facă treaba pentru a primi de pomană se postase între cele două cetăți! Luca, scriind pentru oamenii dintre națiuni, avea evident Ierihonul roman în minte. Cei alți evangheliști, foarte natural, se gândesc la cetatea străveche. Menționăm aceasta pentru a arăta cum dispare foarte simplu ceea ce pare o contradicție insurmontabilă, când cunoaștem faptele în ansamblul lor.

Numai Luca ne vorbește de convertirea lui Zaheu, ceea ce este în mod remarcabil în armonie cu tema Evangheliei sale. Vameșul, deși profund disprețuit de mai – marii poporului său, era un obiect foarte indicat pentru a primi harul Domnului și se deosebea prin credința care este gata să primească acest har. Zaheu nu avea nevoi trupești sau materiale; pentru el, era vorba numai de nevoi spirituale. Oamenii îl trateau ca „păcătos”. Cuvântul era potrivit, și Zaheu știa; cu toate acestea, aceasta îl incită să încerce să câștige bunăvoința Domnului prin expunerea faptelor lui bune și a onestității lui scrupuloase. Isus, cu toate acestea, așază binecuvântarea Sa pe fundamentalul care se potrivea declarând că Zaheu este fiul lui Avraam, adică un adevărat copil al credinței, în timp ce El însuși este Cel care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Zaheu, din fite, era pierdut, totuși era un credincios, și astfel mântuirea ajunge la el în acea zi. Exact pe aceeași bază ajunge mântuirea la fiecare dintre noi din acea zi.

Domnul arătase fariseilor că Împărăția era deja în mijlocul lor în propria Lui Persoană; vorbise de asemenea din nou ucenicilor Săi despre moartea Sa iminentă și despre învierea Sa. Totuși aceștia îmbrățișau încă speranța de a vedea apărând fără întârziere Împărăția în glorie. De aceea Domnul adaugă parabola din versetele 11-27 ca o corectare a gândurilor lor eronate. Ceasul Împărăției va veni, și atunci toți dușmanii Lui vor fi nimiciți; dar va fi mai întâi vremea absenței Lui, în timpul căreia credințioșii și hărnicia slujitorilor Lui vor fi puse la încercare. Fiecărui slujitor îi este încredințată aceeași sumă, astfel încât diferența rezultatelor provine din hărnicia lor, din priceperea lor sau din alt motiv. După hărnicia lor sunt răsplătiți în ziua Împărăției. Slujitorul care nu a avut nici o activitate, arată doar că nu-și cunoștea Stăpânul. Rezultatul: nu numai că nu are răsplată, dar suferă o pierdere.

Aceasta ne amintește o dată în plus că harul ne cheamă la o poziție de responsabilitate și de slujire, și că locul nostru în Împărăție va depinde de hărnicia cu care vom fi folosit ceea ce ni s-a încredințat. După ce a prezentat parabola minelor, Domnul merge înaintea ucenicilor Săi, urcând la Ierusalim; și cum Se apropie de Betfaghe și de Betania, trimite să fie căutat măgărușul pe care Își face intrarea în cetate după profeția lui Zaharia (Zaharia 9:9). Măgărușul nu era dresat, pentru că nimeni nu se așezase niciodată pe el. Este dezlegat, dar numai pentru ca Domnul să Se poată așeza pe el.

Deși Împărăția nu a fost pe punctul de a fi întemeiată în glorie în acel moment, Domnul, urcat astfel pe măgăruș, Se prezintă fără echivoc la Ierusalim ca Împăratul său legitim, trimis de Dumnezeu. Ucenicii Lui ajută la aceasta, și cum se apropie de oraș, încep să laude pe Dumnezeu și să se bucure. Ioan 12:16 ne spune foarte clar că atunci nu au înțeles cu adevărat ce făceau; totuși este evident că Duhul lui Dumnezeu S-a folosit de ei și i-a condus în cuvintele lor. Ei îl aclamă ca Împărat, și vorbesc de „Pace în cer și glorie în cele preaînalte!” (versetul 38)

Cu prilejul întrupării, îngerii proclamară: „pe pământ pace” (2:14), pentru că Omul bunei plăceri a lui Dumnezeu apăruse, și sărbătoreau rezultatul deplin al lucrării Lui. Dar acum este clar că moartea se ridica înaintea Lui, și că respingerea Lui avea să antreneze pentru un timp orice altceva decât pace pe pământ. Totuși, primul rezultat al lucrării Lui la cruce va fi de a stabili pacea în curtea cea mai înaltă care există – în ceruri – și de a arăta gloria în locurile preaînalte, El însuși suindu-Se acolo în triumf. Trebuia ca această nota de laudă să se audă la acest moment precis. Dumnezeu ar fi putut face să strige pietrele, dar în locul lor folosește gura ucenicilor, deși au rostit aceste cuvinte fără să înțeleagă deplin semnificația lor.

Iată acum un contrast frapant. Cum se apropie de cetate, ucenicii se bucură și laudă pe Împărat cu glas tare. El, Împăratul, plânge pentru cetate! În Ioan 11:35 („Isus plângea”), cuvântul folosit indică lacrimi tăcute; aici verbul indică tânguirea, în chip vizibil și audibil. Plângerile

Domnului pentru Israel, relatate în Psalmul 81:13, reapar aici, dar mult mai sfâșietoare, când se apropie ceasul când națiunea avea să comită cel mai mare dintre toate păcatele. Ierusalimul nu cunoștea lucrurile care erau spre pacea lui (versetul 42), de aceea pacea pe pământ era imposibilă în acel moment, și Domnul prevede și prezice distrugerea sa prin violența înfăptuită de romani patruzeci de ani mai târziu. Răsăritul de sus îi cercetase, și ei nu cunoscuseră deloc timpul căutării lor.

În consecință, totul era în dezordine la Ierusalim. Intrând în cetate, Domnul Se îndreaptă drept către centru, și găsește răul instalat în templu. Casa Domnului, destinată să fie o casă de rugăciune pentru toate națiunile, nu era decât o peșteră de tâlhari, astfel încât orice străin, urcând la templu pentru a căuta acolo pe Dumnezeu, era victimă a înșelăciunilor când vroia să obțină animalele pentru jertfă. Din această cauză, era împins de adevăratul Dumnezeu în loc să fie atras la El. De aceea, în mâinile oamenilor, casa lui Dumnezeu fusese complet deturnată de la folosirea ei firească. Mai mult, oamenii care aveau autoritate asupra casei erau în mod virtual ucigași, cum arată versetul 47; de aceea devenise o citadelă de ucigași și în același timp o peșteră de tâlhari. Putea fi ceva mai rău? Nu e de mirare că Dumnezeu a distrus-o din temelii prin mâna romanilor patruzeci de ani mai târziu.

Totuși în incinta templului a învățat Domnul poporul în timpul acestei ultime săptămâni din viața Lui; de aceea nu este surprinzător că a intrat în conflict cu preoții și cărurarii. Tot acest capitol se ocupă de detaliile acestui conflict. Ei sunt cei care încep să conteste, dar la sfârșit sunt reduși la tăcere și demascați.

Pun mai întâi la îndoială autoritatea Lui. Ei erau oamenii care dețineau autoritatea în templu, și pentru ei Isus nu era decât un „profet” parvenit și îndrăzneț, venind din Nazaret. Întrebarea lor lăsa să se presupună că erau îndreptățiți să judece scrisorile de acreditare ale Domnului, dacă le prezenta; de aceea îi invită El să regleze chestiunea preliminară cu privire la scrisorile de acreditare ale precursorului Său: Ioan. Sunt imediat puși în încurcătură, fiindcă răspunsul pe care vroiau să-l dea ar fi indignat poporul. Erau oportuniști, căutând popularitatea, de aceea invocă neștiința. Nu înaintea unor asemenea oameni își justifică Domnul autoritatea. În loc de aceasta începe a vorbi cu toată autoritatea pe care o dă omnisciența, și ei îi simt curând puterea. Nu mai putea fi îndoială cu privire la autoritatea Lui în termenii acestui conflict de cuvinte.

În parabola care cuprinde versetele 9-16, Domnul expune cu o mare claritate situația exactă a lucrurilor în acel moment. Aceasta se citește ca o urmare a prezentării istorice date în 2 Cronici 36:15-16. Acolo Dumnezeu era Cel care îndemna prin „solii Săi, trezindu-i de dimineață și trimițându-i”; dar aceștia nu au întâlnit decât batjocuri și zeflemisiri până ce „n-a mai fost vindecare” și El „a făcut să se scrie împotriva lor împăratul caldeenilor”. Aici istoria face un pas înainte și „Fiul preaiubit” este trimis, doar pentru a fi aruncat afară din vie și omorât. Din această cauză, o pedeapsă mai rea decât sosirea caldeenilor avea să vină peste ei. Psalmistul profețise că „Piatra” lepădată va deveni „cap de unghi”, și Isus adaugă că „Oricine va cădea pe piatra aceea va fi sfărâmat, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (versetul 18). În acel moment, se loveau de Piatră, cum declară Romani 9:32. Căderea Pietrei peste ei și peste puterile națiunilor va avea loc la a doua venire, cum arată Daniel 2:34.

Principalii preoți și cărturari simt intenția și autoritatea cuvintelor Domnului, cum vedem în versetul 19; dar aceasta nu face decât să-i ațâțe să se împotrivescă în chip mai hotărât. Și trimit oameni vicleni și mișei ca, dacă este posibil, să-L prindă în cursă în cuvintele Lui. Ei vin către Domnul și îl întreabă dacă se cuvine să plătească tribut Cezarului; fariseii și irodienii găsesc aici prilejul să se alieze, uitând animozitatea lor reciprocă într-o ură comună față de Domnul.

Întrebarea pe care o pune Domnul: "Pentru ce Mă ispițiți?" (versetul 23) arată că El cunoștea perfect viclenia lor. Cere să vadă un dinar – și aceasta arată în ce sărăcie a trăit. Inscriptia de pe acesta din urmă arată că sunt supuși Cezarului. Domnul răspunde atunci că trebuie să dea Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Pentru că nu dăduseră lui Dumnezeu ce I se cuvenea, Cezarul dobândise asupra lor drepturile lui de cuceritor. Toate acestea erau atât de incontestabile, încât acești oameni care vorbeau perfid au fost reduși la tăcere înaintea remarcii pe care le-a făcut-o.

Întrebarea prin care saducheeii gândeau să-L prindă pe Domnul în cursă se datora ignoranței lor. Fără îndoială îi lăsaseră adesea perplecși pe farisei cu această întrebare, dar aceștia nu aveau mai multă lumină decât saducheeii asupra punctului esențial pe care Domnul îl face atât de clar. El opune „veacul acesta” și „veacul acela”. Ori va fi partea onorată de a fi „Socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela” (versetul 35) ca oameni trăind pe pământ, fără a trece prin moarte și înviere dar cei care vor avea parte „de veacul acela și de învierea dintre morți” (versetul 35) vor cunoaște condiții de viață complet noi. Vor fi nemuritori ca îngerii, și căsătoria nu le va fi destinată. Domnul începe aici să facă să aducă „la lumină viața și neputrezirea” (2 Timotei 1:10); și în consecință, întrebarea saducheeilor care, în ignoranța lor, părea să nu aibă răspuns, devine pur și simplu ridicolă.

Domnul își completează răspunsul și aduce dovada învierii pornind de la Exod 3:6. Dacă pentru Dumnezeu, patriarhii erau vii la secole după moartea lor în această lume (în acest veac), învierea lor finală este sigură. Astfel, El răspunde nu numai la întrebarea absurdă a saducheeilor, ci și la necredința care se afla în spatele întrebării lor. Și răspunde cu asemenea autoritate încât chiar un cărturar este împins la admirație și aprobare și se tem toți să-L mai pună întrebări.

Domnul pune atunci, la rândul Lui, această întrebare importantă, bazată pe Psalmul 110. Matei relatează că nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt (Matei 22:46). Numai credința putea, credința care înțelegea gloria divină a lui Hristos; și ei înșiși nu aveau credință. Rămân tăcuți în necredința lor tenace. Să răspundă la întrebarea Lui, nu pot; să-L pună alte întrebări, nu îndrăznesc.

Nu-l rămâne Domnului decât să demaște acești oameni răi, și o face în puține cuvinte, um relatează ultimele două versete ale capitolului. Erau fățarnici de cea mai joasă speță; se slujeau de religie ca de o haină pentru a acoperi prea marea lor grijă de sine și lăcomia. Domnul îi demască și rostește condamnarea lor. Nu vorbește de o pedeapsă mai lungă, ca și cum judecata ar fi limitată de timp și nu eternă. Ci vorbește de o sentință mai aspră, arătând că judecata va diferi în ce privește severitatea ei. Vor primi „o sentință mai aspră” (versetul 47).

Apoi, ridicând privirea, vede pe unii din acei bogați care își aruncau cu ostentație darurile în visteria templului, și printre aceștia o văduvă săracă, aruncând cei doi bănuți ai ei. Nu trebuie să despărțim în mintea noastră aceste prime versete din capitolul 21 de ultimele două versete din capitolul precedent. Văduva era precum se pare una dintre cele a cărui „casă” fusese devorată; totuși, în loc să se plângă, aruncă ultimii ei doi bănuți în visteria templului. În aceste circumstanțe, darul ei era cu adevărat foarte mare, cum declară Domnul. Ea merge până la limita extremă: aruncă tot ce avea.

Nu trebuie nici să despărțim acest incident mișcător de versetele care urmează, în particular de versetul 6. Văduva își exprimă evlavia față de Dumnezeu aruncându-și cei doi bănuți ai ei în colecta pentru întreținerea clădirilor templului; totuși Domnul continuă prezicând distrugerea totală a acestuia. Sanctuarul era pus deoparte, pentru că Domnul era acolo. Dumnezeu era în Hristos, nu în templul lui Irod. În înțelegerea acestor lucruri, această văduvă rămâne, cum am spune, în urma vremii sale; totuși aceasta nu micșorează aprobarea Domnului cu privire la darul ei. Face cu adevărat caz de consacrarea totală a unei inimi, chiar dacă expresia ei nu este marcată de o inteligență perfectă. Aceasta ar trebui să ne fie o mare încurajare. Luca ne dă acum discursul profetic al Domnului. Relatează partea acestuia care răspunde în mod special întrebării ucenicilor, dată în versetul 7. Cum arată relatarea lui Matei, întrebarea lor și răspunsul Domnului cuprindeau, amândouă, mult mai mult ce relatează Luca. Aici întrebarea se referă la vremea distrugerii templului și la semnul care o va anunța. Răspunsul se împarte în două părți: versetele 8-24, evenimentele care vor duce la distrugerea Ierusalimului, călcat în picioare de romani; versetele 25-33, venirea Fiului Omului la sfârșitul veacului.

Este foarte remarcabil că Domnul prezintă tot subiectul, nu cu o profunzime de detalii care interesează curiozitatea noastră, ci ca profeții care sunt un strigăt de avertizare și care aduc învățături de cea mai mare importanță pentru ucenicii Săi. Totul este expus de o manieră care face apel la cunoștințele noastre și nu la curiozitatea noastră.

Prima parte a discursului, versetele 8-19, este consacrată unor învățături adresate ucenicilor în persoană. Domnul formulează cu siguranță profeții. Prezice:

1 - apariția falșilor cristoși; 2 - războaie și tulburări, în același timp cu evenimente extraordinare în lumea fizică înconjurătoare; 3 - apariția opoziției și a persecuției violente, mergând chiar până la moarte. Dar în fiecare caz, ucenicii sunt puși în gardă de avertizările Domnului. Nu vor trebui nici o clipă să se lase înșelați de falși cristoși, nici să-i urmeze. Nu vor trebui să se lase înspăimântați de văltoarea violenței oamenilor, nici să-și închipuie că aceste tulburări vor însemna că sfârșitul este aproape. Vor trebui să accepte persecuția ca prilej de mântuire, și înaintea dușmanilor lor, nu vor trebui să se bazeze pe o apărare pregătită dinainte, ci pe înțelepciunea supranaturală care le va fi acordată la momentul potrivit. Scopul versetului 18 este evident de a-i face să înțeleagă în ce fel personal și intim Dumnezeu va avea grijă de ei. Ultimele cuvinte din versetul 16 arată că aceasta nu vrea să spună că toți vor scăpa: dar chiar dacă erau omorâți, vor fi toate în folosul învierii. Îndurând încercarea cu răbdare, ajungeau la țintă, fie în viață, fie în moarte. Acesta pare să fie sensul versetului 19. Vedem în Fapte cum aceste lucruri s-au împlinit în cazul apostolilor.

Apoi, în versetele 20-24, Domnul prezice pustiirea Ierusalimului. Nimic nu se spune aici cu privire la ilustrarea „urâciunii pustiirii”, pentru că aceasta nu trebuie să vină decât la sfârșitul vremii păgânilor: toate lucrurile pe care Domnul le menționează au fost împlinite când Ierusalimul a fost distrus de romani. Atunci cetatea a fost înconjurată de oștiri. Atunci cei care crezuseră cuvintele lui Isus au fugit în munți, și au scăpat astfel de ororile asediului. Atunci au început pentru iudei „zile de răzbunare” (v. 22), care nu vor lua sfârșit pentru ei decât când toate lucrurile prezise vor fi împlinite. Atunci a început lungă captivitate care a continuat și va continua, cu Ierusalimul călcat în picioare de națiuni, până la sfârșitul timpurilor națiunilor. Aceste timpuri au început când Dumnezeu l-a ridicat pe Nebucadnețar, care l-a scos din stăpânire pe ultimul împărat din linia lui David, și se vor termina prin zdrobirea stăpânirii națiunilor la arătarea lui Hristos.

În consecință, versetul 25 ne transportă direct până la timpul sfârșitului, și vorbește de lucruri care vor precede cu puțin venirea Sa. Vor fi semne în cer, și necaz mare și mânie pe pământ, marea și valurile simbolizând mulțimile într-o stare de necaz și de agitație violente. De aceea oamenii vor muri „de frică și în așteptarea celor care vin” (v.26). În fața stării de lucruri care domnește pe pământ în momentul în care scriem aceste rânduri, nu este greu să înțelegem evenimentele pe care Domnul le prezice astfel. Este timpul când Domnul va clătina și cerurile și pământul, cum a profețit Hagai, și când vor rămâne numai lucrurile care nu pot fi clătinate (Hagai 2:6). Toate acestea vor duce la arătarea publică a Fiului Omului „cu putere și cu glorie mare” (v. 27). Ziua sărăciei Lui va fi trecut, ca și ziua răbdării Lui; și ziua puterii Lui, de care vorbește Psalmul 110, va fi acolo în plinătatea ei. Înainte de venirea Lui, inimile neconvertiților vor fi pline de groază; când va fi venit, cele mai rele temeri ale lor se vor fi împlinit, și „toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui” (Apoc. 1:7).

Dar pentru sfinții Săi, venirea Domnului va îmbrăca un alt aspect, după cum suntem fericiți să citim în versetul 28. Pentru ei este răscumpărarea finală, când toată creația va fi eliberată de robia stricăciunii. Lucrurile fiind astfel, primele semne ale venirii Lui trebuie să ne umple de o speranță fericită. Trebuie să privim în sus, pentru că ce vine după, eveniment de mare importanță, trebuie să pornească de la dreapta lui Dumnezeu, unde este așezat Domnul. Trebuie să ne ridicăm capetele, departe de a le coborî din descurajare sau din teamă. Chiar lucrurile care sperie lumea trebuie să-l umple pe credincios de o speranță sfântă. Apoi vine scurta parabolă a smochinului. Să remarcăm că este prezentată ca „parabolă”, nu ca o simplă ilustrație. Smochinul îi reprezintă pe evrei ca națiune. De secole sunt în stare de moarte, ca națiune (*), și când în sfârșit vor fi semne ale unei renașteri naționale a Israelului, și deopotrivă semne ale unei renașteri a altor „copaci” de naturalisme vechi, vom putea recunoaște că „vara” milenară este aproape. Până ce va veni acest moment, „această generație” nu va trece; prin „această generație”, Domnul semnifică, credem noi, această „generație stricată... în care nu este credincioșie”, de care a vorbit Moise în Deuteronom 32:5, 20. Când împărăția va fi întemeiată, această generație va fi trecut.

(*) Acest studiu a fost scris înainte de al doilea război mondial, și deci înainte de înființarea statului Israel.

Profeția Domnului pe care Luca o relatează pe scurt se termină prin declarația solemnă că sunt adevărate și sigure cuvintele Lui. Orice cuvânt care iese de pe buzele Lui este plin de sens, încărcat de anunțarea unui eveniment viitor, și are mai multă stabilitate decât cerurile și pământul. De aceea versetul 33 ne prezintă gândul uimitor că au o permanență cuvintele gurii Lui pe care lucrările mâinilor Lui nu o au.

Domnul termină făcând încă o dată apel la conștiința ucenicilor Săi, și la a noastră de asemenea. Nu există îndoială că aceste trei versete 34, 35, 36 se aplică în special sfinților care vor fi pe pământ imediat înainte de arătarea Lui, dar îl interpelează și pe credinciosul de astăzi. O mulțime de plăceri ni se oferă și putem ușor să le folosim în exces și să ne lăsăm acaparați de ele. Pe de altă parte, nu au fost niciodată pericole mai numeroase și mai mari la orizont, și inimile noastre pot fi zdrobite de presentimente sumbre, astfel încât să pierdem din vedere ziua care se apropie. Se poate să fim atât de ocupați de faptele și gesturile dictatorilor și de cursul evenimentelor din lume, încât venirea Domnului se estompează în inimile noastre. Să luăm pentru noi acest cuvânt: „Vegheați deci, rugați-vă în orice timp” (v. 36). Atunci vom fi cu totul vigilenți, și gata să primim pe Domnul când va veni.

În ultimele versete ale capitolului, Luca ne amintește că Domnul, care prezisese astfel întoarcerea Lui, era încă Cel respins. Ziua, în timpul acestei ultime săptămâni, vestește cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu; noaptea, neavând locuință proprie, rămâne pe muntele Măslinilor.

Cu acest capitol, ajungem la ultimele scene din viața Mântuitorului nostru. Paștele nu era numai o mărturie permanentă a eliberării lui Israel din țara Egiptului, ci și o imagine a marii jertfe care era încă viitoare. Acum, în sfârșit, momentul crucial se apropie, și „Hristos, Paștele nostru” va fi jertfit pentru noi, chiar în timpul paștelui. Căpeteniile religioase complotau, întrebându-se cum îl puteau omorî, în ciuda faptului că mulți din popor îi erau favorabili. Satan le inspira această ură, și Satan le-a dat instrumentul pentru a-și satisface dorințele.

Ioan, în Evanghelia lui, îl demască pe Iuda, înainte de sfârșit. În capitolul doisprezece, ne spune că, devorat de poftă, devenise un hoț. În capitolul treisprezece, ne spune și momentul exact când Satan a intrat în el. Luca relatează acest fapt teribil în mod mai general; și arată că prințul puterilor întinericului considera că a complota moartea lui Hristos era o lucrare de o asemenea importanță încât nu trebuia încredințată nici unei puteri inferioare: se va ocupa el însuși de această problemă. Totuși întreprinde această sarcină spre propria lui ruină. Acordul între Iuda și căpeteniile religioase a fost reglat cu ușurință. Erau roși de invidie, și Iuda era ros de dragostea de bani.

De multe secole, paștele era respectat cu mai multă sau mai puțină credincioșie, cum avea să fie respectat, în deplina lui semnificație, pentru ultima oară. În decursul a douăzeci și patru de ore, lumina sa a pălit sub strălucirea Antitipului său, când adevăratul Miel al lui Dumnezeu a murit pe cruce. Este un fapt remarcabil că ultima oară când a fost sărbătorit paștele în deplina lui semnificație, era acolo, pentru a lua parte la el, Cel care îl instituisese, Omul desăvârșit, sfânt, care era „Egalul” Domnului. El cere să fie pregătit paștele, și hotărăște locul exact unde vor trebui să-l mănânce. Clipa, felul, locul, totul este stabilit de El. Alegerea nu depinde de ucenici, ci de Domnul, cum arată versetul 9.

Preștiința Domnului se arată în chip uimitor în versetul 10. Ducerea apei era sarcina femeilor; un om ducând un ulcior cu apă nu se vedea des. Totuși Domnul știa că va fi un om îndeplinind această acțiune neobișnuită, și că Petru și Ioan îl vor întâlni în clipa când vor intra în cetate. Știa și că stăpânul casei va răspunde mesajului divin adus de ucenici în Numele Învățătorului. Fără îndoială, îl cunoștea pe Învățător ca fiind Învățătorul lui; cu alte cuvinte, făcea parte dintre oamenii evlavioși din Ierusalim care recunosteau drepturile Domnului și Acesta știa cum să ajungă la el. Acest om a avut privilegiul de a pune o cameră la dispoziția Celui care nu avea o casă a Lui, și când a sosit ceasul, Domnul s-a așezat la masă cu ucenicii.

În relatarea pe care o dă Luca, distincția între cina paștelui, și cina pe care a instituit-o Domnul este foarte clară: versetele 15-18 vorbesc despre paște, și versetele 19-20 vorbesc despre cină. Cuvintele Domnului cu privire la paște arată că această veche ordine a lucrurilor ajunge la sfârșit. Suferințele Domnului vor însemna împlinirea ei; și când, în sfârșit, o rămășiță a lui Israel, cruțată, va intra în binecuvântarea (mileniului, va fi pentru că va fi la adăpost sângelui lui Hristos). Cât despre pahar (versetul 17), nu pare să fi făcut parte din paște așa cum îl instituisese Moise și Domnul, în mod vădit, nu l-a băut. În loc de aceasta, arată că ziua bucuriei Lui, care simbolizează rodul viței nu va veni decât în împărăția viitoare.

Apoi Domnul instituie propria Lui cină în memoria morții Lui, pâinea simbolizând trupul Lui, și paharul, sângele Lui vărsat. Relatarea este foarte scurtă, și pentru a avea deplina ei semnificație, trebuie să citim 1 Corinteni 10 și 11. „În amintirea Mea” (versetul 19), pe aceasta insistă Domnul în acel moment, și doriți îndelungatei Lui absențe, putem să-l înțelegem importanța. De-a lungul secolelor, amintirea morții Lui ne rămâne, mărturie permanentă a dragostei Lui. Versetele care urmează (21-27) mărturisesc nebulia și slăbiciunea găsite printre ucenici. Mânia celui care avea să-l vândă pe Domnul era cu El la masă și El știa, deși ceilalți ucenici nu erau conștienți de aceasta. Fusese și o ceartă între ei, fiecare dorind locul dintâi, și aceasta tocmai când Învățătorul și Domnul lor avea să ia ultimul loc. Așa este, vai! inima omului, chiar la sfinți. Aceasta servește totuși pentru a face să reiasă foarte clar diferența fundamentală dintre ucenic și lume. În lume, se face cunoscută și se menține măreția luând locul stăpânului, pentru creștin, măreția constă în a lua locul slujitorului. În acest domeniu, Isus însuși arată preeminența Lui. Puține cuvinte „Sunt în mijlocul nostru ca Cel care slujește” (versetul 27). Așa fusese viața Lui de har în desăvârșie; și așa, în măsura supremă avea să fie moartea Lui.

Este de asemenea extrem de mișcător să vezi cum Domnul vorbește ucenicilor Săi în versetele 28-30. Erau într-adevăr nesăbuiți, și mintea lor era foarte departe de a Lui, totuși, cu ce bunăvoință pune în lumină ce fusese bun în ei. Au fost ferm atașați de El. În ciuda încercărilor Lui și, suferința supremă, a respingerii Lui, perseveră cu El. Aceasta El nu o va uita niciodată, și va fi o răsplată bogată în împărăție. În ziua care vine, va lua stăpânirea împărăției pentru Tatăl Său, o va lua în stăpânire cu sfinții Lui, și acești ucenici vor avea un loc de cinste foarte special. La lumina acestei declarații pline de har, au trebuit cu siguranță să simtă cât de meschină și de demnă de dispreț fusese cearta lor de mai înainte, cu privire la un loc de întâietate. De am putea avea asemenea sentimente!

Apoi în versetele 31-34 vine avertizarea specială a Domnului pentru Petru, care gândea și lucra potrivit cărnii, de aceea Isus îl cheamă cu numele care era al său potrivit cărnii, și repetarea acestuia traduce urgența avertizării Lui. Încrederea în sine era o trăsătură a caracterului său, ca și dorința unui loc de întâietate, și această îl face vulnerabil la atacurile lui Satan; totuși mijlocirea Domnului îl va birui; era acolo grâu, nu numai bălota de fân. Acest grâu va rămâne când ciurul va fi trecut.

Cele patru versete următoarele, 34-38, au fost adresate tuturor ucenicilor. Trebuiau să aducă mărturie că avuseseră totul din plin ca rezultat al puterii Lui, deși fuseseră trimiși fără resurse omenești. Și le vestește că moartea și plecarea Sa vor duce la o altă ordine de lucruri. Oamenii îi vor socoti printre nelgiuții acestei lumi, dar lucrurile care îl priveau se sfârșeau într-o altă lume. Va fi ridicat la cer și ucenicii Lui vor fi lăsați pentru a fi martorii Lui; vor trebui să reia mersul obișnuit al acestei lumi. Reacția lor la aceste cuvinte arată că însușindu-și întocmai un mic detaliu, riscau tare să nu priceapă sensul a ceea ce spunea El; de aceea, pentru moment, nu mai vorbește despre aceasta.

Până în prezent, a fost vorba de felul în care dragostea Lui s-a ocupat de ai Săi; acum vedem desăvârșirea umanității Lui desfășurată înaintea Tatălui; toată amărăciunea acestui pahar de judecată pe care trebuia să-l bea; și desăvârșirea Lui deplină se arată în faptul că, deși cuprins de neliniște, Se consacră oricât ar costa, împlinirii voii Tatălui Său. Luca, singurul dintre evangheliști ne vorbește de îngerul care apare pentru a-L întări. Aceasta pune în relief realitatea umanității Lui, în acord cu caracterul particular al acestei Evanghelii. La fel, sudoarea Lui devenind ca picături mari de sânge, nu este menționată decât în această Evanghelie. În comuniune cu Tatăl va cunoaște El oroarea a ceea ce este înaintea Lui.

Ultimele scene încep la versetul 47. Și acum, totul este calm și har din partea Domnului, totul este confuzie și agitație din partea prietenilor, adversarilor și chiar a judecătorilor Săi. Comuniunea din grădină a condus la calm în ceasul mare al încercării. Iuda atinge culmea fătărniceii trădându-și Învățătorul cu un sărut. Petru folosește una dintre cele două săbii pe care ucenicii le menționaseră, pentru un act de violență viciat în concepția sa și în privința celui împotriva căruia era făcut. Ceea ce Petru face în violența sa, Domnul desface imediat în harul Lui. Trebuia ca violența să fie lăsată mulțimii venite cu săbii și ciomege. Era ceasul lor, și ceasul în timpul căruia puterea întinericului avea să se desfășoare. Pe acest întunecat fundal, Domnul își desfășoară harul Său.

Urmează acum relatarea căderii lui Petru. Calea pentru aceasta fusese pregătită de dorința pe care o avusese de curând pentru primul loc, de încrederea lui în sine, apoi de actul său de violență. Acum, el îl urmează de departe; se găsește în curând printre dușmanii Învățătorului Său. Satan pregătește cursa cu o abilitate desăvârșită. Mai întâi servitoarea, apoi celelalte două persoane afirmă că îl recunosc, și aceasta îl duce pe Petru la negări din ce în ce mai energice; Luca nu ne spune totuși cum începe să blesteme și să jure. Aceasta, după toate, de mică însemnătate. Faptul principal este că L-a renegat pe Domnul lui. În acest moment precis, exact cum prezisese Isus, a cântat cocoșul; și Domnul, întorcându-Se, l-a privit pe Petru. Ce exprima această privire, nu putem ști, dar a fost atât de elocventă pentru ucenicul căzut încât acesta a părăsit tovarășia vrăjmașilor Învățătorului său, și a plâns cu amar. Iuda a fost plin de remușcări, dar nu citim că ar fi plâns. Lacrimile amare ale lui Petru sunt o mărturie că, în ciuda a toate, îl iubea cu adevărat pe Domnul său, și că a lui credință nu avea să ia sfârșit. Eficacitatea rugăciunii și privirii Domnului începea să se facă simțită.

Această Evanghelie face să înțeleagă că procesul lui Isus se împarte în patru părți. În primul rând, a fost interogatoriul înaintea principalilor preoți și cărturari, când căutau un pretext plauzibil pentru a-L condamna pe Domnul la moarte. Această relatare cuprinde ultimele două versete ale capitolului, și este dată pe scurt. Se vede clar totuși că L-au condamnat pe Isus după ce El însuși a mărturisit clar cine era. Ei contestă că El este Hristosul, și răspunsul Domnului arată că știa că erau nehotărâți, în necredință și încăpățânarea lor, să-L condamne.

În ciuda acestui lucru, El afirmă că este Fiul Omului, care va exercita în curând chiar autoritatea lui Dumnezeu și aceasta ei o interpretează ca antrenând și pretenția Sa de a fi Fiul lui Dumnezeu; ceea ce este într-adevăr. Și răspunsul Lui: „Voi ziceți că Eu sunt” (versetul 70), este un „Da” categoric. Pentru că afirmă că este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, L-au condamnat la moarte.

Apoi, în al doilea rând, ei îl conduc pe Pilat pentru a obține de la guvernatorul roman autorizația de a executa această sentință. Aici acuzatorii își schimbă complet argumentele și îl acuză pe Isus de a fi un răzvrătit și un rival al Cezarului. Isus mărturisește că este Împăratul iudeilor, cu toate acestea Pilat îl declară nevinovat. Această declarație ar putea părea surprinzătoare, dar Marcu ne îngăduie să aruncăm o privire în spatele scenei, când ne spune că Pilat știa că ura violentă a conducătorilor religioși era inspirată de invidie. De aceea începe prin a refuza de a fi unealta ranchiunii lor, și profită de legăturile Domnului cu Galileea pentru a-L trimite la Irod. Acuzăția: „Agită poporul” (versetul 5), era într-adevăr adevărată; dar El vroia să-i ridice către Dumnezeu, nu să-i ridice împotriva Cezarului.

Există de asemenea, în al treilea rând, scurta înfățișare a Domnului înaintea lui Irod, care era nerăbdător să-L vadă, sperând să fie martor la ceva senzațional. Din nou, preoții de seama și cărturarii îl acuză cu vehemență, dar aici, în prezența acestui om rău, pe care îl tratase mai înainte ca „vulpe”, Isus nu răspunde nimic. Tăcerea Lui plină de demnitate îi incită doar pe Irod și pe soldați să părăsească orice aparență de a administra dreptatea, și se coboară la bătaie de joc și derâdere. În smerenia Sa, judecata Sa a fost retrasă.

În consecință, Irod îl trimite la Pilat, și aici începe a patra și ultima parte a procesului Său. Dar înainte de a ne vorbi de încercările pe care Pilat le va mai face pentru a-i potoli pe acuzatori și a-L elibera pe Isus, Luca ne relatează cum amândoi, Pilat și Irod, și-au îngropat vrăjmășia în acea zi, pentru a-L condamna. Aceeași tragedie s-a repetat deseori de atunci. Oameni complet diferiți prin caracterul lor și prin punctele lor de vedere au găsit un motiv de înțelegere în respingerea de către ei a lui Hristos. Irod se deda plăcerilor sale și era complet indiferent; Pilat, deși având un anumit înțeles a ceea ce era drept, era oportunist și deci gata să facă rău dacă aceasta îi aducea popularitate. Dar aici, aceste două personaje cad de acord.

Relatarea ultimelor scene ale procesului este dată pe scurt în versetele 13-26. Nu este prezentat nici măcar unul dintre cuvintele rostite de Domnul nostru: totul este prezentat ca o problemă între Pilat și poporul împins de preoții cei mai de seamă; cu toate acestea anumite puncte reies foarte clar. În primul rând, este mărturia repetată că Isus era nevinovat. Pilat declarase aceasta în timpul primului interogatoriu (versetul 4), și acum o repetă de două ori (versetul 14 și versetul 22), în sfârșit declară a patra oară ca fiind verdictul lui Irod (versetul 15). Dumnezeu are grijă ca să existe o mărturie bogată și oficială a acestui lucru. Apoi furia oarbă și irațională a acuzatorilor Lui este pe larg pusă în evidență. Ei se mulțumesc să ceară moartea lui cu strigăte puternice. Din nou, alegerea pe care o fac, mai degrabă decât să lase să fie eliberat Isus, reiese, clară precum cristalul. De două ori în aceste versete, numele Baraba este asociat cu delikte de răscoală și omor; adică era personificarea vie a două forme sub care răul este prezentat în mod atât de frecvent în Scripturi: stricăciunea și violența; sau, pentru a o spune în alt fel: vedem puterea lui Satan care lucrează și ca un șarpe și ca un leu care răcnește. În ultimul rând, vedem cum condamnarea lui Isus este rezultatul slăbiciunii judecătorului, care „pe Isus L-a lăsat în voia lor” (v. 25).

Scenele răstignirii ocupă versetele 27-49. Suntem uimiți de faptul că, de-a lungul acestor scene, nimic nu se petrece în mod obișnuit. Totul este neobișnuit, supranatural, sau cu privire la supranatural. Era cu totul obișnuit ca bocitoare profesionale să apară în asemenea ocazii, dar cu totul neobișnuit să li se impună să se plângă pe ele însele, sau să fie vestite de judecata viitoare. Isus însuși era pomul verde, conform Psalmului 1. În aceste versete, Dumnezeu prezice o flacără peste orice lemn verde și orice lemn uscat. Judecata a căzut peste „lemnul verde” când Hristos a suferit pentru noi. Când focul se va anunța în pădurea uscată a iudeilor apostatați, nu va fi stins.

Apoi rugăciunea lui Isus, în clipa în care îl răstigneau, era cu totul neașteptată și neobișnuită. Îi cere Tatălui, în realitate, ca păcatul poporului să fie socotit nu crimă, pentru care nu există iertare, ci ca omucid comis din greșeală, pentru ca, în ciuda a toate, o cetate de scăpare să fie accesibilă, chiar și pentru ucigașii Lui. Se trăiește un răspuns la această rugăciune, vreo cincizeci de zile mai târziu, când Petru a predicat la Ierusalim mântuirea prin Hristos înviat, și trei mii de suflete au alergat către scăpare. Această rugăciune era neobișnuită pentru că era rodul îndurărilor divine așa cum nu se mai văzuse niciodată înainte.

Purtarea diferitelor persoane implicate în răstignirea Domnului a fost neobișnuită. Nu este curent ca oamenii să acopere cu sarcasme și insulte nici chiar pe cei mai răi criminali care suferă pedeapsa capitală. Aici, toate clasele societății au făcut-o, chiar și conducătorii, soldații, și unul dintre răufăcătorii care suferea pedeapsa lângă Domnul. Puterea diavolului și a întunericului pusese stăpânire pe ei toți.

Inscripția făcută de Pilat era neașteptată. După ce L-a condamnat pe Domnul ca fals pretendent la regalitate printre iudei, scrie un titlu care îl proclama Împăratul iudeilor, și cum arată o altă Evanghelie, refuză să îl schimbe. Dumnezeu lucra acolo după suveranitatea Lui.

Convertirea bruscă a celui de al doilea tâlhar a fost complet supranaturală. Se condamnă pe el însuși și îl îndreptățește pe Isus. După ce L-a îndreptățit, îl recunoaște ca Domn și proclamă – de fapt, dacă nu explicit – convingerea Lui că Dumnezeu îl va învia dintre morți pentru a-i da un loc în Împărăția Lui. Îndeplinește cele două condiții din Romani 10:9; numai că el credea că Dumnezeu îl va învia din morți, în loc să creadă, ca noi, că Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Credința tâlharului care murea era o bijuterie de prima calitate, după care credința noastră de azi își pierde strălucirea. Este mult mai remarcabil să crezi că un lucru se va împlini cu siguranță, când nu a avut încă loc, decât să

crezi un lucru s-a împlinit când a avut deja loc. Și în plus, era cu totul neobișnuit ca un răufăcător să vrea ca Împăratul să-Și amintească de el, când Împărăția Lui va fi întemeiată. De obicei răufăcătorii o șterg pe furiș în umbră, vrând să se facă uitați de autorități. Dorința lui ca Isus să-Și amintească de el arată ce a lui credință în harul Domnului care suferea egala credința lui în gloria Sa viitoare.

Răspunsul lui Isus la rugăciunea tâlharului este minunat și neaștept, într-adevăr! Nu numai în Împărăția viitoare, ci chiar în acea zi, avea să experimenteze harul care va lucra dincolo de moarte, ducând duhul lui răscumpărat în compania lui Hristos în paradis. Ori paradisul și al treilea cer sunt identificate în 2 Corinteni 12:2-4. Aceste cuvinte ale Domnului sunt prima descoperire explicită a faptului că, de îndată ce survine moartea, duhurile sfinților sunt introduse într-o stare constientă de fericire netulburată cu Hristos.

Dacă totul era neobișnuit pe plan omenesc, când a murit Isus, au fost și intervenții supranaturale din partea lui Dumnezeu. Versetele 44 și 45 ne vorbesc de ele. În cele trei ceasuri cele mai luminoase ale zilei, țara a fost scufundată în întuneric, soarele fiind întunecat. Era ceva foarte potrivit situației, pentru greutatea păcatului nostru în acea clipă. Pe de altă parte, perdeaua templului a fost ruptă de o mână divină, arătând prin aceea că perioada regimului vizibil al templului luase acum sfârșit, și că drumul pentru a intra în locul preasfânt avea să fie arătat: a se vedea Evrei 9:8. Adevăratul nostru „soare” a fost acoperit pentru un timp, suferind judecata noastră, pentru ca să nu fie perdeă între noi și Dumnezeu.

Luca nu relatează strigătul Mântuitorului cu privire la părăsirea de către Dumnezeu, scos la puțin timp de momentul când întunericul dispărea, nici strigătul de biruință: „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30), deși relatează într-adevăr că a strigat „cu glas tare” și că apoi, ultimele Sale cuvinte au fost: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez duhul.” (versetul 46). În aceste ultime cuvinte de pe cruce, Îl vedem pe Cel care, de-a lungul întregului Său drum, fusese caracterizat de supunerea Sa față de voia lui Dumnezeu, terminând acest drum ca om desăvârșit și dependent. După ce a spus aceasta, și-a dat duhul. Cu toate acestea, vedem ca este mai mult decât un Om, pentru că la un moment dat, strigă cu glas tare, cu vigoare intactă, și în clipa următoare este mort. Din toate punctele de vedere, moartea Lui a fost o moarte supranaturală.

Centurionul care, în virtutea funcțiilor lui oficiale, a fost martor la această scenă, dă mărturie despre aceasta. Chiar mulțimile pe care o curiozitate morbidă le adunase, se simt indispuse sub efectul temerii și a presentimentelor întunecate; și cei care erau prietenii Săi se îndepărtează. Centurionul devine un al patrulea martor al desăvârșirii lui Isus, după Pilat, Irod și tâlharul pe moarte.

Scrierile profetice spusese: „Ai îndepărtat de la mine pe prieteni și tovarăși” (Psalmul 88:18); dar spusese de asemenea: „El a fost cu cel bogat în moartea Lui” (Isaia 53:9). Dacă versetul 49 ne dă împlinirea uneia dintre aceste profeții, versetele 50-53 ne dau împlinirea celeilalte. În toate situațiile critice, Dumnezeu are ca rezervă o unealtă pentru a-Și executa planurile și a-Și împlini Cuvântul. Iosif este menționat în cele patru Evanghelii, și Ioan ne informează că, până în acel moment, era ucenic în taină, de teama iudeilor. Acum acționează cu îndrăzneală când toți ceilalți sunt intimidați; și mormântul nou, fără pată, este disponibil pentru a primi trupul sfânt al Domnului. Nu a existat astfel nici cel mai mic contact prin care ar fi putut vedea putrezirea. Oamenii hotărâseră astfel, dar Dumnezeu, cu seninătate, Își îndeplinește Cuvântul.

Sfârșitul capitolului 23 și începutul capitolului 24 arată clar că nici unul dintre ucenicii Domnului nu se așteaptă cu nici un chip la învierea Sa. Aceasta face mărturia cu atât mai însemnată și mai convingătoare. Ucenicii nu erau nici exaltați, nici vizionari, nici conduși să creadă orice, ci erau mai degrabă cu o minte materialistă, și descurajați, înclinați să se îndoiască.

Femeile ne sunt prezentate mai întâi. Gândurile lor se mărgineau la circumstanțele unei înmormântări obișnuite. Mintea lor era ocupată de mormânt, de trupul Domnului, și de miresmele și mirurile care se obișnuia să fie folosite. Cu toate acestea, sabbatul iudaic era acolo, și le întrerupea activitățile – aceasta venea de la Dumnezeu, pentru că activitățile lor erau cu totul inutile, și în momentul în care ar fi putut să reia, trupul Domnului nu mai era acolo. În locul trupului mort, găsesc doi bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare, și aud din gura lor că Domnul este acum „Cel viu” (versetul 5) și nu mai este printre cei morți. Astfel prima mărturie a învierii Sale vine din gura îngerilor. O a doua mărturie se găsește în cuvintele pe care le rostise El Însuși în timpul vieții Sale. Prezisesse moartea Sa și învierea Sa. Când le sunt amintite aceste cuvinte, ele și le amintesc.

Femeile se întorc și povestesc toate aceste lucruri celor unsprezece; adică le prezintă mărturia îngerilor, cuvintele Domnului Însuși, și de asemenea mărturia propriilor lor ochi: trupul Domnului nu este în mormânt; totuși ei nu le cred. Un sceptic modern ar putea numi astfel de lucruri „basme”; ei bine, exact astfel le primău ucenicii. Petru, totuși, cu obișnuitul său caracter impulsiv, merge puțin mai departe. Aleargă la mormânt pentru a vedea el Însuși, și ce vede confirmă cuvintele lor. Totuși în mintea lui s-a produs uimire, mai degrabă decât credință.

Relatarea următoare ne aduce la după-amiaza zilei de înviere, și Luca ne dă în detaliu povestea a doi ucenici care se duceau pe câmpuri, la care Marcu face doar scurta aluzie din versetele 12 și 13 din ultimul său capitol. Acest episod ne dă o cuprindere pe scurt foarte uimitoare a stării de spirit care îi caracteriza și, fără nici o îndoială, îi reprezentau și pe alții în aceasta.

Acești doi ucenici se îndepărtau vădit de Ierusalim pentru a se întoarce acasă, dezamăgiți și descurajați la extrem. Nutriseseră speranțe fierbinți centrate asupra lui Mesia, și credeau a-L fi găsit în Isus. Pentru ei, Isus din Nazaret era „profet puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor” (versetul 19); și este clar că acolo se oprea credința lor. Nu vedeau încă în El pe Fiul lui Dumnezeu, pe care moartea nu-L putea ține, și de aceea, pentru ei, moartea Lui era sfârșitul întristător al vieții Lui. Credeau cu adevărat că era „Acela care va răscumpăra pe Israel” (v. 21), dar atunci, pentru ei, aceasta vroia să însemne a-i elibera prin puterea Lui, de puterea tuturor dușmanilor națiunii lor, mai degrabă decât a-i elibera pentru Dumnezeu prin sângele Lui. Moartea Sa le nimicise speranța acestei eliberări în putere și în glorie. Această decepție venea din faptul că nutriseră speranțe care nu erau întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Se așteptau la glorie fără suferințe.

Putem găsi astăzi un mare număr de credincioși care s-au îndepărtat în lume în chip destul de asemănător. Și ei s-au îndepărtat pentru că erau dezamăgiți, și sunt dezamăgiți pentru că nutreau speranțe false. Aceste speranțe au putut fi centrate pe lucrarea creștină și cuceririle Evangheliei, sau pe vreun grup sau ceată de credincioși cu care erau legați, sau poate asupra lor înșiși, sfințenia și puterea vieții lor personale. Oricum ar fi, lucrurile nu s-au petrecut cum socoteau, și se găseau în descurajarea cea mai adâncă. Cazul lui Cleopa ne va ajuta să diagnosticăm grijile lor. În primul rând, pot avea, ca el, un mic „Israel” care le absoarbe gândurile. Dacă Israel ar fi fost eliberat, cum sperase Cleopa, ar fi fost foarte vesel; acum nu așa stăteau lucrurile, își pierduse fervoarea și interesul. Trebuia să învețe că, deși Israel fusese chiar în centrul micului tablou luminos pe care și-l zugrăvisese în imaginație, nu era în centrul tabloului lui Dumnezeu. Tabloul lui Dumnezeu este adevărat, și centrul lui Hristos, înviat dintre cei morți.

Când Isus li S-a alăturat, i-a făcut să se exprime și le-a câștigat încrederea, le-a prezentat nu lucruri care priveau Israelul, ci „cele despre El” (v.27), despre EL ÎNSUȘI. Un remediu sigur împotriva dezamăgirilor este să-l dăm lui Hristos tot locul cu care este ocupată mintea noastră: nu lucrarea, nici chiar lucrarea creștină, nu frații, nici chiar biserica, nici eul în oricare dintre numeroasele lui forme, ci Hristos.

Cu toate acestea, era un al doilea punct. Este adevărat că speranțele false ale lui Cleopa, care erau cauza dezamăgirii lui, izvorăseră din faptul că se gândea prea mult la Israel și prea puțin la Hristos; totuși această scară de valori eronată provenea de la lectura incompletă a Vechiului Testament. Versetul 25 arată că, pentru că erau nepricepuți și înceți cu inima, aceasta îi condusese la a neglija anumite părți ale Scripturilor. Credeau unele dintre lucrurile pe care le spusese profeții – aceste lucruri plăcute, evidente, ușor de înțeles cu privire la gloria lui Mesia – în timp ce puneau deoparte și neglijau prezicerile suferințelor Sale, care fără nici o îndoială, le păreau misterioase, ciudate și greu de înțeles. Chiar lucrurile pe care le neglijaseră erau tocmai ce i-ar fi cruțat penibila experiență prin care treceau. Vorbindu-le, Domnul insistă de trei ori asupra importanței Scripturii întregi, versetele 25 și 27. Se poartă cu ei astfel încât să-i facă să înțeleagă că moartea și învierea Sa erau temelia, arătată dinainte, a oricărei glorie care era încă viitoare. „Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea?” (versetul 26) Ba da, cu siguranță! Și pentru că trebuia să sufere, suferise.

Ce etapă extraordinară a trebuit să fie aceea! Odată sosiți, nu au putut îndura gândul de a se despărți de acest tovarăș neașteptat; Îl roagă stăruitor să nu-i părăsească. Intrând pentru a rămâne cu ei, ia prin urmare locul care este al Său de drept. Trebuie să fie Cel care primește, care conduce și de asemenea care binecuvântează; de aceea „li s-au deschis ochii și L-au recunoscut” (v. 31). Ce bucurie pentru inimile lor când, deodată, îl deosebesc pe Domnul lor înviat!

Dar de ce a dispărut dinaintea ochilor lor chiar în clipa în care Îl recunoscuseră? Fără îndoială, pentru același motiv care Îl făcuse să-i spună Mariei să nu-L atingă, la începutul aceleiași zile (de văzut Ioan 20:17). Vroia să le arate, de la început, că prin învierea Sa, era într-o situație nouă și că în consecință, trebuia o bază nouă pentru relațiile lor cu El. Cu toate acestea, scurta viziune a Domnului pe care au avut-o, adăugată explicației pe care le-a dat-o tuturor profețiilor din Scriptură a avut efect. Sunt complet transformați. O lumină nouă s-a ridicat pentru ei; noi speranțe au apărut în inima lor; terminate sunt descurajarea și dorința lor de a se izola. Deși era noapte, reiau drumul către Ierusalim, pentru a căuta tovărășia celorlalți ucenici. Cu inima bolnavă, căutaseră singurătatea; acum, credința și speranța fiind reînsufletește, tovărășia sfinților îi încântă. Este întotdeauna la fel și pentru noi.

Se întorc să anunțe vestea cea mare celor unsprezece, dar sosesc pentru a afla că au fost devastați. Cei unsprezece știau că Domnul înviase, pentru că îi apăruse și lui Petru. Dovezile învierii Lui se acumulau rapid. Aveau acum nu numai mărturia îngerilor, amintirea propriilor Sale cuvinte și relatarea făcută de femei, dar și mărturia lui Simon, aproape instantaneu confirmată de mărturia celor doi ucenici care se întorceau de la Emaus. Și, culme a bucuriei, în timp ce acești doi ucenici își spuneau povestea, iată că Isus Însuși, cu cuvinte de pace pe buze, stă în mijlocul lor.

Totuși, chiar și atunci, nu sunt la început pe deplin convinși. Era în El, în noua Lui stare de înviere, ceva neobișnuit și care depășea înțelegerea lor. Sunt temători, crezând că văd un duh. Adevărul este că-L vedeau pe Mântuitorul lor într-un trup spiritual, după cum vorbește 1 Corinteni 15:44. Este ceea ce începe să le explice într-o manieră foarte convingătoare. Trupul Lui avea „carne și oase” (v. 39), totuși, deși circumstanțele sunt noi, acest trup trebuia să fie identificat cu trupul de „carne și sânge” în care suferise, fiindcă semnele suferințelor Sale se găseau într-adevăr acolo, și în mâinile și în picioarele Lui. Și în timp ce adevărul ieșea încet la lumină în mințile lor, îl face și mai clar mâncând înaintea lor ca să vadă că nu era doar un „duh”. Astfel realitatea învierii Lui a fost complet dovedită și adevăratul caracter al trupului Său înviat a fost descoperit.

Apoi începe să-i învețe, și mai întâi le atrage atenția asupra a ceea ce subliniasse deja de trei ori când Se adresa ucenicilor din Emaus, adică faptul că TOATE lucrurile care sunt scrise despre El în Scripturi trebuiau să se împlinească, precum de altminteri le spusese înainte de moartea Sa. Trebuiau să înțeleagă că tot ce se întâmplase avusese loc după Scripturi, și nu era în nici un fel contrar celor ce fuseseră scrise. În al doilea rând, le deschide mintea ca să înțeleagă cu adevărat tot ce fusese descoperit în Scripturi. Se pare că putem asimila aceasta cu ceea ce relatează Ioan 20:22 când Domnul, înviat, a suflat asupra ucenicilor Săi. Această viață nouă în puterea Duhului nu mergea fără o înțelegere nouă, și fiind „martori ai acestor lucruri” (versetul 48), o nouă misiune avea să le fie încredințată. Nu trebuiau să mai vorbească despre lege, ci „în Numele Său” de „pocăința și iertarea de păcate” (versetul 47). Harul Său avea să fie tema predicării lor – iertarea de păcate în Numele și în virtutea Altuia – și singurul lucru necesar din partea oamenilor este pocăința – această sinceritate a inimii care îl îndeamnă pe om să ia adevăratul lui loc ca păcătos înaintea lui Dumnezeu. Această predicare a harului trebuie să se facă „la toate națiunile” (versetul 47), și nu trebuie să se mărginească numai la iudei cum era legea. Totuși, ea trebuia să înceapă la Ierusalim, pentru că în această cetate, răstignirea Domnului pusese vârf fărâdelegii omului; și acolo unde păcatul prisosisse, harul trebuia să se arate din belșug.

Versetul 46 dă temelia pe care se bazează această misiune a harului: moartea și învierea lui Hristos. Tot ce se petrecuse, care păruse atât de ciudat și ca o piatră de poticnire pentru ucenici, fusese stabilitatea fundamentului necesar, pe care zidirea harului avea să se înalțe. Și totul era după Scripturi, cum El face să reiasă o dată în plus, prin aceste cuvinte: „Așa este scris” (versetul 46). Cuvântul lui Dumnezeu dădea o autoritate divină la tot ce se întâmplase și mesajului harului pe care trebuiau să-l vestească.

Astfel, în versetele 46 și 47, Domnul inaugurează Evanghelia harului actual, ne dă autoritatea, fundamentul, condițiile și toată însemnătatea slujirii Sale, indicând în același timp adâncimile păcatului și nevoile către care El se coboară.

Versetul 49 ne dă un al patrulea lucru, și nicidecum cel mai neînsemnat: darul viitor al Duhului Sfânt, ca putere a toate cele despre care este vorba. Scripturile fuseseră deschise, fusese deschisă și priceperea ucenicilor, noua misiune a harului fusese clar dată; dar toți trebuiau să aștepte până ce vor avea singura putere prin care puteau lucra, sau folosi cu înțelepciune ce știau acum. Luca își termină Evanghelia lăsând totul, dacă ne putem exprima astfel, ca un foc bine pregătit așteptând scânteia care îl va face să ardă sus și clar. Începe continuarea povestirii sale – Faptele – arătându-ne cum Duhul, la venirea Sa, a fost această scânteie care a aprins focul cu rezultate minunate.

Tocmai am văzut cum această Evanghelie se termină prin vestea bună a harului care începe să se răspândească, ceea ce este în contrast uimitor cu felul în care, în chiar primele versete, ne prezintă slujba care avea loc în templu după legea lui Moise. Cele patru versete care termină această Evanghelie ne prezintă de asemenea un contrast frapant, pentru că primul capitol ne dă un tablou al oamenilor evlavioși cu speranțe pământești, așteptându-L pe Mesia care va cerceta poporul Său pentru a-l răscumpăra. Ne arată un preot temător de Dumnezeu, angajat în treburile lui preoțești, dar care are doar puțină credință, astfel încât este făcut mut. Necredincios, nu poate vorbi: nu avea nimic de spus care să merite, în orice caz pe moment. Versetele 50-53 din capitolul nostrum ni-L arată pe Mântuitorul înviat urcând în ceruri pentru a-Și

lua acolo slujba de Mare Preot; El lasă în urma Lui un cerc de oameni ale căror inimi au fost răpite de la pământ la cer, și ale căror guri se deschid pentru laudă.

Betania este locul de unde a urcat la cer, acel loc unde, mai mult decât oriunde în altă parte, fusese înțeles. Urcă la cer pe când Își binecuvânta ucenicii. Când ne amintim de lumina în care aceștia se arătaseră, acest gest al Mântuitorului este extrem de mișcător. Cu șase săptămâni înainte, toți îl părăsiseră și fugiseră. Unul se lepădase de El cu jurăminte și blesteme, și tuturor le-ar fi putut spune ceea ce le spune efectiv la doi dintre ei: „O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți” (versetul 25). Cu toate acestea, peste acești ucenici fără pricepere, fără credință, fără curaj, întinde mâinile ca binecuvântare. Și deși suntem foarte asemănători acestor oameni, în ciuda faptului că trăim în perioada cand a fost dat Duhul, și asupra noastră coboară încă binecuvântarea Sa.

Domnul Își binecuvântează ucenicii, și ei l se închină. Se întorc la locul pe care li-l stabilise pentru a aștepta venirea Duhului, și sunt „mereu în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu” (versetul 53). Zaharia fusese mut: buzele lui erau incapabile de a exprima o binecuvântare, fie către Dumnezeu, fie asupra unui om. Isus a urcat la cer pentru a-Și împlini slujba preoțească în plinătatea binecuvântării față de poporul Său; și a lăsat în urma Lui pe cei care trebuiau să fie nucleul noii rase preoțești: deja îi vedem binecuvântând pe Dumnezeu și adorându-L.

Această Evanghelie într-adevăr ne-a dus de la lege la har și de la pământ la cer.

clickbible.org